

1101/2004 ΑΠ (ΠΟΙΝ) (372217)

(ΝΟΒ 2005/144, ΠΟΙΝΛΟΓ 2004/1374)

Κατάχρηση εξουσίας. Στοιχειοθέτηση του εγκλήματος. Ποια πρόσωπα να είναι υποκείμενα του εγκλήματος. Δεν εντάσσεται στα υποκείμενα της πράξης ο διενεργών αστυνομική προανάκριση. Απόπειρα. Πότε υπάρχει αρχή εκτελέσεως. Η έλλειψη αιτιολογίας και νόμιμης βάσης ως λόγοι αναίρεσης της αθωατικής απόφασης. Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιασδήποτε απόφασης για όλους τους λόγους του άρθρου 510 ΚΠΟΙΝΔ. Αθώωση του κατηγορουμένου αστυνομικού για το έγκλημα αυτό. Περιστατικά. Απορρίπτεται η αναίρεση. Αντίθετη μειοψηφία.

Αριθμός 1101/2004

Το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου

ΣΤ΄ Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Θεόδωρο Λαφαζάνο, Αντιπρόεδρο, Θεόδωρο Μπάκα, Χρήστο Μπαβέα, Δημήτριο Γυφτάκη □ Εισηγητή και Νικόλαο Συρόπουλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 16 Μαρτίου 2004, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημητρίου Τοίμα (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του ανααιρεσείοντος , για αναίρεση της υπ' αριθμ. 73,74,75/2003 απόφασης του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Λάρισας, με κατηγορούμενο τον , κάτοικο Καρδίτσας, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξουσία δικηγόρο του Μαριάννα Τύπα.

Το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Λάρισας, με την ως άνω απόφασή του, διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο ανααιρεσείων , ζητεί τώρα την αναίρεση της απόφασης αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 3/19 Δεκεμβρίου 2003 έκθεση αναίρεσεως αυτού, που συντάχθηκε ενώπιον της γραμματέως του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Αργυρώς Κωνσταντάκη και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 17/2004.

Αφού άκουσε τον Αντεισαγγελέα ο οποίος πρότεινε να γίνει δεκτή η έκθεση αναίρεσεως του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου και την πληρεξουσία του κατηγορουμένου.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 239 στοιχ. β' του ΠΚ, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών ο υπάλληλος στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση αξιόποινων πράξεων, αν εν γνώσει του εξέθεσε σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον αθώο ή παρέλειψε να διώξει κάποιον υπαίτιο ή προκάλεσε την απαλλαγή του από την τιμωρία. Με τη διάταξη αυτή προβλέπονται δύο ιδιαίτερες και ανεξάρτητες μεταξύ τους αξιόποινες πράξεις που τελούνται από υπάλληλο στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση αξιόποινων πράξεων και συγκεκριμένα α) η εν γνώσει έκθεση αθώου σε ποινική δίωξη ή τιμωρία και β) η παράλειψη της δίωξης προσώπου που πράγματι τέλεσε το έγκλημα ή την πρόκληση με κάθε τρόπο της απαλλαγής από την τιμωρία του υπαίτιου. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση της πιο πάνω αξιόποινης πράξης, υπό τη μορφή της απαλλαγής του υπαίτιου από την τιμωρία, είναι απαραίτητο να έχει προηγηθεί άσκηση ποινικής δίωξης κατά του δράστη ορισμένου εγκλήματος, αφού απαλλαγή αυτού νοείται μόνον όταν έχει ασκηθεί σε βάρος του υπαίτιου ποινική δίωξη. Εκ τούτου παρέπεται ότι στην περίπτωση αυτή ενεργητικό υποκείμενο της πράξης μπορεί να είναι μόνον ο Εισαγγελέας, ο τακτικός προανακριτής ή ανακριτής, οι οποίοι, για παράδειγμα, αδρανούν για μακρό χρονικό διάστημα μετά την άσκηση της ποινικής δίωξης και έτσι επέρχεται εξέλιξη του αξιόποινου με παραγραφή και όχι ο διενεργών αστυνομική προανάκριση κατά τους όρους του άρθρου 243 παρ. 2 του ΚΠΔ, διότι αυτός ενταγμένος στο δικονομικό στάδιο της αστυνομικής προανάκρισης δεν επεμβαίνει καθόλου στην απαλλαγή του δράστη από την τιμωρία, αφού μεσολαβεί το στάδιο της ποινικής δίωξης, η οποία ακόμη δεν έχει κινηθεί. Και τούτο διότι δεν μπορεί να ταυτιστεί εννοιολογικά η απαλλαγή από την τιμωρία με τη μη δίωξη, αφού είναι έννοιες με σαφές εννοιολογικό περιεχόμενο, γνωστές στον ποινικό νομοθέτη, δεδομένου ότι τις χρησιμοποιεί εναλλακτικά στο ίδιο άρθρο 239 του ΠΚ, καθιερώνοντας αυτοτελείς και χρονικά διακρινόμενες μορφές τέλεσης του εγκλήματος αυτού, ήτοι την παράλειψη διώξεως και την πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία που χρονικά έπεται. Συνεπώς άλλο είναι η «μη δίωξη» και άλλο η «απαλλαγή από την τιμωρία». Η αντίθετη άποψη κατά την οποία στην περίπτωση αυτή δεν είναι αναγκαίο να έχει προηγηθεί άσκηση ποινικής δίωξης με τη σκέψη ότι η πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία μπορεί να επέλθει και με την παράλειψη ενεργειών

που θέτουν σε κίνηση την ποινική διαδικασία από τα πρόσωπα που ενεργούν στα πλαίσια της αστυνομικής προανάκρισης, ενώ δεν βρίσκει έρεισμα στον νόμο όπου, κατά τα προεκτεθέντα προβλέπονται εναλλακτικοί τρόποι τέλεσης του εν λόγω εγκλήματος, παράλληλα προβαίνει σε διασταλτική ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 239 στοιχ. β' ΠΚ, η οποία είναι νομικά ανεπίτρεπτη, αφού έτσι θεμελιώνεται το αξιόποινο για ευρύτερο κύκλο ενεργητικών υποκειμένων της πράξης αυτής. Οι εκ μέρους των ενεργούντων αστυνομική προανάκριση ή γενικώς των αστυνομικών υπαλλήλων ενέργειες ή παραλείψεις, που προηγούνται της άσκησης ποινικής δίωξης και συνίστανται στη μη καταμήνυση, σύλληψη ή σχηματισμό δικογραφίας κατά δράστη κάποιας αξιόποινης πράξης, μπορούν, εφόσον συντρέχουν και οι λοιπές νόμιμες προϋποθέσεις, να στοιχειοθετήσουν την κατά το άρθρο 259 του ΠΚ αξιόποινη πράξη της παράβασης καθήκοντος (ΑΠ 751/98, 1463/1997, 437/1997) ή της υπόθαλψης εγκληματία (άρθρ. 231 ΠΚ). Εξ άλλου κατά το άρθρο 42 του ΠΚ «όποιος έχοντας αποφασίσει να εκτελέσει κακούργημα ή πλημμέλημα επιχειρεί πράξη που περιέχει τουλάχιστον αρχή εκτέλεσως, τιμωρείται, αν το κακούργημα ή πλημμέλημα δεν ολοκληρώθηκε με ποινή ηλατιωμένη (άρθρ. 83 ΠΚ). Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, ως αρχή εκτέλεσως, για την ύπαρξη αποπειράς, θεωρείται κάθε ενέργεια του δράστη η οποία αποτελεί τμήμα εν όλω ή εν μέρει της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος που έχει αποφασίσει να τελέσει και που οδηγεί και ευθείαν στην πραγμάτωση αυτού ή τελεί προς αυτή σε άμεση και αναγκαία σχέση συνάφειας, ώστε κατά την κοινή αντίληψη να θεωρείται τμήμα αυτής προς την οποίαν θα κατέληγε αμέσως αν δεν ήθελε ανακοπεί δι' οιονδήποτε λόγο. Περαιτέρω η απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία της δικαστικής απόφασης η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως υπάρχει όταν προκειμένου για αθωωτική απόφαση εν όψει του τεκμηρίου της αθωότητας που θεσπίζεται από τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ (ν.δ. 53/1974) δεν εκτίθενται καθόλου στην απόφαση τα πραγματικά περιστατικά της πράξεως και οι λόγοι για τους οποίους το δικαστήριο αδυνατεί να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πραγματοποιήθηκε από τον κατηγορούμενο η αντικειμενική ή υποκειμενική του εγκλήματος που του αποδίδεται. Κατά δε το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη δε ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει όταν ο δικαστής αποδίδει στο νόμο διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή συντρέχει όχι μόνον όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν υπάγει σωστά τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ως αληθινά στη διάταξη που εφαρμόστηκε, αλλά και όταν η διάταξη αυτή παραβιάστηκε εκ πλαγίου για το λόγο ότι στο πόρισμα της απόφασης που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του αιτιολογικού προς το διατακτικό και ανάγεται στα στοιχεία και τη ταυτότητα του εγκλήματος έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Πρωτο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου.

Τέλος κατά το άρθρο 505 παρ. 2 ΚΠΔ ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναιρέση οποιασδήποτε απόφασεως ποινικού δικαστηρίου μέσα στην προθεσμία του άρθρου 479 παρ. 2 δηλαδή μέσα σε τριάντα (30) ημέρες από την καταχώρηση της προσβαλλόμενης απόφασης στο από το άρθρο 473 παρ. 3 του ΚΠΔ προβλεπόμενο ειδικό βιβλίο. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου δικαιούται να ασκεί αναιρέση κατά πάσης απόφασεως, αθωωτικής ή καταδικαστικής για όλους τους λόγους του άρθρου 510 παρ. 1 ΚΠΔ, μεταξύ των οποίων και για εσφαλμένη εφαρμογή νόμου και για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας.

II.- Στην προκειμένη περίπτωση όπως προκύπτει από το αιτιολογικό σε συνδυασμό με το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασεως, το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Λαρίσης, που δίκασε κατ' έφεση και την εξέδωσε δέχθηκε ανελέγκτως ότι από τα κατ' είδος αναφερόμενα αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά αναφορικά με τις αποδιδόμενες στον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσείοντα αξιόποινες πράξεις της απόπειρας καταχρήσεως εξουσίας και της παραπλάνησης σε ψευδορκία. Το έτος 1995 ο πρώτος κατηγορούμενος, όντας δημόσιος υπάλληλος με την ιδιότητα του αστυνομικού, υπηρετούσε στο Αστυνομικό τμήμα ... και είχε τη διοίκηση αυτού. Τη νύκτα της 10/11-4-1995 χρέη αξιωματικού υπηρεσίας εκτελούσε ο αστυνομικός, ανθυπαστυνόμος. Την 11.00' ώρα περίπου τηλεφώνησε ο δεύτερος κατηγορούμενος, υποδιοικητής του τμήματος και του ανακοίνωσε ότι κατά τις πληροφορίες του θα διερχόταν από την οδό Ιωαννίνων-Τρικάλων στην περιοχή φορτηγό αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν λαθρομετανάστες, το οποίο και περιέγραψε. Μετά τη λήψη της πληροφορίας αυτής ο εν λόγω αξιωματικός υπηρεσίας έδωσε διαταγή στους υφισταμένους του αστυνομικούς και να μεταβούν με το περιπολικό του τμήματος στην παραπάνω οδό προς περιπολία και σύλληψη του οδηγού και των επιβαινόντων στο αυτοκίνητο λαθρομεταναστών. Λίγο μετά τα μεσάνυχτα οι περιπολούντες αστυνομικοί αντιλήφθηκαν διερχόμενο αυτοκίνητο με τα χαρακτηριστικά της περιγραφής του και αμέσως έσπευσαν προς ακινητοποίησή του και σύλληψη των επιβαινόντων.

Μόλις ακινητοποιήσαν το αυτοκίνητο ο οδηγός και συνοδηγός του απομακρύνθηκαν και εξαφανίστηκαν εκμεταλλευόμενοι το σκότος που επικρατούσε, πράγμα που

έπραξαν και οι περισσότεροι από τους είκοσι και πλέον λαθρομετανάστες, από τους οποίους συνελήφθησαν έξι (6) άτομα. Στη συνέχεια οι περιπολούντες αστυνομικοί οδήγησαν το αυτοκίνητο και τους λαθρομετανάστες στο Α.Τ.
..... Μετά τη σύλληψη των λαθρομεταναστών ο πρώτος κατηγορούμενος, προϊστάμενος-Διοικητής του τμήματος γνώστης του συμβάντος κατά πληροφόρηση του από τον οδηγό και ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου, επικοινωνήσε τηλεφωνικά με τον αξιωματικό υπηρεσίας και έδωσε σ' αυτόν εντολή να μην προβεί σε οποιαδήποτε ενέργεια για τη βεβαίωση αξιόποινης πράξης. Όμως ο αξιωματικός υπηρεσίας έλαβε ένορκη κατάθεση από τον περιπολούντα αστυνομικό, και συνέταξε έκθεση κατάχρησης του ταχογράφου του αυτοκινήτου, στον οποίο ήταν γραμμένο το όνομα του ιδιοκτήτη αυτού, καταχώρησε δε το περιστατικό στο βιβλίο συμβάντων. Για την ολοκλήρωση της προανάκρισης από τον ίδιο ενημέρωσε τον διάδοχό του αστυνομικό ..
..... Ο πρώτος κατηγορούμενος ήδη αναιρεσεών την επομένη που μετέβη στο Αστυνομικό τμήμα δεν ολοκλήρωσε την προανάκριση σχηματίζοντας σχετική δικογραφία για την αποστολή της στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Τρικάλων, ούτε έστειλε σ' αυτόν σημαντική αναφορά για το συμβάν, αλλά μετά διήμερο απέδωσε το σταθμευμένο έξω από το Α.Τ. αυτοκίνητο στον ιδιοκτήτη του ...
..... Η παράλειψη βεβαίωσης των αξιοποιώνων πράξεων των μεταφερόντων τους λαθρομετανάστες ατόμων καθώς και των ιδίων των λαθρομεταναστών, από τους οποίους οι συλληφθέντες απελάθησαν, για την άσκηση της ποινικής δίωξης αποδίδεται από τον πρώτο κατηγορούμενο, ο οποίος ρητά στο ακροατήριο αποδέχθηκε την ιστορούμενη στο κατηγορητήριο συμπεριφορά του, στη συμμόρφωσή του σε εντολές των προϊσταμένων του για την προστασία του λόγω της συνεργασίας του με τις αστυνομικές αρχές αναφορικά με τη σύλληψη εμπόρων ναρκωτικών. Οι ανωτέρω πράξεις και παραλείψεις του πρώτου κατηγορούμενου κατέτειναν στην παράλειψη άσκησης ποινικής δίωξης των προσώπων που μετέφεραν τους λαθρομετανάστες και των ιδίων των λαθρομεταναστών για παράβαση του άρθρου 33 παρ. 1 ν. 1975/1975 της παράνομης προώθησης λαθρομεταναστών, η οποία ασκήθηκε σε μεταγενέστερο χρόνο, και όχι της πρόκλησης απαλλαγής τους από την τιμωρία, όπως στο κατηγορητήριο αναφέρεται. Κατά τον ανωτέρω χρόνο αποδείχθηκε ότι δεν είχε ανατεθεί με απόφαση από τον Αστυνομικό Διευθυντή στον πρώτο κατηγορούμενο η άσκηση καθηκόντων δημοσίου κατηγορού.

Ετσι αφού ο πρώτος κατηγορούμενος δεν είχε αρμοδιότητα στην κυριολεξία κατά νόμο να ασκήσει ποινική δίωξη δεν στοιχειοθετείται κατ' αυτού η αποδιδόμενη πράξη της απόπειρας κατάχρησης εξουσίας με τη μορφή της παράλειψης δίωξης των υπαιτίων και για το λόγο αυτό πρέπει να κηρυχθεί αθώος. Περαιτέρω δέχθηκε το δικαστήριο ότι αποδείχθηκε ότι ο πρώτος κατηγορούμενος συναντήθηκε με τον κατηγορούμενο σε άλλη δίκη στις 24-9-1999 και 16-11-1999, και συζήτησαν για την κατάσταση όπως διαμορφώθηκε σε βάρος τους, δεν πρόέκυψε όμως ότι ο κατηγορούμενος αυτός προσπάθησε να πείσει το να διαφοροποιηθεί στις μεταγενέστερες της πρώτης καταθέσεις τους, αφού όπως διατείνεται ο οι καταθέσεις δεν διαφέρουν κατά τα κύρια στοιχεία τους. Ετσι, και για την πράξη αυτή ο πρώτος κατηγορούμενος πρέπει να κηρυχθεί αθώος. Ακολούθως με βάση τις παραδοχές αυτές το Μικτό Ορκωτό Εφετείο δέχθηκε ότι δεν στοιχειοθετούνται οι αποδιδόμενες στον κατηγορούμενο ως άνω αξιόποινες πράξεις και στη συνέχεια κήρυξε αυτόν αθώος. Με αυτά που δέχθηκε το δικαστήριο της ουσίας κατά την γνώμη της πλειοψηφίας του Δικαστηρίου τούτου ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις προπαραθείσες διατάξεις των άρθρων 42 και 239 στοιχ. β' του ΠΚ αναφορικά με την αποδοθείσαν στον αναιρεσεώντα αξιόποινη πράξη της απόπειρας κατάχρησης εξουσίας για την οποία τον κήρυξε αθώος τις οποίες δεν παραβίασε ούτε και εκ πλαγίου με ασαφείς και αντιφατικές παραδοχές, ενώ επίσης διέλαβε στην προσαλλομένη απόφαση αναφορικά με την αποδιδόμενη σαυτόν αξιόποινη πράξη της παραπλάνησης σε ψευδορκία και την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία με την έννοια που προαναφέρθηκε αφού εκθέτει με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία από τα οποία συνήγαγε την μη ύπαρξη των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του πιο πάνω εγκλήματος, τις αποδείξεις από τις οποίες τα συνήγαγε και τους νομικούς συλλογισμούς με τους οποίους, ύστερα από την υπαγωγή τους στην ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 228 του ΠΚ που το προβλέπει, έκρινε ότι δεν το τέλεσε και τον κήρυξε αθώον. Ειδικότερα δεν υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας ως προς την τελευταία αυτή αξιόποινη πράξη εκ του ότι δεν αναφέρεται στο σκεπτικό της προσαλλομένης αποφάσεως το περιεχόμενον των προηγούμενων καταθέσεων του μάρτυρα από τις οποίες ο αναιρεσεών φέρεται ότι επεχείρησε να πείσει τούτον να διαφοροποιεί, αφού αναφέρεται το περιεχόμενον των μεγαλύτερων καταθέσεων τούτου και γίνεται δεκτόν ότι δεν είναι διαφορετικές των προηγούμενων. Επομένως οι περί του αντιθέτου από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' του ΚΠΔ λόγοι αναιρέσεως της κρινομένης αιτήσεως του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου είναι αβάσιμοι και πρέπει μετά ταύτα η αίτηση ν' απορριφθεί. Ένα όμως μέλος του Δικαστηρίου ο αντιπρόεδρος έχει τη γνώμη ότι, κατά την έννοια της πιο πάνω διατάξεως, ναί μεν η πρόκληση απαλλαγής κάποιου υπαίτιου από την τιμωρία προϋποθέτει, στη συνηθισμένη της περίπτωση, ότι έχει ήδη ασκηθεί ποινική δίωξη, πλην όμως η αυτοτελής αναφορά της παράλειψης δίωξεως (ως μορφής τέλεσεως του εγκλήματος) δεν σημαίνει ότι πριν από τη δίωξη (που ασκείται από εισαγγελέα ή δημόσιο κατηγορο) δεν μπορεί

να θεμελιωθεί η ευθύνη των υπαλλήλων, στα καθήκοντα των οποίων ανάγεται η ανάκριση, για απαλλαγή του υπαιτίου από την τιμωρία, ιδίως με την απόκρυψη ή καταστροφή των αποδεικτικών στοιχείων, αφού έτσι αποτρέπεται η δίωξη και επέρχεται, ως αναγκαία συνέπεια, η μη τιμώρηση του υπαιτίου. Δεν προκύπτει βούληση του νομοθέτη (ιδίως από την αιτιολογική έκθεση του σχεδίου Ποινικού Κώδικα) να διαφοροποιήσει την ποινική μεταχείριση του προανακριτικού υπαλλήλου, που ενεργεί αυτεπάγγελτη προανάκριση, ώστε η όμοια συμπεριφορά του μετά την άσκηση της ποινικής δίωξης να τιμωρείται σε βαθμό κακουργήματος, ως κατάχρηση εξουσίας, ενώ η προγενέστερη της δίωξης σε βαθμό πλημμελήματος, ως παράβαση καθήκοντος, η οποία άλλωστε στοιχειοθετείται μόνο αν η πράξη του υπαλλήλου δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη (άρθρο 259 ΠΚ). Και στις δύο περιπτώσεις το προσβαλλόμενο έννομο αγαθό είναι το συμφέρον της πολιτείας για την τιμώρηση αξιόποινων πράξεων, έτσι ώστε να μη δικαιολογείται η διαφορετική ποινική μεταχείριση. Η ερμηνεία της πιο πάνω διάταξης (στην οποία προβαίνει και η γνώμη της πλειοψηφίας) δεν είναι διασταλτική, αλλά γραμματική και προεχόντως τελλογική, καθόσον οδηγείται από το σκοπό της να προστατεύσει το συμφέρον της πολιτείας, που προαναφέρθηκε.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 19 Δεκεμβρίου 2003 αίτηση του
..... για αναίρεση της υπ' αριθμ. 73,74 και 75/2003 απόφασης του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Λάρισας.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 23 Μαρτίου 2004. Και,

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις 18 Μαΐου 2004.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

2005 ΑΠ (ΟΛΟΜ-ΠΟΙΝ) (375229)

(ΝΟΒ 2005/1319, ΠΟΙΝΧΡ 2005/781, Δ/ΝΗ 2005/1590, ΠΟΙΝΛΟΓ 2005/49, ΠΟΙΝΔ/ΝΗ 2005/394)

Κατάχρηση εξουσίας. Στοιχεία του εγκλήματος. Ειδικότερα η παράλειψη του υπαλλήλου να διώξει κάποιον υπαίτιο. Υποκείμενο του εγκλήματος μπορεί να είναι και ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών όταν θέτει μήνυση ή αναφορά στο αρχείο ενώ τελεί σε γνώση ότι αυτή στηρίζεται στο νόμο. Το εν λόγω έγκλημα, ως γνήσιο έγκλημα παραλείψεως είναι ανεπίδεκτο απόπειρας. Με μειοψηφία ενός μέλος. Σύμφωνη πρόταση Αντεισαγγελέως κ. Π. Βέρροιοι. Με παρατηρήσεις Γ.Χλούπη στην ΠοινΔ/νη.

Αριθμός 1/2005

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΕ ΤΑΚΤΙΚΗ (ΠΟΙΝΙΚΗ) ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Α' ΣΥΝΘΕΣΗ □ ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Κάπο, Πρόεδρο, Θεόδωρο Λαφαζάνο, Νικόλαο Γεωργίλη, Στυλιανό Πατράκη, Αχιλλέα Ζήση, Στυλιανό Μοσχολέα και Ρωμύλο Κεδίκογλου, Αντιπροέδρους, Ελευθέριο Τσακόπουλο, Νικόλαο Κασσαβέτη, Σταμάτιο Γιακουμέλο, Αλέξανδρο Κασιάλα, Ιωάννη Δαβίλλα, Νικόλαο Οικονομίδα, Επυρίδωνα Κολυβά, Χρήστο Γεωργαντίοπουλο, Αθανάσιο Γιατάκο, Γεώργιο Χλαμπουτάκη, Νίκη Γιαννακάκη, Δημήτριο Κυριτσάκη, Αχιλλέα Νιαφούλη, Ανδρέα Μαρκάκη □ Εισηγητή, Αθανάσιο Μπίλλη και Μιχαήλ Μαργαρίτη, Αρεοπαγίτες (κωλυομένων των λοιπών δικαστών της Σύθεσης).

Με την παρουσία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημητρίου Λινού και της Γραμματέως Ευδοκίας Φραγκίδη.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε Συμβούλιο στο κατάστημά του στις 23 Σεπτεμβρίου 2004, για να αποφανθεί για την αίτηση του κατηγορουμένου , κατοίκου Λάρισας, για αναίρεση του υπ' αριθμ. 197/2002 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας.

Το Συμβούλιο Εφετών Λάρισας με το ως άνω βούλευμά του, διέταξε όσα αναφέρονται σ' αυτό.

Ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος ζητεί τώρα την αναίρεση του βουλεύματος τούτου, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 2 Οκτωβρίου 2002 αίτησή του αναίρεσεως, που καταχωρίσθηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 2332/2002.

Επί της αιτήσεως αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 252/2004 απόφαση του Στ' Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, που παρέπεμψε την υπόθεση στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου.

Επειτα ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Δημήτριος Λινός, έφερε για κρίση στο

Συμβούλιο την ποινική δικογραφία, που έχει σχηματισθεί κατά του πιο πάνω κατηγορουμένου και την πιο πάνω αίτηση αναίρεσης, με την 319/15.6.2004 πρόταση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Πέτρου Βέρροϊου, και στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα:

Εισάγω μετά την υπ' αριθμ. 252/2004 απόφαση του ΣΤ' Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου (σε Συμβούλιο) που λήφθηκε με διαφορά μιας ψήφου την από 2.10.2002 αίτηση αναίρεσης του κατηγορουμένου , κάτοικου Λάρισας, κατά του υπ' αριθμ. 197/2002 βουλευμάτος του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας και εκθέτω τα κατωτέρω: Το αναιρεσιβαλλόμενο άνω υπ' αριθμ. 197/2002, βούλευμα απέρριψε κατ' ουσία την υπ' αριθμ. 12/2002 έρεση του κατηγορουμένου κατά του υπ' αριθμ. 26/2002 βουλευμάτος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Βόλου με το οποίο παραπέμφθηκε αυτός στο ακροατήριο του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου της περιφέρειας του Εφετείου Λάρισας, που θα ορισθεί από τον Εισαγγελέα Εφετών Λάρισας, για να δικάσσει για κατάχρηση εξουσίας σε βαθμό κακουργήματος.

Η υπό κρίση αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε από τον κατηγορούμενο νομοτύπως και εμπροθέσμως για τους λόγους της απόλυτης ακυρότητας, της έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, και της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης, και είναι τυπικά δεκτή (άρθρα 463, 473 παρ. 1, 474, 482 παρ. 1 εδάφ. α', 484 παρ. 1 στοιχ α', β', δ' Κ.Π.Δ.).

Ο πρώτος λόγος αναίρεσης της απόλυτης ακυρότητας κρίθηκε με την άνω απόφαση αριθμ. 252/2004 (σε Συμβούλιο) παμπηφεί αβάσιμος, οι δε λοιποί δύο λόγοι (της έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης) κρίθηκαν με την (δία απόφαση κατά τη γνώμη της πλειοψηφίας των μελών του Συμβουλίου ως αβάσιμοι.

Δεδομένου ότι η απόφαση αυτή (αριθ. 252-2004-σε Συμβούλιο) λήφθηκε με διαφορά μιας ψήφου (για τους τελευταίους δύο λόγους) παραπέμφθηκε η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης, σύμφωνα με τα άρθρα 23 παρ. 1 του ν. 1756/1988 και 3 παρ. 3 του ν. 3810/1957, που έχει διατηρηθεί σε ισχύ ως προς τις ποινικές υποθέσεις, ενώπιον του Δικαστηρίου σας (Τακτικής Ολομελείας του Αρείου Πάγου σε Συμβούλιο), προκειμένου να αποφανθεί γι' αυτή για τους ανωτέρω δύο λόγους αναίρεσης, επί των οποίων λεκτέα τα εξής:

Α'. Κατά τη διάταξη του άρθρου 239 στοιχ. β' του Π.Κ. υπάλληλος στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη και η ανάκριση αξιόποινων πράξεων αν εν γνώσει του εξέθεσε σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον αθώο ή παρέλειψε να διώξει κάποιον υπαίτιο ή προκάλεσε την απαλλαγή του από την τιμωρία τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος αυτού (της κατάχρησης εξουσίας) υπό την ανωτέρω μορφή του όταν τελείται με την παράλειψη του υπαλλήλου να διώξει τον υπαίτιο απαιτείται αντικειμενικός μεν ο υπάλληλος να ήταν αρμόδιος για την άσκηση της ποινικής δίωξης, υποκειμενικός δε δόλος αυτού που συνίσταται στη γνώση ότι εκείνος για τον οποίο παραλείπει τη δίωξη είναι υπαίτιος αξιόποινης πράξης. Υποκείμενο του ως άνω εγκλήματος είναι και ο εισαγγελέας των πλημμελειοδικών ο οποίος επί κακουργημάτων και πλημμελημάτων (αλλά και επί πταισμάτων όταν είναι συναφή προς κακουργήματα ή πλημμελήματα) ασκεί κατ' άρθρα 27 παρ. 1 και 43 Κ.Π.Δ. την ποινική δίωξη στο όνομα της πολιτείας (βλεπ. ΑΠ, σε Συμβούλιο, 273/2000 Ποιν. Χρον. Ν/881).

Το έγκλημα αυτό, της κατάχρησης εξουσίας, τελεί ο Εισαγγελέας των Πλημμελειοδικών και με τη θέση της μήνυσης ή της αναφοράς στο αρχείο και τη σύνταξη και την υποβολή της σχετικής αναφοράς του στον Εισαγγελέα Εφετών (κατ' άρθρο 43 παρ. 2 ΚΠΔ ως νυν ισχύει, ή κατ' άρθρο 43 παρ. 1 εδάφ. β' Κ.Π.Δ. ως ίσχυε προ τη αντικατάστασής του με το άρθρο 5 ν. 3160/30.6.2003) τελώντας εν γνώσει ότι η μήνυση (ή η αναφορά) στηρίζεται στο νόμο και δεν είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ούτε ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, δηλ. ενώ τελεί εν γνώσει ότι υπάρχουν οι ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις για την άσκηση της ποινικής δίωξης. Η ύπαρξη απλής και μόνο πιθανότητας τέλεσης αξιόποινης πράξης ή απλών ενδείξεων ενοχής του μηνυμένου ως δράστη αυτής καθιστά υποχρεωτική για τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών την άσκηση της ποινικής δίωξης (βλεπ. Κ. Σταμάτη «Η προκαταρκτική εξέταση» σελ. 257, 274).

Η Εισαγγελική Αρχή δεν είναι διάδικος αλλά αυτοτελές όργανο της δικαιοσύνης και κατά την κυρία και βασική λειτουργία της ανήκει στη δικαστική, με ευρεία έννοια, λειτουργία, και η άσκηση ή μη της ποινικής δίωξης (κατ' άρθρα 27, 43 Κ.Π.Δ.) συνιστά για τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών κυρία λειτουργική αρμοδιότητα με οιονεί δικαιοδοτικό χαρακτήρα (βλεπ. Κ. Σταμάτη «Ο Εισαγγελικός Θεσμός» Ποιν. Χρον. Α' σελίς 609 επομ.) και όχι απλή έκφραση γνώμης. Βέβαια ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών απολαμβάνει της από το Σύνταγμα (άρθρο 87 παρ. 1,2) και του Νόμο (άρθρο 177 παρ. 1 Κ.Π.Δ. άρθρο 24 παρ. 1 ν. 1756/1988) θεσπι (όμενης προσωπικής και λειτουργικής δικαστικής ανεξαρτησίας και η εσφαλμένη δικαιοδοτική κρίση του (ή η εσφαλμένη έκφραση γνώμης), ακόμη και εάν οφείλεται σε αμέλεια ή ανεπάρκεια ή αδιαφορία, δεν δύναται να

οδηγήσει στην καθίδρυση της έννοιας της αξιόποινης «παράλειψης», αλλ' εάν όμως, ο εισαγγελέας των πλημμελειοδικών, με άμεσο δόλο (δεν αρκεί, κατ' άρθρο 27 παρ. 2 Π.Κ., ο ενδεχόμενος) που περιλαμβάνει τη γνώση ότι συντρέχουν οι άνω νομικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις για την άσκηση σε συγκεκριμένη περίπτωση της ποινικής δίωξης, παραλείπει να πράξει τούτο, εφαρμόζοντας τον δικονομικό τύπο της αρχαιοθέτησης, τότε διαπράττει τετελεσμένο έγκλημα κατάχρησης εξουσίας (και όχι, σημειωτέο, το έγκλημα αυτό σε απόπειρα, ακόμη και εάν ο εισαγγελέας εφετών, μη συμφωνώντας με την αρχαιοθέτηση, παρήγγειλε την άσκηση ποινικής δίωξης, και ούτε βέβαια, πολύ περισσότερο, δύναται να γίνει λόγος εν προκειμένω για μη τιμωρούμενη ποινικά προπαρασκευαστική πράξη εγκλήματος κατάχρησης εξουσίας).

Β'. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το προσβαλλόμενο βούλευμα, το Συμβούλιο Εφετών Λάρισας με δικές του σκέψεις και με μνεία κατ' είδος όλων των αποδεικτικών μέσων, τα οποία έλαβε υπόψη του, δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν κατά την ανέλεγκτη κρίση του, τα ακόλουθα (συνοπτικά) πραγματικά περιστατικά: «Π.Την 23-6-1999 περιήλθε εις τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Τρικάλων ανώνυμος επιστολή-καταγγελία, η οποία είχε ως ακολούθως: «Κύριε έμαθα ότι κάνατε έρευνα για κυκλώματα επίφορων Αστυνομικών. Θέτω υπόψιν σας ένα έγγραφο που καταμαρτυρά πως προ τετραετίας ο πιάσθηκε από το να μεταφέρει Αλβανούς και αφέθηκε ελεύθερος χωρίς να παραπεμφθεί στην Δικαιοσύνη. Ο δεν πήγε κατηγορούμενος, διότι έδωσαν αυτός και ο , που ήταν συνοδηγός, στον τότε Διοικητή του Α.Τ. και υπεύθυνο Ασφαλείας »

Αυτοκίνητο εδόθη στον μετά από τρεις ημέρες και το ίδιο βράδυ ο μαζί με τον έτρωγαν ψητό αρνί στο κέντρο ... απέναντι από το ξενοδοχείο». Το «έγγραφο», το οποίο ετίθετο υπ' όψιν του ασχολουμένου με την αναφερομένη εις την επιστολή αυτή έρευνα, Αντεισαγγελέα , , ήτο μία έκθεση ενόρκου εξετάσεως μάρτυρος, με ημερομηνία 11-4-1995, εις απλή φωτοτυπία, με διαγεγραμμένα τα στοιχεία της ταυτότητας των προανακριτικών υπαλλήλων, που φέροντο ότι έλαβαν αυτή και του φερομένου ως εξετασθέντος μάρτυρος, με πλήρη όμως την υπογραφή του τελευταίου, ενώ διεκρίνεται ότι όλοι οι ανωτέρω ήσαν αστυνομικοί του Α.Τ. Συνημμένη δε εις την αυτή ανώνυμον επιστολή ήτο και μία κάρτα ταχογράφου εις φωτοτυπία, με ημερομηνία 10-4-1995 τον αριθμό αυτοκινήτου και τα στοιχεία «.....».

Κατά το περιεχόμενο της, ως άνω, εκθέσεως εξετάσεως μάρτυρος, ο φερόμενος εις αυτή ως εξεταζόμενος μάρτυς, αστυνομικός, καταθέτει, ότι «την 10-4-1995 ήτο υπηρεσία από ώρα 22.00 έως 06.00 της 11-4-1995. Την 00.15' ώρα περίπου της 11-4-1995 πήρε εντολή από τον Αξ/κό υπηρεσίας να μεταβεί μαζί με το συνάδελφό του, οδηγό της υπηρεσίας, στην Ε.Ο. , για έλεγχο υπόπτων αυτοκινήτων που μεταφέρουν Αλβανούς λαθρομετανάστες. Περί ώρα 01.00 και ενώ ευρίσκοντο στο 1ο χιλιόμετρο της ανωτέρω οδού αντιλήφθησαν ένα Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο, με αριθμό κυκλοφορίας , το οποίο τους φάνηκε ύποπτο και αποφάσισαν να το καταδιώξουν και να το σταματήσουν. Αυτό έγινε και μπόρεσαν να το σταματήσουν στο 5ο χιλ/ρο περίπου της Ε.Ο. , πλησίον του Ξενοδοχείου «.....». Μόλις κατέβηκαν από το περιπολικό, ο οδηγός και συνοδηγός του Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου «τράπηκαν σε φυγή» αφού πρώτα ο συνοδηγός άνοιξε την πόρτα της καρδίας με αποτέλεσμα «να το σκάσουν» από εκεί μέσα περίπου 16 άτομα, που αργότερα έμαθαν ότι ήταν Αλβανοί λαθρομετανάστες. Μη μπορώντας να τους συλλάβουν, λόγω του σκότους που επικρατούσε, έτρεξαν και συνέλαβαν τους υπόλοιπους έξι Αλβανούς, που είχαν μείνει στην καρδία του Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου. Στη συνέχεια οδήγησαν το φορτηγό με τους Αλβανούς στο τμήμα και εκεί έμαθε ότι το φορτηγό τους φόρτωσε από το ποτάμι της αγροτικής περιοχής , με τελικό προορισμό τα Φάρσαλα, έναντι κομίστρου κατ' άτομο 5.000 δραχμών. Σε έλεγχο που έκανε, μαζί με τον Αξ/κό υπηρεσίας, στο Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο, δεν βρήκαν τίποτα, εκτός από την κάρτα του ταχογράφου, που ανέγραφε το ονομ/μο του οδηγού, που είναι , τον αριθμό κυκλοφορίας του οχήματος και ημερομηνία 10-4-1995». Επί τη βάσει τούτων, (καταγγελλομένων) ο κατηγορούμενος, ως , δια της υπ' αριθμ. 239/1999 παραγγελίας του, προς τον Αντεισαγγελέα Πρωτοδικών, , διέταξε την διενέργεια προκαταρκτικής εξετάσεως, προκειμένου να διακριβωθεί αν ετελέσθησαν, εκ μέρους των, εις την ανώνυμον επιστολή αναφερομένων, προσώπων, αξιόποινες πράξεις και ειδικότερον αυτές: α) της υποθάψεως εγκληματία, της δωροληψίας, υπεξαγωγής εγγράφων και παραβιάσεως κατασχέσεως εκ μέρους του πρώην Δ/ντού του Α.Τ. και του Υ/Α του αυτού Α.Τ. και β) της παραβάσεως του άρθρου 33 παρ. 1 του Ν. 1975/1991, με σκοπό το παράνομο κέρδος, της δωροδοκίας δια παράνομες πράξεις και της ηθικής αυτουργίας στις πράξεις της υποθάψεως εγκληματία, της υπεξαγωγής εγγράφων και της παραβιάσεως κατασχέσεως, εκ μέρους των , καθώς και λοιπές άλλες πράξεις. Ο ανωτέρω , αφού επεραίωσε την διενέργεια της διαταχθείσης προκαταρκτικής εξετάσεως, κατά το στάδιο της οποίας προέβη εις την εξέταση μεγάλου αριθμού μαρτύρων (περί των οποίων θα γίνει λόγος κατωτέρω) και εις την συλλογή των αναγκαίων εγγράφων, υπέβαλε την σχηματισθείσα δικογραφία εις τον κατηγορούμενο, δια της υπ' αριθμ. 3396/15-

12-1999 αναφοράς του, δια τις περαιτέρω ενέργειες τούτου, αναφέροντας συνάμα εις αυτόν «Πόπως και σεις θα διαπιστώσετε, από τις διάφορες καταθέσεις προκύπτουν νέες αξιόποινες πράξεις από διάφορους τρίτους (αστυνομικούς υπαλλήλους και ιδιώτες), με την περαιτέρω έρευνα των οποίων δεν ασχολήθηκα, ως εκ του κατεπείγοντος χαρακτήρος της παρούσης, λόγω επικείμενης παραγραφής των σ' αυτή εγκλημάτων (τα οποία οπωσδήποτε αυτός εθεώρει ότι έχουν τελεσθεί) και είμαι πρόθυμος να συνεχίσω κατόπιν νέας εντολής σας». Ο κατηγορούμενος κατέληξε εις την μη άσκηση ποινικής διώξεως κατά οποιουδήποτε προσώπου, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο, και δια της από 1-2-2000 αναφοράς του προς τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης (κατ' άρθρ. 43 παρ. 1 Κ.Π.Δ.), αποτελούμενης από είκοσι πέντε σελίδες, ανέφερε τους λόγους της τούτης ενεργείας του. Όμως, από το πραγματικό υλικό το οποίο προέκυψε από την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση και ετέθη υπ' όψιν τούτου, προέκυπτε όχι μόνο απλή πιθανότητα τελέσεως αξιοποιήσιμων πράξεων, που επέβαλε υποχρεωτικώς την άσκηση ποινικής διώξεως, κατά τα ανωτέρω εις την μείζονα σκέψη εκτεθέντα, αλλά σοβαρές ενδείξεις τελέσεως αυτών, έτσι ώστε η παράλειψη διώξεως των υπαιτίων, από τον κατηγορούμενο, να μη ανταποκρίνεται προς την αντικειμενικώς ορθή αξιολόγηση του αυτού πραγματικού υλικού, αλλά αντιθέτως να έρχεται εις οξεία αντίθεση προς τα συμπεράσματα που συνάγονται από αυτό. Ειδικότερον, εν σχέσει προς τα, ως άνω, καταγγελλόμενα, αφού διεπιστώθη ότι, κατά τη νύκτα της 10ης προς 11-4-1995, που τοποθετείται το γεγονός της παρανόμου μεταφοράς Αλβανών λαθρομεταναστών, από τους , ξετέλουν υπηρεσία εις το Α.Τ. οι αστυνομικοί , ως Αξ/κός υπηρεσίας, και οι , εκλήθησαν αυτοί και εξητάσθησαν, ως μάρτυρες, από τον διενεργούντα την προκαταρκτική εξέταση, ως άνω, Αντεισαγγελέα, από τις καταθέσεις δε τούτων επιβεβαιώνονται τα γεγονότα, τα οποία αναφέρονται εις την προαναφερομένη ένορκον εξέταση μάρτυρος, που ήτο συνημμένη εις την ανώνυμον επιστολή-καταγγελία και των οποίων αυτοί είχαν ιδίαν αντίληψη, εφ' όσον ο φερόμενος ως καταθέτων μάρτυς, εις αυτήν την έκθεση ενόρκου εξετάσεως μάρτυρος, είναι ο ανωτέρω , προανακριτικός υπάλληλος, ο τότε Αξ/κός υπηρεσίας και β' προανακριτικός υπάλληλος ο Ο ανωτέρω μάρτυς και νυν μηνυτής, , δια της από 9-7-1999 καταθέσεώς του, αφού βεβαιώνει ότι οι συλληφθέντες αλλοδαποί λαθρομετανάστες και το Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο κατέληξαν εις το Α.Τ. , έγινε σωματική έρευνα των συλληφθέντων λαθρομεταναστών και αυτοί οδηγήθησαν εις το κρατητήριο, ερευνήθη το αυτοκίνητο, εις το οποίο ανευρέθη η κάρτα ταχογράφου με τα στοιχεία του αριθμού κυκλοφορίας (.....) και το ονοματεπώνυμο του οδηγού, , με ημερομηνία 10-4-1995, εξιστορεί ότι, προ της περατώσεως του ελέγχου του ρηθέντος αυτοκινήτου, έλαβε τηλεφώνημα από τον Διοικητή του Α.Τ. , ο οποίος εξήτησε επιβεβαίωση «αν έπιασαν ένα φορτηγό στο ξενοδοχείο «.....» με κατεύθυνση προς Τρίκαλα, και αν είναι του ...». Αφού δε έλαβε την επιβεβαίωση αυτή, του έδωσε κατά λέξη την εξής εντολή «Μην κάνεις καμία ενέργεια, μην συντάξεις δικογραφία και να μην ενημερώσεις σημαντικά τις προϊστάμενες υπηρεσίες, αλλά επικοινωνήσε με τον , γνωρίζεις αυτός, έχουμε συζητήσει μαζί, το αυτοκίνητο θα δοθεί». Ο ίδιος, όμως, δεν υπήκουσε εις την προφορική από τηλεφώνου εντολή αυτή και αφού δεν ηδυνήθη να επικοινωνήσει με τον Υ/τη , παρά τις προσπάθειές του, απήρρεσε, παρουσία των προαναφερομένων συναδέλφων του, τις βαλβίδες των εμπροσθίων ελαστικών του αυτοκινήτου, ώστε να φύγει ο αέρας από αυτά και να μη είναι δυνατή η απομάκρυνσή του και άρχισε τον σχηματισμό της σχετικής δικογραφίας, λαμβάνοντας την ανωτέρω κατάθεση του μάρτυρος (με το περιεχόμενο που προαναφέρθη) και συντάσσοντας έκθεση κατασχέσεως του ρηθέντος αυτοκινήτου που χρησιμοποιήθη προς τέλεση της αξιοποιήσιμης πράξεως της μεταφοράς λαθρομεταναστών, ενώ «αν θυμάται καλά» προέβη και εις σχετική εγγραφή του συμβάντος εις το βιβλίο αδικημάτων και συμβάντων του Α.Τ. Την σχηματισθείσα αυτή ημιτελή δικογραφία, κατά την λήξη της υπηρεσίας του, παρέδωσε, με τα κλειδιά του αυτοκινήτου (που είχαν αφεθή εις αυτό από τον οδηγό του, όταν ακινητοποιήθηκε, συνεπεία του ελέγχου και ο ίδιος εξηφανίσθη) εις τον αντικαταστάτη του, , προκειμένου αυτός να μεριμνήσει δια την συμπλήρωσή της και την παράδοσή της εις τον Δ/τή ή τον Υ/τή , οι οποίοι θα μεριμνούσαν δια την ανακάλυψη του οδηγού και συνοδηγού του αυτοκινήτου, ενώ ο πρώτος ήτο και αποκλειστικός αρμόδιος δια την διαβίβαση αυτής εις τον Εισαγγελέα «και να υπογράψει το σχετικό διαβιβαστικό». Ωσαύτως, ότι ο ίδιος επανήλθε εις την υπηρεσία του μετά τετραήμερο, εφ' όσον παραδόξως του εδόθησαν δύο συνεχόμενα «ρεπό» και όταν ρώτησε τον υπαστυνόμο για το αυτοκίνητο, «επειδή είχαν συμβεί τα προαναφερθέντα» αυτός του είπε «μην ασχολείσαι εσύ ασχολείται ο Διοικητής». Εξάλλου, ο ίδιος μάρτυς, δια της από 2-12-1999 καταθέσεώς του, συμπληρώνοντας την προηγουμένη κατάθεσή του, εξιστόρησε ότι, κατά τον μήνα Αύγουστο 1999, συνήντησε τυχαίως εις τον χώρο των Δικαστηρίων τον και εις συζήτηση που εγένετο σχετικώς με το φορτηγό αυτοκίνητό του «που είχαν πιάσει τις νυκτερινές ώρες της 10 προς 11-4-1995, αυτός του είπε ότι «το φορτηγό το οδηγούσε ο ίδιος (...), με συνοδηγό τον» και ότι «το ίδιο βράδυ και αμέσως μετά την κατάληψη του φορτηγού, επικοινωνήσε, με το κινητό του, με τον τότε Διοικητή του Α.Τ. και του ανέφερε το περιστατικό, αυτός δε τον καθέρυχασε ότι όλα θα

πάνε καλά». Ωσαύτως (του είπε) ότι «μετά από 1-2 ημέρες από το περιστατικό, μετά από αλληπάλληλα τηλεφώνια που δέχθηκε από τον , πήγε ο ίδιος μαζί με τον στο Α.Τ. ανέβηκε στο γραφείο του Δ/τή , ο οποίος έδωσε τα κλειδιά του προαναφερθέντος αυτοκινήτου και στη συνέχεια ο □ έφυγαν μαζί με αυτό».

Τα αυτά δε περιστατικά περιλαμβάνονται και στις από 8-10-1999 και 22-11-1999 αναφορές του. Ωσαύτως, τα ανωτέρω αναφερόμενα από τον ρηθέντα μάρτυρα πραγματικά περιστατικά, που αφορούν εις τον έλεγχο των συλληφθέντων λαθρομεταναστών και του φορητού αυτοκινήτου, την δέσμευση τούτου και της κάρτας ταχογράφου που ανευρέθη εις αυτό, την αφαίρεση του αέρα από τα εμπρόσθια ελαστικά του αυτοκινήτου, ώστε να μη είναι δυνατή η μετακίνηση αυτού, από τον προ του Α.Τ. χώρο, επιβεβαίωσαν και οι μάρτυρες , δια των από 8-7-1999 ενόρκων καταθέσεών των, ενώπιον του Αντεισαγγελέως Ωσαύτως, αμφότεροι εβεβαίωσαν ότι, αμέσως μετά τον έλεγχο του αυτοκινήτου, εδόθη ένορκος κατάθεση από τον πρώτο (.....) εις τον Αξ/κό Υπηρεσίας, την οποία και το περιεχόμενό της αναγνώρισαν εις το φωτοτυπικό αντίγραφο της προαναφερομένης από 11-4-1995 εκθέσεως ενόρκου εξετάσεως μάρτυρος, το οποίο τους επεδείχθη (εφόσον ο δεύτερος τούτων είχε παραστεί κατά την σύνταξη αυτής ως β' προανακριτικός υπάλληλος). Πλέον τούτων, ο εξ αυτών , δια της από 13-10-1999 ομοίας καταθέσεώς του, εβεβαίωσε ότι ενθυμείται ότι «το πρωτ, κατά την αλλαγή της βάρδιας (06.00'), ο , ό,τι έγγραφα είχε συντάξει για την υπόθεση, μαζί και τα κλειδιά του φορητού αυτοκινήτου, τα παρέδωσε στον πρώτο αξ/κό υπηρεσίας, , ενημερώνοντάς τον σχετικά». Περαιτέρω την ύπαρξη του, ως άνω Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου, εις τον χώρο του Α.Τ. , εβεβαίωσε και ο μάρτυς αστυνομικός, , δια της από 21-7-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντεισαγγελέως, εκθέτοντας δι' αυτής, ότι «ενώ ήταν υπηρεσία από ώρα 22.00 της 11-4-1995 έως 06.00' της επομένης, επικοινωνήσε τηλεφωνικά μαζί του κάποια στιγμή ο και τον πληροφόρησε ότι την προηγούμενη νύχτα κατέλαβαν το φορητό του (δια τον οποίον ο ίδιος γνώριζε ότι ηχολείτο με μεταφορές λαθρομεταναστών) και ότι αυτό ευρίσκετο ακριβώς έξω από το τμήμα. Πράγματι διεπίστωσε ότι το αυτοκίνητο ήταν εκεί με ξεφουσκωμένα τα εμπρόσθια ελαστικά και αυτό το παρητήρησε γιατί ο συνάδελφός του είχε επιστήσει την προσοχή να μην το πάρει κανείς. Τα αυτά γεγονότα του εβεβαίωσε ακολούθως και ο συνάδελφός του , που είχε υπηρεσία το βράδυ εκείνο μαζί με τον , ενώ του ίδιου του έμεινε η εντύπωση ότι η υπόθεση πήρε το νόμιμο δρόμο και το αυτοκίνητο παραδόθηκε στο Τελωνείο προς φύλαξη, ενώ αυτό δεν συνέβη, όπως πληροφορήθη προ δεκαημέρου (από της καταθέσεώς του) και το αυτοκίνητο το παρέλαβε ο ή κάποιος συνεργάτης του». Παράλληλως, ο μάρτυς αυτός, δια της αυτής καταθέσεώς του, εξέθεσε την εκτίμησή του ότι «δεν υπάρχει περίπτωση να μη πληροφορήθηκε το περιστατικό αυτό ο Δ/της του τμήματος, καθ' όσον ήταν κοινό μυστικό σε όλο το τμήμα ότι πιάστηκε το συγκεκριμένο αυτοκίνητο, ενώ, δια της από 13-12-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του Πταισ/κου (εξ αφορμής άλλης υποθέσεως), διευκρίνισε ότι «το επόμενο βράδυ (της 11ης προς 12-4-1995), που ανέλαβε αυτός υπηρεσία ήταν καταχωρημένη η σχετική εγγραφή στο βιβλίο συμβάντων» του οποίου, όμως, αφηρέθη (σχίστηκε) το σχετικό φύλλο, όπου είχε καταχωρηθεί. Την παράνομον, εξάλλου, αφαίρεση και εξαφάνιση του σχετικού φύλλου από το Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων του Α.Τ. , όπου είχε καταχωρηθεί το γεγονός της δεσμεύσεως του αυτοκινήτου του , λόγω της παράνομου μεταφοράς δι' αυτού λαθρομεταναστών, καθώς και της συλλήψεως ωρισμένων από αυτούς, διεπίστωσε και ο κατά το έτος 1999 Διοικητής του Α.Τ. □
..... , κατόπιν προσωπικής του ερεύνης□

Χαρακτηριστική είναι η κατάθεση και του συνεργάτη του , εις την μεταφορά δια του προαναφερομένου αυτοκινήτου, λαθρομεταναστών, συνοδηγού του αυτού αυτοκινήτου, , ο οποίος, δια της από 24-9-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω Αντεισαγγελέως, βεβαιώνει το γεγονός της παράνομου μεταφοράς λαθρομεταναστών, κατά τον, ως άνω, χρόνο, της ακινητοποιήσεως του αυτοκινήτου του εις το οποίο επέβαινε, εις το ύψος του ξενοδοχείου «...», από τους αστυνομικούς και της διαφυγής του και του ίδιου καθώς και ομάδος λαθρομεταναστών, μέσα στα χωράφια όπου κρύφθηκαν σ' ένα χαντάκι, και επί πλέον καταθέτει ότι «από εκεί (όπου είχαν κρυφθεί) ο επικοινωνήσε, με το κινητό του, με τον Διοικητή του Α.Τ. και του είπε «Κύριε διοικητή είμαι ο μόλις πιάσανε το φορητό μου» και εκείνος απάντησε «θα το κανονίσω εγώ ή κάτι τέτοιο». Ότι την επομένη ημέρα επικοινωνήσε τηλεφωνικά μαζί του ο και του είπε «αν εύρη το να του ειπή ή να του τηλεφωνήσει ή να πάει να πάρει το φορητό», ο ίδιος δε μετέφερε τα ανωτέρω εις το □

Ο μάρτυρας , δια της από 22-11-1999 ενόρκου καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντεισαγγελέως, εβεβαίωσε «□ Μετά από λίγες ημέρες με πληροφόρησε ο , όταν επισκέφθηκα το κατάστημά του επί της Ε.Ο., ότι το αυτοκίνητο, που πιάστηκε ήταν του , ο οποίος το οδηγούσε μαζί με το , μεταφέροντας Αλβανούς και ότι το αυτοκίνητο

το πήραν πίσω, από το Α.Τ. , μετά από πρόσκληση του Δ/του του Α.Τ., ο οποίος τους παρέδωσε και τα κλειδιά. Αυτό έγινε γιατί, όπως μου είπε ο , ο ήταν πληροφοριοδότης της Αστυνομίας». Επί τη βάση τούτων, προέκυπταν επαρκή στοιχεία, δια την άσκηση ποινικής δίωξης, δια τις αξιόποινες πράξεις : 1) της καταχρήσεως εξουσίας εις βάρος των και , Διοικητού και Υποδιοικητού του Α.Τ. (άρθρ. 239 εδ. β' Π.Κ.), εφόσον αυτοί, ως αρμόδιοι υπάλληλοι, ενεργούντες από κοινού, καίτοι έλαβαν γνώση, την 11-4-1995, της τελέσεως, από τους και , της αξιοποιήσεως της παρανόμου προωθήσεως εις την χώρα- μεταφοράς 22-25 αλλοδαπών (Αλβανών), που εστερούντο των αναγκαίων ταξιδιωτικών εγγράφων, αντί αμοιβής 5.000 δραχμών κατά μεταφερόμενο πρόσωπο, δια του υπ' αριθμ. αυτοκινήτου του πρώτου, το οποίο είχε μεταφερθεί και ακινητοποιηθεί εις τον προ του Α.Τ. χώρο, καθώς και της ενεργείας από τον τότε Αξ/κό Υπηρεσίας, , των πρώτων αναγκαίων προανακριτικών πράξεων, ήτοι της λήψεως ενόρκου καταθέσεως του μάρτυρος Αστ/κος και της συντάξεως εκθέσεως κατασχέσεως του ανωτέρω αυτοκινήτου και της κάρτας ταχογράφου αυτού, δεν μερίμνησαν δια την βεβαίωση της ταυτότητος και την σύλληψη των ανωτέρω, που είχαν διαφύγει αυτή, εν όψει του ότι το αδίκημα ήτο αυτόφωρο και παρέλειψαν την συμπλήρωση της σχηματισθείσης ατελούς δικογραφίας ή την διαβίβαση αυτής, έστω και ημιτελούς, εις τον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών Τρικάλων, προς άσκηση ποινικής δίωξης, αλλά αντιθέτως απέκρυψαν και εξαφάνισαν τα ανωτέρω έγγραφα, ενώ απέδωσαν το αυτοκίνητο παρανόμως εις τους προαναφερόμενους, με σκοπό αλλά και με αποτέλεσμα να αποτρέψουν την ποινική των δίωξη και να προκαλέσουν την απαλλαγή των από την νόμιμον τιμωρία. 2) της υπεξαγωγής εγγράφων, εις βάρος των αυτών, ως άνω, αναφερομένων (άρθρ. 242 παρ.2, 45 Π.Κ.), εφόσον αυτοί, από κοινού ως υπάλληλοι, κατά την έννοια του άρθρ. 13 παρ. α' Π.Κ., εκ προθέσεως υπεξήγαγαν έγγραφα, που τους εμπιστευθήκαν και ήσαν προσιτά, ως εκ της υπηρεσίας των, ήτοι, ενώ έλαβαν εις την κατοχή των την, ως άνω, σχηματισθείσα από τον Αξ/κό υπηρεσίας, , ατελή δικογραφία, κατά των , η οποία απετελείτο από την, από 11-4-1995, έκθεση εξετάσεως του μάρτυρος , την κάρτα ταχογράφου του υπ' αριθμ. αυτοκινήτου και έκθεση κατασχέσεως τούτου, δεν υπέβαλαν αυτή εις τον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών Τρικάλων, ώστε να κινηθεί κατά των ανωτέρω η ποινική διαδικασία, αλλά αντιθέτως απέκρυψαν τα, ως άνω, έγγραφα αυτής και τελικώς κατέστρεψαν αυτά, ώστε να είναι αδύνατος η χρήση των, 3) της παραβάσεως καθήκοντος κατά συναυτουργία, εις βάρος των αυτών, ως άνω, αναφερομένων (άρθρ. 259, 45 Π.Κ.), εφόσον αυτοί, την 13-4-1995, υπό την ανωτέρω ιδιότητά των, παρέβησαν τα καθήκοντα της υπηρεσίας των, με σκοπό να προσπορίσουν εις άλλους παράνομο όφελος, ήτοι, ενώ ήσαν αρμόδιοι δια την φύλαξη του προαναφερομένου αυτοκινήτου, το οποίο είχε κατασχεθεί, ως χρησιμοποιηθέν δια την παράνομον μεταφορά λαθρομεταναστών, μέχρι της εκδικάσεως της υποθέσεως εις βάρος των υπαιτίων, απέδωσαν αυτό παρανόμως εις τον, ως άνω, , με σκοπό να ωφεληθούν παρανόμως αυτόν. 4) Της ηθικής αιτουργίας εις την τέλεση των αξιοποιήτων πράξεων της καταχρήσεως εξουσίας και της παραβάσεως καθήκοντος, από τους , εις βάρος του , ο οποίος, προκειμένου να αποφύγει ο ίδιος και ο την τιμωρία, δια την αξιοποιήτων πράξη της παρανόμου προωθήσεως λαθρομεταναστών εις το εσωτερικό της χώρας, που έλαβε χώρα την 10 προς 11-4-1995 και ανωτέρω αναφέρεται, προσέτι δε να λάβει παρανόμως εις την κατοχή του το υπ' αριθμ. Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο, εκ προθέσεως, με παροτρύνσεις και προτροπές, προκάλεσε εις τους την απόφαση δια την τέλεση των, ως άνω, αξιοποιήτων πράξεων (άρθρ. 46, 239 εδ. β', 259 Π.Κ.). 5) της παραπλανήσεως εις ψευδορκία (άρθρ. 224 παρ.2 εν συνδ. προς 1 Π.Κ.), κατ' εξακολούθηση, εις βάρος των , εφόσον αυτοί, κατά το χρονικό διάστημα από 24-9-1999 έως 16-11-1999, και εις μη ειδικότερον διακριβωθείσες ημερομηνίες πλην της 19-10-1999 δια τον πρώτο και της 24-9-1999 δια τον δεύτερο, εις , με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση ενός και του αυτού εγκλήματος, προσεπάθησαν να πείσουν τον , ο οποίος την 24-9-1999 και την 1-10-1999 είχε καταθέσει ενόρκως, ενώπιον του Αντεισαγγελέως , που διενήργει προκαταρκτική εξέταση, κατά τα ανωτέρω, δια την διακρίβωση της τελέσεως προηγούμενων πράξεων, εις βάρος των και τυχόν τρίτων (και ειδικότερον δια το όπως εξελίχθησαν τα γεγονότα της παρανόμου μεταφοράς λαθρομεταναστών, της συγκαλύψεως της υποθέσεως, της αποδόσεως του καταληφθέντος μεταφορικού μέσου κ.λ.π.), τα περιστατικά που προαναφέρθηκαν, να μεταβάλει την κατάθεσή του και να βεβαιώσει τα αντίθετα των όσων είχε καταθέσει, ήτοι ότι δεν οδηγεί το προαναφερόμενο αυτοκίνητο ο , με συνοδηγό τον ίδιο, αλλά κάποιος Αλβανός, που ειργάζεται δια λογαριασμό του πρώτου και εν αγνοία αυτού, ότι δεν υπήρξαν τηλεφωνικές επικοινωνίες δια το περιστατικό αυτό μεταξύ του και του ίδιου, ότι ο δεν τους απέδωσε το ρηθέν αυτοκίνητο, ο μεν με την απειλή ότι θα τιμωρηθεί και ο ίδιος, ο δε με την υπόσχεση μελλοντικών εξυπηρετήσεων. Τούτο δε επεχείρησαν τόσο ευθώς οι ίδιοι όσο και δια παρενθέτων προσώπων (του) και γ) της παρανόμου μεταφοράς λαθρομεταναστών (άρθρ. 33 και 1 του Ν. 1975/1991) εις βάρος των , που

ετελέσθη από αυτούς την νύκτα της 10 προς 11-4-1995, δια του υπ' αριθμ. ...
... Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου, κατά τα ανωτέρω. Όμως, ο κατηγορούμενος, ως αρμόδιος
δια την ποινική δίωξη Εισαγγελέας, παρέλειψε την άσκηση ποινικής διώξεως κατά
των, ως άνω, υπαιτίων, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο, και δια της από
1-2-2000 αναφοράς του, προς τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης, ανέφερε τους
λόγους της τοιαύτης ενεργείας του, που αφορούν εις το κατ' ουσίαν προφανώς
αβάσιμο της κατηγορίας. Ο τελευταίος, διαπιστώσας την αντίθεση μεταξύ της μη
ασκήσεως ποινικής διώξεως και των συμπερασμάτων που συνήγοντο από το
πραγματικό υλικό, που είχε τεθεί υπόψιν τούτου, δεν ενέκρινε την θέση της
υποθέσεως εις το αρχείο και δια της υπ' αριθμ. Επ. 2/8-2-2000 παραγγελίας
του, αφού υπέμνησε ότι «η μήνυση ή αναφορά τίθεται στο αρχείο, εάν είναι
προφανώς νόμη ή ουσία αβάσιμη, κατά δε τα παγίως γινόμενα αποδεκτά, ασκείται
δίωξη, ακόμη και όταν υπάρχουν πιθανότητες και μόνον ευδοκιμήσεώς της, κατά
μείζονα δε λόγον ασκείται δίωξη, όταν τα αποδεικτικά στοιχεία κείναι τοιαύτα
και τοσαύτα» ώστε να δύνανται να οδηγήσουν σε παραπομπή σε δίκη, διέταξε την
άσκηση ποινικής διώξεως, τον χωρισμό της υποθέσεως, ως προς τις αξιόποινες
πράξεις, δια τις οποίες διέταξε την άσκηση ποινικής διώξεως, προς αποτροπή
του κινδύνου παραγραφής τούτων, την συνέχιση της διενεργείας προκαταρκτικής
εξετάσεως, δια την διερεύνηση των νέων αξιοποιώνων πράξεων, που δεν είχαν
διερευνηθεί επαρκώς και τον περαιτέρω χειρισμόν της υποθέσεως από τον
....., που χειρίσθη και κατείχε αυτή□..

Εξάλλου, ο κατηγορούμενος παρέλειψε την, κατά τα ανωτέρω, ποινική δίωξη τελών
εν γνώσει ότι υφίστανται οι ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις, δια
την άσκηση αυτής, εφόσον, ως ικανός και έμπειρος Εισαγγελικός Λειτουργός, ο
οποίος έφερε τον βαθμό του Εισαγγελέως Πρωτοδικών από 24-7-1992 (βλ. πίνακες
αρχαιότητας Δικ. Λειτουργών έτους 2001) και επομένως είχε χειρισθεί μεγάλο
αριθμό υποθέσεων, εγγύριζε ασφαλώς ότι, δια την άσκηση ποινικής διώξεως,
είναι αρκετή και απλή πιθανότητα τελέσεως αξιοποιώνων πράξεων και ότι εις την
παρούσα περίπτωση υπήρχε πλούσιο αποδεικτικό υλικό, πολλαπλώς διασταυρούμενο,
το οποίο επέβαλε την άσκηση ποινικής διώξεως κατά των υπαιτίων. Όμως, το
αποδεικτικό αυτό υλικό το παρέκκλιψε, εν γνώσει του, και κατέληξε εις την
κρίση περί μη ασκήσεως ποινικής διώξεως, η οποία έρχεται εις οξεία αντίθεση
προς αυτό. Τούτο συνάγεται και από το περιεχόμενο της από 1-2-2002 αναφοράς
του, προς τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης, δια της οποίας αιτείται την έγκριση
από αυτόν της ενεργείας του, περί θέσεως της υποθέσεως εις το αρχείο, χωρίς,
όμως, να παραθέτει εις αυτή πραγματικά περιστατικά, δια των οποίων να
ανατρέπεται ή να τίθεται υπό αμφισβήτηση το, ως άνω, αποδεικτικό υλικό, εις
βαθμό τέτοιο, ώστε να εξάγεται ανενδοιάστως κρίση ότι δεν ετελέσθησαν
παντάσιν αδικήματα ή ότι οι κατηγορίες είναι προφανώς κατ' ουσίαν αβάσιμες.

Αντιθέτως, αυτός, παραθέτοντας αποσπάσματα των καταθέσεων των εξετασθέντων
μαρτύρων, επισημαίνει ασήμαντες διαφορές μεταξύ τούτων, που δεν θίγουν την
ουσία των γεγονότων και προσπαθεί καταφανώς να μειώσει την αξιοπιστία των
μαρτύρων, αστυνομικών, και να
εξάρη την εντιμότητα και την προσωπικότητα του Διοικητού και Υποδιοικητού
τότε του Α.Τ. □

Χαρακτηριστικό, εξ' άλλου, της προσπαθείας του κατηγορουμένου, όπως
αιτιολογήσει την μη άσκηση ποινικής διώξεως, καίτοι το αποδεικτικό υλικό
επέβαλε το αντίθετο, είναι και το, εις την ανωτέρω αναφορά αυτού, συμπέρασμα,
που έχει ως εξής : «Κατόπιν αυτών, δήλον καθίσταται ότι οιαδήποτε αξιοποιή
πράξη ήθελε θεωρηθεί ότι έχει διαπραχθεί εκ πράξεως ή παραλείψεως αστυνομικού
τινός ή και περισσότερο οφείλεται στο πολυπρόσωπο της συγκροτήσεως του
Αστυνομικού Τμήματος στην διαδοχική μεταξύ των αντικατάσταση μετά το πέρας
της ημερήσιας βάρδιας και στην δυσκολία της παραδόσεως και παραλαβής των
διαφόρων εγγράφων μεταξύ των, γεγονός το οποίο δημιούργησε σύγχυση στους
κόλπους της υπηρεσίας του Αστυνομικού Τμήματος , σε βαθμό που να
αίρει το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου και να καθίσταται η ικανοποίηση της
ποινικής αξίωσης του κράτους ανενεργός». Κατά την εξαγωγή, όμως, του
συμπεράσματος αυτού, δεν διευκρινίζεται από τον ίδιον παρ «το πολυπρόσωπο»
της συγκροτήσεως του Α.Τ και η δημιουργηθείσα «σύγχυση» στους κόλπους της
υπηρεσίας, επηρεάζει και την αφαίρεση του σχετικού φύλλου του Βιβλίου
Αδικημάτων και Συμβάντων του Α.Τ., όπου είχε καταχωρηθεί το γεγονός της
καταλήψεως του, ως άνω, αυτοκινήτου του να μεταφέρει, την
νύκτα της 10 προς 11-4-1995, παράνομως Αλβανούς λαθρομετανάστες, καθώς και
την παραλαβή του αυτοκινήτου αυτού από τον , από τον προ του
Α.Τ. χώρο (ως περιλαμβανομένων και των πράξεων αυτών εις την έννοια της
«οιασδήποτε αξιοποιήσεως» ήθελε θεωρηθεί ότι είχε τελεσθεί). Ωσαύτως,
δεν πρέπει να παραβλεφθεί και η επιφύλαξη του κατηγορουμένου, εις την αυτή
αναφορά του, προς άσκηση ποινικής διώξεως κατά των και
..... , δια την αξιοποιώνων πράξη της προωθήσεως λαθρομεταναστών
εις το εσωτερικό της χώρας- η οποία ως σημειωθεί παρεγράφητο μετά δύο μήνες
και δέκα ημέρες από της υποβολής της ανωτέρω αναφοράς του- (άρθρ. 33 παρ. 1β'
του Ν. 1975/1991), εφόσον, δια της επιφυλάξεως αυτής, παραβλέπεται από τον
ίδιον, ότι, από το αυτό αποδεικτικό υλικό, που αποδέχεται δια την άσκηση
ποινικής διώξεως, δια την ανωτέρω αξιοποιώνων πράξη, προέκυπτε και ότι το
Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο του , δια του οποίου εγένετο η παράνομος

μεταφορά των λαθρομεταναστών, μετεφέρθη και ακινητοποιήθηκε εις το προ του Α.Τ. χώρο και ότι κατεσχέθη αυτό και η κάρτα ταχογράφου του, οπότε το εύλογο ερώτημα τι απέγινε το αυτοκίνητο αυτό και πώς απεδόθη, οδηγεί εις την πιθανότητα τελέσεως και των λοιπών, ως άνω, αξιοποιώνων πράξεων, από τα πρόσωπα, τα οποία ενδιαφέροντο δια την απόδοση τούτου και την μη άσκηση ποινικής διώξεως κατά του οδηγού αυτού και του συνοδηγού του. Περαιτέρω, ο κατηγορούμενος, δια της ενδίκου εφέσεώς του, (και των πολυσέλιδων υπομνημάτων του), ενώπιον του Ανακριτού Α. Τμήματος Βόλου, του Συμβουλίου Πλημ/δικών Βόλου και του Συμβουλίου τούτου) ισχυρίζεται, ότι «δεν στοιχειοθετείται εις βάρος του η αποδιδόμενη εις αυτόν αξιόποινος πράξη της καταχρήσεως εξουσίας, εφόσον αυτός, αξιολογώντας το αποδεικτικό υλικό, έκρινε, κατά την ανέλεγκτο κρίση του», ότι έπρεπε να θέσει τη σχετική δικογραφία εις το αρχείο, κατ' άρθρο 43 Κ.Π.Δ., δι' ένα σκέλος της καταγγελίας, επιφυλασσόμενος να αποφανθεί δια το υπόλοιπο, εν συνεχεία δε υπέβαλε την πράξη του αυτή, προς έγκριση, εις τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης, ακολουθώντας όλες τις προβλεπόμενες δικονομικές πράξεις και διαδικασίες». Όμως, ο ισχυρισμός αυτός του κατηγορουμένου κρίνεται απορριπτός. Και τούτο διότι, επί τη βάσει όσων ανωτέρω εξετάθησαν, εις την συγκεκριμένη περίπτωση, η μη άσκηση ποινικής διώξεως, κατά των υπαιτίων, από τον ίδιο, δεν είναι αποτέλεσμα εσφαλμένης εκτιμήσεως από αυτόν του αποδεικτικού υλικού, που ετέθη υπό την κρίση του.

Αντιθέτως, από το αποδεικτικό υλικό που ετέθη υπό την κρίση του, αυτός ετέλει εν γνώσει της υπάρξεως των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων δια την άσκηση ποινικής διώξεως κατά των υπαιτίων, ο ίδιος, όμως, παρέλειψε την άσκηση αυτής, ενεργώντας αντιθέτως από όσα διεπίστωσε, κατά την απροσωπόληπτον κρίση του, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο, κατά παράβαση της, εκ του άρθρου 43 Κ.Π.Δ. υποχρεώσεώς του. Υπό τα περιστατικά δε αυτά, αποδοχή του τοιούτου ισχυρισμού αυτού, θα είχε την έννοια ότι ο αρμόδιος δια την άσκηση της ποινικής διώξεως και την κίνηση της ποινικής διαδικασίας Εισαγγελέας, καλυπτόμενος όπισθεν της κατά τον προσήκοντα δικονομικό τρόπο εκφραζομένης και υποβαλλομένης προς έγκριση οιοσεί δικαιοδοτικής κρίσεώς του, δύναται να αυθαιρετεί, ασκώντας ποινική δίωξη επιλεκτικώς. Ωσούτως, αυτός αμφισβητεί τα προαναφερόμενα πραγματικά περιστατικά και παραθέτοντας περικοπές των καταθέσεων των, ως άνω, μαρτύρων, που εδόθησαν ενώπιον του διενεργήσαντος την προκαταρκτική εξέταση Εισαγγελέως καθώς και αυτών που εδόθησαν από αυτούς ενώπιον άλλων αρχών και συγκρίνοντας αυτές μεταξύ των και μεταξύ των καταθέσεων των μαρτύρων- υπαιτίων, επισημαίνει αναντιστοιχίες εις αυτές και διαφορές μεταξύ των, καταλήγοντας, επί τη βάσει των επί μέρους ισχυρισμών του, ότι οι καταθέσεις των, ως άνω, μαρτύρων, ήσαν ψευδείς και αντιφατικές, ότι οι κατηγορίες ήσαν προφανώς ουσιαστικώς αβάσιμες και ο ίδιος ενήργησε ορθώς, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο. Περί αυτών, που συνιστούν λόγους εσφαλμένης εκτιμήσεως του αποδεικτικού υλικού, από το Συμβούλιο πλημμελειοδικών Βόλου, εγένετο λόγος ανωτέρω, ενώ οι αναντιστοιχίες και διαφορές που ο κατηγορούμενος επισημαίνει και τα συμπεράσματά του, δεν ανατρέπουν εις το ελάχιστο τα βασικά γεγονότα, όπως αυτά προσεξετέθησαν, ως πιθανότητα τελεσθεισών αξιοποιώνων πράξεων και δεν οδηγούν ανενδοιάστως και κατά τρόπον έκδηλον εις κρίση ότι δεν ετελέθησαν παντάπασι αδικήματα. Ως εκ τούτου, τα γεγονότα αυτά έπρεπε να αποτελέσουν αντικείμενο της περαιτέρω ανακρίσεως, δια της ασκήσεως ποινικής διώξεως, ώστε να κριθούν εις τα πλαίσια των αποχρώσων ενδείξεων ή και των αποδείξεων εις το ακροατήριο. Πάλλωστε, όπως προελέχθη, δια τις αξιόποινες πράξεις, των οποίων ο ίδιος παρέλειψε την ποινική δίωξη, οι υπαίτιοι παρεπέμφθησαν αμετακλήτως εις δίκη και οι κατ' αυτών κατηγορίες εκκρεμούν ήδη ενώπιον του Μ.Ο.Δ. της Δικαστικής Περιφέρειας του Εφετείου Λαρίσης που θα ορισθεί αρμοδίως από τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης. Ο ανωτέρω δε μάρτυς και ήδη μηνυτής, , δια της από 20-3-2000 μηνύσεώς του, το περιεχόμενο της οποίας εβεβαίωσε ενόρκως, εμμένει εις τα προαναφερόμενα γεγονότα, όπως και ο μάρτυς , αναφερόμενος εις την κατάθεσή του, ενώπιον του Αντεισαγγελέως ... , κατά την από 11-6-2001 κατ' αντιπαράσταση, μετά του κατηγορουμένου, εξέτασή του, ενώπιον του Ανακριτού Α' Τμήματος Βόλου. Πρέπει, περαιτέρω, να σημειωθεί, ότι «τα κίνητρα» που ώθησαν τον κατηγορούμενο εις την παράλειψη της διώξεως, κατά τα ανωτέρω, τα οποία αποδέχεται το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Βόλου, δια της αναφοράς του εις την πρόταση του Εισαγγελέως, δεν ασκούν επιρροή εις την στοιχειοθέτηση της αποδιδόμενης εις τούτον αξιοποιώνου πράξεως της καταχρήσεως εξουσίας, εφ' όσον καθοριστικό στοιχείο της πράξεως αυτής είναι η από αυτόν γνώση της υπάρξεως των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων, δια την άσκηση ποινικής διώξεως και όχι τα κίνητρα τα οποία τον ώθησαν εις την παράλειψή της. Επομένως, η τυχόν ανυπαρξία τούτων, όπως ισχυρίζεται ο κατηγορούμενος, δεν επάγεται διάφορον αποτέλεσμα και ως εκ τούτου ο σχετικός λόγος της εφέσεώς του παρίσταται ως αλυσιτελής. Κατ' ακολουθίαν πάντων όσων ανωτέρω εξετάθησαν, στοιχειοθετείται εις βάρος του κατηγορουμένου η αποδιδόμενη εις αυτόν αξιόποινος πράξη της καταχρήσεως εξουσίας, που προβλέπεται και τιμωρείται από την διάταξη του άρθρου 239 εδ. β' Π.Κ. και όχι αυτή της παραβάσεως καθήκοντος (άρθρ 259 Π.Κ.), όπως, υπό τα αυτά, ως άνω, πραγματικά περιστατικά, διαλαμβάνεται εις την προπαρατεθείσα εισαγγελική πρόταση, εφόσον : α) Η αποδιδόμενη εις τον κατηγορούμενο αξιόποινος πράξη είναι τετελεσμένη απ' ότου παρήλθε ο χρόνος της ασκήσεως από τον ίδιο ποινικής διώξεως, ήτοι από και δια της

αρχαιοθετήσεως, κατά τα ανωτέρω, της υποθέσεως και είναι ανεξάρτητο το ότι τελικώς ησκήθη κατά των υπαιτίων ποινική δίωξη, επειδή ο Εισαγγελέας Εφετών Λάρισας δεν ενέκρινε την ενέργεια αυτού περί αρχαιοθετήσεως της υποθέσεως και β) η διάταξη του άρθρου 259 Π.Κ. είναι επικουρική έναντι αυτής του άρθρου 239 Π.Κ., εν όψει της διατυπώσεως της πρώτης «Π αν η πράξη αυτή δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη». Υπάρχουν δε σοβαρές ενδείξεις τελέσεως από τον κατηγορούμενο της ανωτέρω πράξεως, ώστε να παρίσταται αναγκαίως ο ακροαματικός έλεγχος».-

Γ' Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές το Συμβούλιο Εφετών Λάρισας έκρινε ότι υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου (τώρα ανααιρεσείοντος) στο ακροατήριο του αρμόδιου δικαστηρίου για να δικασθεί για την αποδιδόμενη σ' αυτόν αξιόποινη πράξη και έτσι απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη την έφεση του κατηγορουμένου, επικυρώνοντας το πρωτόδικο βούλευμα.

Με αυτά που δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών, διέλαβε στο προσβαλλόμενο βούλευμά του την επιβαλλόμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σε αυτό, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος για το οποίο κρίθηκε παραπεμπτός ο κατηγορούμενος, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους νομικούς συλλογισμούς με τους οποίους υπήγαγε αυτά στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 239 στοιχ. β' του Π.Κ., την οποία ορθώς εφάρμοσε και δεν παραβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου.

Διέλαβε δε ρητά, και επανειλημμένα, την ύπαρξη άμεσου δόλου του κατηγ/νου (και τώρα ανααιρεσείοντα) προς τέλεση της ανωτέρω πράξης, που περιλαμβάνει τη γνώση του ότι παρέλειπε να διώξει υπαιτίους αξιόποινων πράξεων.

Επομένως οι λόγοι αναίρεσης οι προβλεπόμενοι από το άρθρο 484 παρ. 1 περιπτ. β' και ε' Κ.Π.Δ. (ως ίσχυε κατά τον χρόνο άσκησης της αναίρεσης) για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας ως και για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν, απορριπεία δε είναι και στο σύνολό της ή από 2.10.2002 αίτηση αναίρεσης του ανααιρεσείοντα μετά την απόρριψη με την άνω αριθ. 252/2004 απόφαση, σε Συμβούλιο, και του λόγου αναίρεσης για απόλυτη ακυρότητα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Προτείνω: Να απορριφθεί η από 2-10-2002 αίτηση αναίρεσης του κατηγορουμένου , κατοίκου Λάρισας, κατά του υπ' αριθ. 197/2002 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας, και

Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του ανααιρεσείοντα.

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Πέτρος Βέρροιος

Αφού άκουσε τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημήτριο Λινό, που αναφέρθηκε στην παραπάνω πρόταση και έπειτα αποχώρησε.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα κατ' άρθρο 3 παρ. 3 ν. 3810/1957 και 23 παρ. 1 ν. 1756/1988 εισάγεται ενώπιον της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου η από 2.10.2002 αίτηση αναίρεσης του κατηγορουμένου , κατοίκου Λάρισας, κατά του με αριθμ. 197/2002 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας, ως προς τους λόγους έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής δίωξης (484 παρ. 1 εδ. α και δ ΚΠΔ) με τους οποίους πλήττεται το προσβαλλόμενο βούλευμα, μετά την απόρριψη αυτών ως αβασίμων με διαφορά μιας ψήφου, με τη 252/2004 απόφαση (σε Συμβούλιο) του ΣΤ τμήματος του Αρείου Πάγου.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 239 Π.Κ., υπάλληλος στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση αξιόποινων πράξεων α)Π.β) αν εν γνώσει του εξέθεσε σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον υπαίτιο ή προκάλεσε την απαλλαγή του από την τιμωρία τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της καταχρήσεως εξουσίας με τη μορφή της παράλειψης του υπαλλήλου να διώξει κάποιον υπαίτιο, απαιτείται αντικειμενικά μεν ο δράστης να ήταν αρμόδιος για την άσκηση της ποινικής δίωξης, υποκειμενικά δε δόλος αυτού που συνίσταται στη γνώση ότι εκείνος για τον οποίο παραλείπει τη δίωξη είναι υπαίτιος αξιόποινης πράξης. Υποκείμενο του ως άνω εγκλήματος είναι και ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών ο οποίος κατά τα άρθρα 27 παρ. 1 και 43 ΚΠΔ ασκεί την ποινική δίωξη στο όνομα της πολιτείας. Το έγκλημα αυτό της κατάχρησης εξουσίας διαπράττει ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών και με τη θέση της μήνυσης ή της αναφοράς στο αρχείο και τη σύνταξη και υποβολή της σχετικής αναφοράς του στον Εισαγγελέα Εφετών (κατ' άρθρο 43 παρ. 2 ΚΠΔ όπως τώρα ισχύει η κατ' άρθρο 43 παρ. 1 εδ. β' ΚΠΔ όπως ίσχυε προ της αντικατάστασης του με το άρθρο 5 του ν. 3160/2003), καίτοι τελεί εν γνώσει ότι η μήνυση ή η αναφορά στηρίζεται στο

νόμο και δεν είναι προφανώς αβάσιμη, άρα ότι υποχρεούται σε άσκηση της ποινικής δίωξης, καθόσον η υποχρέωση του αυτή ανακύπτει από το νόμο, ακόμη και όταν υπάρχουν απλές μόνο ενδείξεις για τέλεση της μνησόμενης αξιόποινης πράξης ή υφίσταται ισχυρή πιθανότητα να ευδοκιμήσει η εναντίον του μνησόμενου κατηγορία. Και ναί μεν η άσκηση ή μη της ποινικής δίωξης συνιστά για τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών κυρία λειτουργική αρμοδιότητα με οιοσδήποτε δικαιοδοτικό χαρακτήρα. Εξ αυτού δε έπεται ότι κατά την άσκηση της αρμοδιότητας του αυτής ο Εισαγγελέας απολαμβάνει της από το Σύνταγμα (άρθρο 87 παρ. 1, 2) και το νόμο (άρθρο 177 παρ. 1 ΚΠΔ, άρθρο 24 παρ. 1 Ν. 1756/88) θεσπιζόμενης προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας και επομένως η εσφαλμένη δικαιοδοτική κρίση του, ακόμη και αν οφείλεται σε αμέλεια ή ανεπάρκεια δεν δύναται να οδηγήσει στην καθίδρυση της έννοιας της αξιόποινης «παράλειψης». Όταν όμως ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών τελεί εν γνώσει, από το περιεχόμενο της μήνυσης ή αναφοράς, πολύ δε περισσότερο, από τα στοιχεία της δικογραφίας, μετά προκαταρκτική εξέταση που διέταξε (43 παρ. 2 ΚΠΔ) ότι συντρέχουν οι νομικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις για την άσκηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της ποινικής δίωξης, παρά ταύτα δε, σε αντίθεση με τα στοιχεία αυτά, αυθαίρετα και με αιτιολογία που αποκλίνει από την αντικειμενική και προσωπόλητη κρίση, παραλείπει να πράξει τούτο, αρχειοθετώντας τη σχετική μήνυση ή αναφορά, διαπραττει το έγκλημα της κατάχρησης εξουσίας. Το εν λόγω έγκλημα, το οποίο, ως γνήσιο παραλείψεως, είναι ανεπίδεκτο απόπειρας, είναι τετελεσμένο με την αρχειοθέτηση της μήνυσης ή αναφοράς αφού δι' αυτής ο Εισαγγελέας παραλείπει τελειωτικά να πράξει το οφειλόμενο από εκείνον, ήτοι να ασκήσει την ποινική δίωξη και δεν απαιτείται για τη στοιχειοθέτησή του η οριστική ματαίωση της ασκήσεως της ποινικής δίωξης με την έγκριση από τον Εισαγγελέα Εφετών της αρχειοθετήσεως στην οποία προσέβη ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών. Και τούτο γιατί κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με συνδρομή εξωτερικού όρου του αξιοποίνου, τον οποίο όμως η άνω διάταξη του Π.Κ. δεν περιέχει. Περαιτέρω είναι χωρίς σημασία για το τετελεσμένο του εγκλήματος ότι τελικά η ποινική δίωξη ασκήθηκε με παραγγελία του Εισαγγελέα Εφετών, επειδή ο τελευταίος διεφώνησε με την αρχειοθέτηση της υπόθεσης, όπως επίσης είναι αδιάφορο αν παρά την παράλειψη του δράστη ο υπαίτιος τελικά τιμωρήθηκε.

Εξάλλου έλλειψη της από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ απαιτούμενης ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας του παραπεμπτικού βουλεύματος, η οποία ιδρύει λόγο αναίρεσεως από το άρθρο 484 παρ. 1 εδ. ε ΚΠΔ, υπάρχει, όταν δεν εκτίθεται σ' αυτό, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την ανάκριση ή προανάκριση, σχετικά με την αποδιδόμενη στον κατηγορούμενο αξιόποινη πράξη, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε το συμβούλιο τα περιστατικά αυτά και οι σκέψεις με τις οποίες έκρινε ότι υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι επιτρεπτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό που αποτελούν ενιαίο σύνολο και αρκεί να αναφέρονται τα αποδεικτικά μέσα γενικά κατά το είδος τους χωρίς να εκτίθεται τι προέκυψε χωριστά από το καθένα από αυτά. Ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους, ούτε απαιτείται να προσδιορίζεται ποιο βαρύνει περισσότερο για το σχηματισμό της δικαστικής κρίσης. Απαιτείται μόνο να προκύπτει ότι το συμβούλιο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε για το σχηματισμό της δικανικής του πεποίθησης όλα τα αποδεικτικά στοιχεία - και όχι μόνο μερικά απ' αυτά και επιλογή Π όπως αυτό επιβάλλεται από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 ΚΠΔ. Τέλος, εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως που ιδρύει τον λόγο αναίρεσεως του άρθρου 484 παρ. 1 εδ. β' ΚΠΔ υπάρχει όταν το συμβούλιο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι προέκυψαν από τη διεξαχθείσα ανάκριση ή προανάκριση, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, δηλαδή όταν το πόρισμα του συμβουλίου που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού προς το σκεπτικό του βουλεύματος και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος έχουν επιλοχорήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο αναίρετικός έλεγχος για την ορθή ή μη εφαρμογή του νόμου και να μην έχει το βούλευμα νόμιμη βάση.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το προσβαλλόμενο βούλευμα, το Συμβούλιο Εφετών Λάρισας με δικές του σκέψεις και με μνεία κατ' είδος όλων των αποδεικτικών μέσων, τα οποία έλαβε υπόψη του, δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, κατά την αναίρετικά ανέλεγκτη κρίση του τα ακόλουθα περιστατικά:

«□ Την 23-6-1999 περιήλθε εις τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Τρικάλων ανώνυμος επιστολή-καταγγελία, η οποία είχε ως ακολούθως: «..... έμαθα ότι κάνατε έρευνα για κυκλώματα επίορκων Αστυνομικών. Θέτω υπόψιν σας ένα έγγραφο που καταμαρτυρά πως προ τετραετίας ο πιάσθηκε από το Α.Τ. να μεταφέρει Αλβανούς και αφέθηκε ελεύθερος χωρίς να παραπεμφθεί στη Δικαιοσύνη. Ο δεν πήγε κατηγορούμενος, διότι έδωσαν αυτός και ο , που ήταν συνοδηγός, στον τότε Διοικητή του Α.Τ. και υπεύθυνο Ασφαλείας Αυτοκίνητο εδόθη στον μετά από τρεις ημέρες και το ίδιο βράδυ ο μαζί με τον έτρωγαν ψητό αρνί στο

κέντρο απέναντι από το ξενοδοχείο». Το «έγγραφο», το οποίο ετίθετο υπ' όψιν του ασχολουμένου με την αναφερομένη εις την επιστολή αυτή έρευνα, Αντεισαγγελέα, ήτο μία έκθεση ενόρκου εξετάσεως μάρτυρος, με ημερομηνία 11-4-1995, εις απλή φωτοτυπία, με διαγεγραμμένα τα στοιχεία της ταυτότητας των προανακριτικών υπαλλήλων, που εφέροντο ότι έλαβαν αυτή και του φερομένου ως εξετασθέντος μάρτυρος, με πλήρη όμως την υπογραφή του τελευταίου, ενώ διεκρίνετο ότι όλοι οι ανωτέρω ήσαν αστυνομικοί του Α.Τ. Συνημμένη δε εις την αυτή ανώνυμον επιστολή ήτο και μία κάρτα ταχογράφου εις φωτοτυπία, με ημερομηνία 10-4-1995 του αριθμού αυτοκινήτου και τα στοιχεία «.....». Κατά το περιεχόμενο της, ως άνω, εκθέσεως εξετάσεως μάρτυρος, ο φερόμενος εις αυτή ως εξεταζόμενος μάρτυς, αστυνομικός, καταθέτει, ότι «την 10-4-1995 ήτο υπηρεσία από ώρα 22.00 έως 06.00 της 11-4-1995. Την 00.15' ώρα περίπου της 11-4-1995 πήρε εντολή από τον Αξ/κό υπηρεσίας να μεταβεί μαζί με το συνάδελφό του, οδηγό της υπηρεσίας, στην Ε.Ο., για έλεγχο υπόπτων αυτοκινήτων που μεταφέρουν Αλβανούς λαθρομετανάστες. Περί ώρα 01.00 και ενώ ευρίσκοντο στο 1ο χιλιόμετρο της ανωτέρω οδού αντελήφθησαν ένα Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο, με αριθμό κυκλοφορίας, το οποίο τους φάνηκε ύποπτο και αποφάσισαν να το καταδιώξουν και να το σταματήσουν. Αυτό έγινε και μπόρεσαν να το σταματήσουν στο 5ο χιλ/ρο περίπου της Ε.Ο., πλησίον του Ξενοδοχείου «.....». Μόλις κατέβηκαν από το περιπολικό, ο οδηγός και συνοδηγός του Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου «τράπηκαν σε φυγή» αφού πρώτα ο συνοδηγός άνοιξε την πόρτα της καρότσας με αποτέλεσμα «να το σκάσουν» από εκεί μέσα περίπου 16 άτομα, που αργότερα έμαθαν ότι ήταν Αλβανοί λαθρομετανάστες. Μη μπορώντας να τους συλλάβουν, λόγω του σκότους που επικρατούσε, έτρεξαν και συνέλαβαν τους υπόλοιπους έξι Αλβανούς, που είχαν μείνει στην καρότσα του Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου. Στη συνέχεια οδήγησαν το φορτηγό με τους Αλβανούς στο τμήμα και εκεί έμαθε ότι το φορτηγό τους φόρτωσε από το ποτάμι της αγροτικής περιοχής, με τελικό προορισμό τα Φάρσαλα, έναντι κομίστρου κατ' άτομο 5.000 δραχμών. Σε έλεγχο που έκανε, μαζί με τον Αξ/κό υπηρεσίας, στο Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο, δεν βρήκαν τίποτα, εκτός από την κάρτα του ταχογράφου, που ανέγραφε το ονομ/μο του οδηγού, που είναι, τον αριθμό κυκλοφορίας του οχήματος και ημερομηνία 10-4-1995». Επί τη βάση τούτων, (καταγγελλομένων) ο κατηγορούμενος, ως

....., δια της υπ' αριθμ.239/1999 παραγγελίας του, προς τον Αντεισαγγελέα Πρωτοδικών,, διέταξε την διενέργεια προκαταρκτικής εξετάσεως, προκειμένου να διακριβωθεί αν ετελέσθησαν, εκ μέρους των, εις την ανώνυμον επιστολή αναφερομένων, προσώπων, αξιόποινες πράξεις και ειδικότερον αυτές: α) της υποθάλψεως εγκλημάτων, της δωροληψίας, υπεξαγωγής εγγράφων και παραβιάσεως κατασχέσεως εκ μέρους του πρώην Δ/ντιού του Α.Τ. και του Υ/Α του αυτού Α.Τ. και β) της παραβάσεως του άρθρου 33 παρ.1 του Ν. 1975,1991, με σκοπό το παράνομο κέρδος, της δωροδοκίας δια παράνομες πράξεις και της ηθικής αυτουργίας στις πράξεις της υποθάλψεως εγκλημάτων, της υπεξαγωγής εγγράφων και της παραβιάσεως κατασχέσεως, εκ μέρους των, καθώς και λοιπές άλλες πράξεις. Ο ανωτέρω Αντεισαγγελέας, αφού επεραίωσε την διενέργεια της διαταχθείσης προκαταρκτικής εξετάσεως, κατά το στάδιο της οποίας προέβη εις την εξέταση μεγάλου αριθμού μαρτύρων (περί των οποίων θα γίνει λόγος κατωτέρω) και εις την συλλογή των αναγκαίων εγγράφων, υπέβαλε την σχηματιζομένη δικογραφία εις τον κατηγορούμενο, δια της υπ' αριθμ. 3396/15-12-1999 αναφοράς του, δια τις περαιτέρω ενέργειες τούτου, αναφέροντας συνάμα εις αυτόν «Π όπως και σεις θα διαπιστώσετε, από τις διάφορες καταθέσεις προκύπτουν νέες αξιόποινες πράξεις από διάφορους τρίτους (αστυνομικούς υπαλλήλους και ιδιώτες), με την περαιτέρω έρευνα των οποίων δεν ασχολήθηκαν, ως εκ του κατεπείγοντος χαρακτήρος της παρούσης, λόγω επικείμενης παραγραφής των σ' αυτή εγκλημάτων (τα οποία οπωσδήποτε αυτός εθεώρει ότι έχουν τελεσθεί) και είμαι πρόθυμος να συνεχίσω κατόπιν νέας εντολής σας». Ο κατηγορούμενος, κατόπιν τούτου, αξιολογώντας τα αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία ετέθησαν υπ' όψιν του και αφού την 31-1-1999 έλαβε ο ίδιος συμπληρωματική κατάθεση του ήδη μηνυτού, κατέληξε εις την μη άσκηση ποινικής διώξεως κατά οποιουδήποτε προσώπου, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο, και δια της από 1-2-2000 αναφοράς του προς τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης (κατ' άρθρ. 43 παρ.1 Κ.Π.Δ.), αποτελουμένης από είκοσι πέντε σελίδες, ανέφερε τους λόγους της τωιαύτης ενεργείας του. Όμως, από το πραγματικό υλικό το οποίο προέκυψε από την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση και ετέθη υπ' όψιν τούτου, προέκυπτε όχι μόνο απλή πιθανότητα τελέσεως αξιοποιήτων πράξεων, που επέβαλε υποχρεωτικώς την άσκηση ποινικής διώξεως, κατά τα ανωτέρω εις την μείζονα σκέψη εκτεθέντα, αλλά σοβαρές ενδείξεις τελέσεως αυτών, έτσι ώστε η παράλειψη διώξεως των υπαιτίων, από τον κατηγορούμενο, να μη ανταποκρίνεται προς την αντικειμενικώς ορθή αξιολόγηση του αυτού πραγματικού υλικού, αλλά αντιθέτως να έρχεται εις οξεία αντίθεση προς τα συμπεράσματα που συνάγονται από αυτό.

Ειδικότερον, εν σχέσει προς τα, ως άνω, καταγγελλόμενα, αφού διεπιστώθη ότι, κατά τη νύκτα της 10ης προς 11-4-1995, που τοποθετείται το γεγονός της παρανόμου μεταφοράς Αλβανών λαθρομεταναστών, από τους και, εξετέλουν υπηρεσία εις το Α.Τ. οι αστυνομικοί, ως Αξ/κός υπηρεσίας, και οι και, εκλήθησαν αυτοί και εξετάσθησαν, ως μάρτυρες, από τον

διενεργούνται την προκαταρκτική εξέταση, ως άνω, Αντεισαγγελέα, από τις καταθέσεις δε τούτων επιβεβαιώνονται τα γεγονότα, τα οποία αναφέρονται εις την προαναφερομένη ένορκον εξέταση μάρτυρος, που ήτο συνημμένη εις την ανώνυμον επιστολή-καταγγελία και των οποίων αυτοί είχαν ιδίαν αντίληψη, εφ' όσον ο φερόμενος ως καταθέτων μάρτυς, εις αυτήν την έκθεση ενόρκου εξετάσεως μάρτυρος, είναι ο ανωτέρω , προανακριτικός υπάλληλος ο τότε Αξ/κός υπηρεσίας και β' προανακριτικός υπάλληλος ο Ασ/κας Ο ανωτέρω μάρτυς και νυν μηνυτής, , δια της από 9-7-1999 καταθέσεώς του, αφού βεβαιώνει ότι οι συλληφθέντες αλλοδαποί λαθρομετανάστες και το Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο κατέληξαν εις το Α.Τ. , έγινε σωματική έρευνα των συλληφθέντων λαθρομεταναστών και αυτοί ωδηγήθησαν εις το κρατητήριο, ερευνήθη το αυτοκίνητο, εις το οποίο ανευρέθη η κάρτα ταχογράφου με τα στοιχεία του αριθμού κυκλοφορίας (.....) και το ονοματεπώνυμο του οδηγού, , με ημερομηνία 10-4-1995, εξιστορεί ότι, προ της περατώσεως του ελέγχου του ρηθέντος αυτοκινήτου, έλαβε τηλεφώνημα από τον Διοικητή του Α.Τ. , ο οποίος εξήτησε επιβεβαίωση «αν έπιασαν ένα φορτηγό στο ξενοδοχείο «.....» με κατεύθυνση προς Τρίκαλα, και αν είναι του ...». Αφού δε έλαβε την επιβεβαίωση αυτή, του έδωσε κατά λέξη την εξής εντολή «Μην κάνεις καμία ενέργεια, μην συντάξεις δικογραφία και να μην ενημερώσεις σηματικά τις προϊστάμενες υπηρεσίες, αλλά επικοινωνήσε με τον , γνωρίζεις αυτός, έχουμε συζητήσει μαζί, το αυτοκίνητο θα δοθεί». Ο ίδιος, όμως, δεν υπήκουσε εις την προφορική από τηλεφώνου εντολή αυτή και αφού δεν ηδυνήθη να επικοινωνήσει με τον Υ/τη , παρά τις προσπάθειές του» αφήρεσε, παρουσία των προαναφερομένων συναδέλφων του, τις βαλβίδες των εμπροσθίων ελαστικών του αυτοκινήτου, ώστε να φύγη ο αέρας από αυτά και να μη είναι δυνατή η απομάκρυνσή του και άρχισε τον σχηματισμό της σχετικής δικογραφίας, λαμβάνοντας την ανωτέρω κατάθεση του μάρτυρος (με το περιεχόμενο που προαναφέρθη) και συντάσσοντας έκθεση κατασχέσεως του ρηθέντος αυτοκινήτου που εχρησιμοποιήθη προς τέλεση της αξιοποιήτου πράξεως της μεταφοράς λαθρομεταναστών, ενώ «αν θυμάται καλά» προέβη και εις σχετική εγγραφή του συμβάντος εις το βιβλίο αδικημάτων και συμβάντων του Α.Τ. Την σχηματισθείσα αυτή ημιτελή δικογραφία, κατά την λήξη της υπηρεσίας του, παρέδωσε, με τα κλειδιά του αυτοκινήτου (που είχαν αφεθί εις αυτό από τον οδηγό του, όταν ακινητοποιήθηκε, συνεπεία του ελέγχου και ο ίδιος εξηφανίσθη) εις τον αντικαταστάτη του, , προκειμένου αυτός να μεριμνήσει δια την συμπλήρωσή της και την παράδοσή της εις τον Δ/ντή ή τον Υ/ντή , οι οποίοι θα μεριμνούσαν δια την ανακάλυψη του οδηγού και συνοδηγού του αυτοκινήτου, ενώ ο πρώτος ήτο και αποκλειστικός αρμόδιος δια την διαβίβαση αυτής εις τον Εισαγγελέα «και να υπογράψει το σχετικό διαβιβαστικό». Ωσαύτως, ότι ο ίδιος επανήλθε εις την υπηρεσία του μετά τετραήμερο, εφ' όσον παραδόξως του εδόθησαν δύο συνεχόμενα «ρεπό» και όταν ρώτησε τον υπαστυνόμο για το αυτοκίνητο, «επειδή είχαν συμβεί τα προαναφερθέντα» αυτός του είπε «μην ασχολείσαι εσύ ασχολείται ο Διοικητής». Εξάλλου, ο ίδιος μάρτυς, δια της από 2-12-1999 καταθέσεώς του, συμπληρώνοντας την προηγουμένη κατάθεσή του, εξιστόρησε ότι, κατά τον μήνα Αύγουστο 1999, συνήντησε τυχαίως εις τον χώρο των Δικαστηρίων τον και εις συζήτηση που εγένετο σχετικώς με το φορτηγό αυτοκίνητό του «που είχαν πιάσει τις νυκτερινές ώρες της 10 προς 11-4-1995, αυτός του είπε ότι «το φορτηγό το οδηγούσε ο ίδιος (.....), με συνοδηγό τον» και ότι «το ίδιο βράδυ και αμέσως μετά την κατάληψη του φορτηγού, επικοινωνήσε, με το κινητό του, με τον τότε Διοικητή του Α.Τ. και του ανέφερε το περιστατικό, αυτός δε τον καθούχησε ότι όλα θα πάνε καλά». Ωσαύτως (του είπε) ότι «μετά από 1-2 ημέρες από το περιστατικό, μετά από αλληπάλληλα τηλέφωνα που δέχθηκε από τον , πήγε ο ίδιος μαζί με τον στο Α.Τ. ανέβηκε στο γραφείο του Δ/ντή , ο οποίος έδωσε τα κλειδιά του προαναφερθέντος αυτοκινήτου και στη συνέχεια ο έφυγαν μαζί με αυτό».

Τα αυτά δε περιστατικά περιλαμβάνονται και στις από 8-10-1999 και 22-11-1999 αναφορές του. Ωσαύτως, τα ανωτέρω αναφερόμενα από τον ρηθέντα μάρτυρα πραγματικά περιστατικά, που αφορούν εις τον έλεγχο των συλληφθέντων λαθρομεταναστών και του φορτηγού αυτοκινήτου, την δέσμευση τούτου και της κάρτας ταχογράφου που ανευρέθη εις αυτό, την αφαίρεση του αέρα από τα εμπρόσθια ελαστικά του αυτοκινήτου, ώστε να μη είναι δυνατή η μετακίνηση αυτού, από τον προ του Α.Τ. χώρο, επιβεβαίωσαν και οι μάρτυρες , δια των από 8-7-1999 ενόρκων καταθέσεών των, ενώπιον του Αντεισαγγελέως Ωσαύτως, αμφότεροι εβεβαίωσαν ότι, αμέσως μετά τον έλεγχο του αυτοκινήτου, εδόθη ένορκος κατάθεση από τον πρώτο (.....) εις τον Αξ/κό Υπηρεσίας, την οποία και το περιεχόμενό της ανεγνώρισαν εις το φωτοτυπικό αντίγραφο της προαναφερομένης από 11-4-1995 εκθέσεως ενόρκου εξετάσεως μάρτυρος, το οποίο τους επεδείχθη (εφόσον ο δεύτερος τούτων είχε παραστεί κατά την σύνταξη αυτής ως β' προανακριτικός υπάλληλος). Πλέον τούτων, ο εξ αυτών , δια της από 13-10-1999 ομοίας καταθέσεώς του, εβεβαίωσε ότι ευθυμείται ότι «το πρωί, κατά την αλλαγή της βάρδιας (06.00'), ο , ότι έγγραφο είχε συντάξει για την υπόθεση, μαζί και τα κλειδιά του φορτηγού αυτοκινήτου, τα παρέδωσε στον πρώτο αξ/κό υπηρεσίας,

..... , ενημερώνοντάς τον σχετικά». Περαιτέρω την ύπαρξη του, ως άνω Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου, εις τον χώρο του Α.Τ. , εβεβαίωσε και ο μάρτυς αστυνομικός, , δια της από 21-7-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντεισαγγελέως, εκθέτοντάς δι' αυτής, ότι «ενώ ήταν υπηρεσία από ώρα 22.00 της 11-4-1995 έως 06.00 της επομένης, επικοινωνήσε τηλεφωνικά μαζί του κάποια στιγμή ο και τον πληροφόρησε ότι την προηγούμενη νύχτα κατέλαβαν το φορτηγό του ... (δια τον οποίον ο ίδιος γνώριζε ότι ησχολείτο με μεταφορές λαθρομεταναστών) και ότι αυτό ευρίσκεται ακριβώς έξω από το τμήμα. Πράγματι διεπίστωσε ότι το αυτοκίνητο ήταν εκεί με ξεφουσκωμένα τα εμπρόσθια ελαστικά και αυτό το παρατήρησε γιατί ο συνάδελφός του είχε επιστήσει την προσοχή να μην το πάρει κανείς. Τα αυτά γεγονότα του εβεβαίωσε ακολούθως και ο συνάδελφός του , που είχε υπηρεσία το βράδυ εκείνο μαζί με τον , ενώ του ίδιου του έμεινε η εντύπωση ότι η υπόθεση πήρε το νόμιμο δρόμο και το αυτοκίνητο παραδόθηκε στο Τελωνείο προς φύλαξη, ενώ αυτό δεν συνέβη, όπως πληροφορήθη προ δεκαημέρου (από της καταθέσεώς του) και το αυτοκίνητο το παρέλαβε ο ή κάποιος συνεργάτης του. Παραλλήλως, ο μάρτυς αυτός, δια της αυτής καταθέσεώς του, εξέθεσε την εκτίμησή του ότι «δεν υπάρχει περίπτωση να μη πληροφορήθηκε το περιστατικό αυτό ο Δ/της του τμήματος, καθ' όσον ήταν κοινό μυστικό σε όλο το τμήμα ότι πιάστηκε το συγκεκριμένο αυτοκίνητο, ενώ, δια της από 131-12-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του Πταισ/κου (εξ αφορμής άλλης υποθέσεως), διευκρίνισε ότι «το επόμενο βράδυ (της 11ης προς 12-4-1995), που ανέλαβε αυτός υπηρεσία ήταν καταχωρημένη η σχετική εγγραφή στο βιβλίο συμβάντων» του οποίου, όμως, αφηρέθη (σχίστηκε) το σχετικό φύλλο, όπου είχε καταχωρηθεί. Την παράνομο, εξάλλου, αφαίρεση και εξαφάνιση του σχετικού φύλλου από το Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων του Α.Τ. , όπου είχε καταχωρηθεί το γεγονός της δεσμεύσεως του αυτοκινήτου του , λόγω της παράνομου μεταφοράς δι' αυτού λαθρομεταναστών, καθώς και της συλλήψεως ωρισμένων από αυτούς, διεπίστωσε και ο κατά το έτος 1999 Διοικητής του Α.Τ.
..... , κατόπιν προσωπικής του ερεύνης, εξ αφορμής σχετικού εγγράφου του διενεργούντος τότε την προανακριτική εξέταση Αντεισαγγελέως Τρικάλων, , δια του οποίου εζητείτο η πληροφορία, περί του ποίοι αστυνομικοί είχαν εκτελέσει υπηρεσία από ώρα 22.00 της 10-4-1995 έως 06.00 της 11-4-1995, όπως ο ίδιος βεβαιώνει, δια της από 8-7-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού ως άνω Αντεισαγγελέως και μνημονεύει εις το υπ' αριθμ. 3021/8/281-2/3-7-1999 έγγραφο του, προς την , κοινοποιούμενο και προς τον ανωτέρω Αντεισαγγελέα. Ειδικότερον, δια της ανωτέρω καταθέσεώς του, βεβαίωσε, ότι κανένας από τους Βιβλίο Αδικημάτων και Συμβάντων, προκειμένου να ενημερωθεί αν υπήρχαν εγγραφές περιστατικών εκείνης της ημέρας, όπου και διεπίστωσε ότι είχε αφαιρεθεί το σχετικό φύλλο. Στη συνέχεια εζήτησε πληροφορίες από τον Αστ/κα , ο οποίος, όπως είχε διαπιστώσει, ήταν υπηρεσία κατά τον κρίσιμο χρόνο, περί του εάν είχε συμβεί κάτι σημαντικό». Τότε αυτός του εξιστόρησε όλα τα γεγονότα, που αποτελούν το περιεχόμενό της, εις φωτοαντίγραφο, εκθέσεως καταθέσεως μάρτυρος, περί του οποίου εγένετο λόγος ανωτέρω. Καταλήγοντας δε ο μάρτυς ετόνισε ότι «από τον έλεγχο του Αρχείου της υπηρεσίας, δεν προκύπτει, ότι υποβλήθηκε δικογραφία στον Εισαγγελέα Πρωτ/κών Τρικάλων, ούτε είχαν γίνει άλλες υπηρεσιακές ενέργειες, όπως σύνταξη σήματος». Τα αυτά πραγματικά περιστατικά, που αφορούν εις το αυτοκίνητο του και την σύλληψη ορισμένων από τους μεταφερόμενους δι' αυτού λαθρομετανάστες, εβεβαίωσε και ο αστυνομικός, , δια της από 5-10-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντεισαγγελέως, αναφέροντας ότι είδε έξω από το τμήμα ένα φορτηγό «με ξεφουσκωτά τα λάστιχα», εζήτησε πληροφορίες από τον Αξ/κό υπηρεσίας, Ανθ/μο » τι είχε συμβεί και αυτός τον πληροφόρησε, ότι ο βραδινός αξ/κός υπηρεσίας, μετά των άλλων, συναδέλφων, που εκτελούσαν νυχτερινή υπηρεσία, είχαν καταλάβει το αυτοκίνητο να μεταφέρει Αλβανούς λαθρομετανάστες πλην όμως είχαν διαφύγει οι μεταφορείς, ενώ πήγε ο ίδιος στο κρατητήριο και εζήτησε τους Αλβανούς. Όμως, μετά από 2-3 ημέρες, αντελήφθη ότι το αυτοκίνητο έλειπε, χωρίς όμως αυτός να έχει συντάξει κάποιο έγγραφο σχετικό με την παράδοσή του στο Τελωνείο, εφόσον τα έγγραφα αυτά τα συνέτασσε πάντοτε ο ίδιος». Ετόνισε δε ο αυτός μάρτυς ότι «δια το πώς έφυγε το αυτοκίνητο έγιναν αρκετές συζητήσεις μεταξύ των ανδρών του Τμήματος και όλοι ήξεραν ότι κάτι παράνομο συνέβη αλλά δεν το έλεγαν καθαρά», ενώ, δια της από 10-11-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντεισαγγελέως, εβεβαίωσε, ότι, προ διετίας περίπου, από της λήψεως της καταθέσεώς του, ενώ ήταν στο γραφείο του υπαστυνόμου με τον ίδιον, ψάχνοντας στο γραφείο του τελευταίου για να βρει διάφορα έντυπα, προς διεκπεραίωση αυτοφώρων υποθέσεων, βρήκε μία δικογραφία, της έριξε μια ματιά και διεπίστωσε ότι αφορούσε την ανωτέρω υπόθεση (....). Συγκεκριμένα ήταν μία κατάθεση του Αστ/κα , την οποία και διάβασε και κατάλαβε ότι επρόκειτο για το αυτοκίνητο του , που είχε πιαστεί το 1995, μία κάρτα ταχογράφου, μία έκθεση κατασχέσεως που δεν πρέπει να ήταν τελειωμένη και ένα ημιτελές σήμα εις το οποίο είχαν γραφεί τα προκαταρκτικά. Χαρακτηριστική, όμως, είναι η κατάθεση και του συνεργάτη του , εις την μεταφορά δια του προαναφερομένου αυτοκινήτου, λαθρομεταναστών, συνοδηγού του αυτού αυτοκινήτου, , ο οποίος, δια της από 24-9-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω , βεβαιώνει το γεγονός της

παράνομου μεταφοράς λαθρομεταναστών, κατά τον, ως άνω, χρόνο, της
ακινητοποιήσεως του αυτοκινήτου του εις το οποίο επέβαινε, εις το
ύψος του ξενοδοχείου «.....», από τους αστυνομικούς και της διαφυγής του
ύψος του ξενοδοχείου «.....», από τους αστυνομικούς και της διαφυγής του

2005 ΑΠ (ΟΛΟΜ-ΠΟΙΝ) (375229)

όπου κρύφθηκαν σ' ένα χαντάκι, και επί πλέον καταθέτει ότι «από εκεί (όπου
είχαν κρυφθεί) ο επικοινωνήσε, με το κινητό του, με τον Διοικητή του
Α.Τ. και του είπε «Κύριε διοικητά είναι ο μόλις πιάσανε το
φορτηγό μου» και εκείνος απάντησε» «θα το κανονίσω εγώ ή κάτι τέτοιο». Οτι
την επομένη ημέρα επικοινωνήσε τηλεφωνικά μαζί του ο και του
είπε «αν εύρη το ... να του ειπή ή να του τηλεφωνήσει ή να πάει να πάρει το
φορτηγό», ο ίδιος δε μετέφερε τα ανωτέρω εις το Όταν ενημέρωσε τον
....., αυτός έχοντας πιθανόν ορισμένους ενδοιασμούς του είπε πως δεν θα
πήγαινε εκείνη την ημέρα στην , γιατί διαρκούσε το αυτόφωρο. Την
άλλη ημέρα, ίδια περίπου ώρα, του τηλεφώνησε ξανά ο διοικητής του Α.Τ.
..... και τον ρώτησε αν ειδοποίησε τον , αυτός του είπε ναι και του
είπε «γιατί δεν πήγε να πάρει το αυτοκίνητο μπροστά από το Α.Τ.».
Αυτός του είπε ότι είχε φοβηθεί (ο) και ότι ο Διοικητής του είπε πάλι
«πες του να έλθει να πάρει το αυτοκίνητο μπροστά από το Α.Τ. για να μην το
βλέπουν και αναρωτιούνται για ποιο λόγο είναι εκεί». Μετά δίωρο περίπου, ήλθε
ο στο μαγαζί του, του είπε τα παραπάνω και αυτός, αφού επικοινωνήσε με
το Διοικητή , από το τηλέφωνο του μαγαζιού του, του πρότεινε να
πάνε μαζί να πάρουν το αυτοκίνητο. Αυτός αρχικά αρνήθηκε, για να μην μπλέξει,
αλλά τελικά πήγε, προκειμένου να φέρει πίσω το Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, με το οποίο
ο είχε έλθει εκείνη την ημέρα. Ετσι, πήγαν στο Α.Τ. ,
χαιρέτησαν τον Αξ/κό υπηρεσίας στο ισόγειο του κτιρίου, τον ρώτησε ο
αν ο Διοικητής ήταν επάνω, τους είπε ναι και πήγαν στο γραφείο του. Εκεί
βρήκαν το Διοικητή, τους χαιρέτησε και ρώτησε τον «γιατί δεν πήγε την
προηγούμενη να πάρει το αυτοκίνητό του». Όταν αυτός του είπε ότι φοβόταν, ο
Διοικητής του είπε γελώντας «γιατί, αφού όλα ήταν εντάξει». Στη συνέχεια ο
Διοικητής βγήκε στο διάδρομο και κάλεσε ένα αστυνομικό, ο οποίος ήταν
ηλικιωμένος, ψηλός, χονδρός και φαλακρός, τον οποίο αν το ιδεί θα τον
γνωρίσει, και του είπε να φέρει τα κλειδιά του φορτηγού και μετά από λίγο
εκείνος τα έφερε, χωρίς να ρωτήσει από ποιο φορτηγό και ποιανού, πράγμα που
τον κάνει να πιστεύει πως γνώριζε το περιστατικό. Μαζί δε έφερε και κάτι
ασφάλειες του αυτοκινήτου, τις οποίες είχαν ήδη αφαιρέσει από το φορτηγό. Τα
πήραν, πήγαν στο φορτηγό, έβαλε ο τις ασφάλειες, το έθεσε σε κίνηση
και το οδήγησε στο μαγαζί του ίδιου, όπου και το στάθμευσε μπροστά «στο
πάρκιν» του καταστήματός του, φανερά και στη συνέχεια έφυγε με το Ι.Χ.Ε.
αυτοκίνητο του, προς άγνωστη κατεύθυνση. Όταν πήραν το αυτοκίνητο από το Α.Τ.
..... τα λάστιχα ήταν φουσκωμένα». Τα αυτά, ως άνω, πραγματικά
περιστατικά, τα οποία αφορούν εις τον τρόπο παραλαβής του Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου
του , δια του οποίου εγένετο η παράνομος μεταφορά λαθρομεταναστών
την νύκτα της 10ης προς 11-4-1995, επανέλαβε ο αυτός μάρτυς και δια της από
17-11-1999 καταθέσεώς του ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντεισαγγελέως,
αναφέροντας, όμως, επί πλέον εις αυτήν, ότι, μετά την πρώτη, ως άνω, κατάθεσή
του, ο τον επέσει να έλθει να αλλάξει την κατάθεσή του ολόκληρη»,
δηλαδή ότι δεν ωδήγει ο ίδιος το φορτηγό με αυτόν συνοδηγό, αλλά κάποιος
Αλβανός, που δούλευε γι' αυτόν, ούτε ότι ο Διοικητής τους έδωσε το
αυτοκίνητο». Την αυτή πίεση εδέχθη και από τον Διοικητή , ο οποίος τον
κάλεσε στο γραφείο του και του είπε «Έμαθα ότι έδωσες κατάθεση στον κ.
..... και αυτά που είπες μας καίνε». Εις την απάντηση αυτού ότι «είπε
μόνο την αλήθεια» εκείνος ανταπάντησε ότι «με αυτά που είπες θα καούμε και οι
τρεις» και ότι πρέπει οπωσδήποτε να αλλάξει την κατάθεσή του». Ο ίδιος
συνεννοήθηκε με δικηγόρο και αν χρειαζόταν θα τον πήγαινε στον Εισαγγελέα
Εφετών Λαρίσης να δώσει εκεί μία κατάθεση τελείως αλλαγμένη». Ωσαύτως ότι οι
πίεσεις από τον Διοικητή ήταν καθημερινές, εφόσον έπαιρνε τηλέφωνο και
τον ρωτούσε συνέχεια πότε θα πάει να αλλάξει την κατάθεσή του, ο ίδιος δε όλο
αυτό το διάστημα των αφορήτων πιέσεων από τους είχε την
άμεση συμπαράσταση της οικογένειάς του, που τον εμπύχωνε ηθικά, λέγοντά του
ότι έκανε το σωστό, με το που κατέθεσε την αλήθεια. Περί των πιέσεων δε
αυτών, προκειμένου όπως ο ανωτέρω αλλάξει την κατάθεσή
του, καταθέτει και ο πατέρας του τελευταίου, , δια της
από 13-12-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντεισαγγελέως,
κατά την οποία ο πρώην Διοικητής του Α.Τ. τόσο
τηλεφωνικά όσο και με επισκέψεις στο κατάστημά μου- τουλάχιστον τρεις φορές
τον συνάντησα εγώ- μου είπε να πιέσω τον γιού μου να αλλάξει τις
καταθέσεις που έδωσε για την υπόθεση του φορτηγού, που είχε πιαστεί το 1995
να μεταφέρει λαθρομετανάστες, με οδηγό τον και συνοδηγό του γιού
μου. Όταν εγώ του είπα πως θα γίνει αυτό, αφού ήδη τα κατέθεσε ο»,
αυτός είπε να καταθέσει ο ότι «πιέζεται από τον Εισαγγελέα, γι' αυτό
και τα κατέθεσε όσα κατέθεσε». Επίσης πιέσεις δέχεται ο και από τον
... , προκειμένου να αλλάξει την κατάθεσή του και να ειπεί ότι το φορτηγό το
είχε κλέψει ένας Αλβανός, που μετέφερε Αλβανούς και όχι αυτοί, ενώ είναι

γνωστό ότι το οδηγούσε ο και τους το έδωσε πίσω ο , παραδίδοντάς του τα κλειδιά και τις ασφάλειες και μάλιστα οι αστυνομικοί είχαν φροντίσει από πριν να φουσκώσουν τα λάστιχα του αυτοκινήτου. Εξάλλου την, ως άνω, παράδοση του αυτοκινήτου εις τον , είχε διηγηθεί ο εις τον μάρτυρα , αμέσως μετά το συμβάν, όπως εβεβαίωσε ο ίδιος, δια της από 5-11-1999 καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω Αντεισαγγελέως, τονίζοντας ότι «όπως γνωρίζω ο ασχολείται από πολλά χρόνια, το 1991 περίπου, με μεταφορά λαθρομεταναστών και είχε πάντοτε την κάλυψη της αστυνομίας, από την παράνομη δε αυτή δουλειά έβγαλε πολλά εκατομμύρια, μέρος των οποίων διέθεσε για την κατασκευή πολυτελέστατης βίλας. Ωσαύτως, κατά τον αυτό χρόνο, ο ίδιος επληροφόρησε, περί των ανωτέρω, τον μάρτυρα , ο οποίος, δια της από 22-11-1999 ενόρκου καταθέσεώς του, ενώπιον του αυτού, ως άνω, Αντισαγγελέως, εβεβαίωσε «Μετά από λίγες ημέρες με πληροφόρησε ο , όταν επισκέφθηκα το κατάστημά του επί της Ε.Ο., ότι το αυτοκίνητο, που πιάσθηκε ήταν του (...), ο οποίος το οδηγούσε μαζί με το , μεταφέροντας Αλβανούς και ότι το αυτοκίνητο το πήραν πίσω, από το Α.Τ. , μετά από πρόσκληση του Δ/του του Α.Τ., ο οποίος τους παρέδωσε και τα κλειδιά. Αυτή έγινε γιατί, όπως μου είπε ο ήταν πληροφοριοδότης της Αστυνομίας».

Επί τη βάση τούτων, προέκυπταν επαρκή στοιχεία, δια την άσκηση ποινικής διώξεως, δια τις αξιόποινες πράξεις : 1) της καταχρήσεως εξουσίας εις βάρος των Διοικητού και Υποδιοικητού του Α.Τ. (άρθρ. 239 εδ. β' Π.Κ.), εφόσον αυτοί, ως αρμόδιοι υπάλληλοι, ενεργούντες από κοινού, καίτοι έλαβαν γνώση, την 11-4-1995, της τελέσεως, από τους , της αξιοποιού πράξεως της παρανομου προώθησεως εις την χώρα- μεταφοράς 22-25 αλλοδαπών (Αλβανών), που εστερούντο των αναγκαίων ταξιδιωτικών εγγράφων, αντί αμοιβής 5.000 δραχμών κατά μεταφερόμενο πρόσωπο, δια του υπ' αριθμ. αυτοκινήτου του πρώτου, το οποίο είχε μεταφερθεί και ακινητοποιηθεί εις τον προ του Α.Τ. χώρο, καθώς και της ενεργείας από τον τότε Αξ/κό Υπηρεσίας, , των πρώτων αναγκαίων προανακριτικών πράξεων, ήτοι της λήψεως ενόρκου καταθέσεως του μάρτυρος και της συντάξεως εκθέσεως κατασχέσεως του ανωτέρω αυτοκινήτου και της κάρτας ταχογράφου αυτού, δεν μερίμνησαν δια την βεβαίωση της ταυτότητος και την σύλληψη των ανωτέρω, που είχαν διαφύγει αυτή, εν όψει του ότι το αδίκημα ήτο αυτόφωρο και παρέλειψαν την συμπλήρωση της σχηματισθείσης ατελούς δικογραφίας ή την διαβίβαση αυτής, έστω και ημιτελούς, εις τον αρμόδιο , προς άσκηση ποινικής διώξεως, αλλά αντιθέτως απέκρυψαν και εξαφάνισαν τα ανωτέρω έγγραφα, ενώ απέδωσαν το αυτοκίνητο παρανόμως εις τους προαναφερόμενους, με σκοπό αλλά και με αποτέλεσμα να αποτρέψουν την ποινική των δίωξη και να προκαλέσουν την απολλαγή των από την νόμιμον τιμωρία. 2) της υπεξαγωγής εγγράφων, εις βάρος των αυτών, ως άνω, αναφερομένων (άρθρ. 242 παρ.2, 45 Π.Κ.), εφόσον αυτοί, από κοινού ως υπάλληλοι, κατά την έννοια του άρθρ. 13 παρ. α' Π.Κ., εκ προθέσεως υπεξήγαγαν έγγραφα, που τους εμπιστευθήκαν και ήσαν προσιτά , ως εκ της υπηρεσίας των, ήτοι, ενώ έλαβαν εις την κατοχή των την, ως άνω, σχηματισθείσα από τον Αξ/κό υπηρεσίας, , ατελή δικογραφία, κατά των και , η οποία απετελείτο από την, από 11-4-1995, έκθεση εξετάσεως του μάρτυρος , την κάρτα ταχογράφου του υπ' αριθμ. Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου και έκθεση κατασχέσεως τούτου, δεν υπέβαλαν αυτή εις τον αρμόδιο , ώστε να κινηθεί κατά των ανωτέρω η ποινική διαδικασία, αλλά αντιθέτως απέκρυψαν τα, ως άνω, έγγραφα αυτής και τελικώς κατέστρεψαν αυτά, ώστε να είναι αδύνατος η χρήση των, 3) της παραβάσεως καθήκοντος κατά συναυτουργία, εις βάρος των αυτών, ως άνω, αναφερομένων (άρθρ. 259, 45 Π.Κ.), εφόσον αυτοί, την 13-4-1995, υπό την ανωτέρω ιδιότητά των, παρέβησαν τα καθήκοντα της υπηρεσίας των, με σκοπό να προσπορίσουν εις άλλους παράνομο όφελος, ήτοι, ενώ ήσαν αρμόδιοι δια την φύλαξη του προαναφερομένου αυτοκινήτου, το οποίο είχε κατασχεθεί, ως χρησιμοποιηθέν δια την παράνομον μεταφορά λαθρομεταναστών, μέχρι της εκδικάσεως της υποθέσεως εις βάρος των υπαιτιών, απέδωσαν αυτό παρανόμως εις τον, ως άνω, , με σκοπό να ωφεληθούν παρανόμως αυτόν. 4) Της ηθικής αυτουργίας εις την τέλεση των αξιοποιώνων πράξεων της καταχρήσεως εξουσίας και της παραβάσεως καθήκοντος, από τους , εις βάρος του , ο οποίος, προκειμένου να αποφύγει ο ίδιος και ο την τιμωρία, δια την αξιοποιώνων πράξη της παρανομου προώθησεως λαθρομεταναστών εις το εσωτερικό της χώρας, που έλαβε χώρα την 10 προς 11-4-1995 και ανωτέρω αναφέρεται, προσέτι δε να λάβει παρανόμως εις την κατοχή του το υπ' αριθμ. Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο, εκ προθέσεως, με παροτρύνσεις και προτροπές, προκάλεσε εις τους την απόφαση δια την τέλεση των, ως άνω, αξιοποιώνων πράξεων (άρθρ. 46, 239 εδ. β', 259 Π.Κ.). 5) της παραπλανήσεως εις ψευδορκία (άρθρ. 224 παρ. 2 εν συνδ. προς 1 Π.Κ.), κατ' εξακολούθηση, εις βάρος των , εφόσον αυτοί, κατά το χρονικό διάστημα από 24-9-1999 έως 16-11-1999, και εις μη ειδικότερον διακριβωθείσες ημερομηνίες πλην της 19-10-1999 δια τον πρώτο και της 24-9-1999 δια τον δεύτερο, εις Καλαμπάκα και Τρίκαλα, με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση ενός και του αυτού εγκλήματος, προσεπάθησαν να πείσουν τον , ο οποίος την 24-9-1999 και την 1-10-1999 είχε καταθέσει ενόρκως, ενώπιον του Αντεισαγγελέως Πρωτοδικών

Τρικάλων, , που διενήργει προκαταρκτική εξέταση, κατά τα ανωτέρω, δια την διακρίβωση της τελέσεως προηγούμενων πράξεων, εις βάρος των και τυχόν τρίτων (και ειδικότερον δια το όπως εξελίχθησαν τα γεγονότα της παρανόμου μεταφοράς λαθρομεταναστών, της συγκαλύψεως της υποθέσεως, της αποδόσεως του καταληφθέντος μεταφορικού μέσου κ.λ.π.), τα περιστατικά που προαναφέρθηκαν, να μεταβάλει την κατάθεσή του και να βεβαιώσει τα αντίθετα των όσων είχε καταθέσει, ήτοι ότι δεν οδηγεί το προαναφερόμενο αυτοκίνητο ο , με συνοδηγό τον ίδιο, αλλά κάποιος Αλβανός, που ειργάζεται δια λογαριασμό του πρώτου και εν αγνοία αυτού, ότι δεν υπήρξαν τηλεφωνικές επικοινωνίες δια το περιστατικό αυτό μεταξύ του
... και του ίδιου, ότι ο δεν τους απέδωσε το ρηθέν αυτοκίνητο, ο μεν με την απειλή ότι θα τιμωρηθεί και ο [ιδιος, ο δε με την υπόσχεση μελλοντικών εξυπηρετήσεων. Τούτο δε επεχείρησαν τόσο ευθέως οι [ιδιοι όσο και δια παρενθέτων προσώπων (του) και 6] της παρανόμου μεταφοράς λαθρομεταναστών (άρθρ. 33 και 1 του Ν. 1975/1991) εις βάρος των , που ετελέσθη από αυτούς την νύκτα της 10 προς 11-4-1995, δια του υπ' αριθμ. ... Ι.Χ.Φ. αυτοκινήτου, κατά τα ανωτέρω. Όμως, ο κατηγορούμενος, ως αρμόδιος δια την ποινική δίωξη Εισαγγελέας, παρέλειψε την άσκηση ποινικής διώξεως κατά των, ως άνω, υπαιτίων, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο, και δια της από 1-2-2000 αναφοράς του, προς τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης, ανέφερε τους λόγους της τοιαύτης ενεργείας του, που αφορούν εις το κατ' ουσίαν προφανώς αβάσιμο της κατηγορίας. Ο τελευταίος, διαπιστώντας την αντίθεση μεταξύ της μη ασκήσεως ποινικής διώξεως και των συμπερασμάτων που συνήγοντο από το πραγματικό υλικό, που είχε τεθεί υπόψιν τούτου, δεν ενέκρινε την θέση της υποθέσεως εις το αρχείο και δια της υπ' αριθμ. Επ. 2/8-2-2000 παραγγελίας του, αφού υπέμνησε ότι «η μήνυση ή αναφορά τίθεται στο αρχείο, εάν είναι προφανώς νόμη ή ουσία αβάσιμη, κατά δε τα παγίως γινόμενα αποδεκτά, ασκείται δίωξη, ακόμη και όταν υπάρχουν πιθανότητες και μόνον ευδοκιμήσεώς της, κατά μείζονα δε λόγον ασκείται δίωξη, όταν τα αποδεικτικά στοιχεία «είναι τοιαύτα και τοσαύτα» ώστε να δύνανται να οδηγήσουν σε παραπομπή σε δίκη, διέταξε την άσκηση ποινικής διώξεως, τον χωρισμό της υποθέσεως, ως προς τις αξιόποινες πράξεις, δια τις οποίες διέταξε την άσκηση ποινικής διώξεως, προς αποτροπή του κινδύνου παραγραφής τούτων, την συνέχιση της διενεργείας προκαταρκτικής εξετάσεως, δια την διερεύνηση των νέων αξιοποιώνων πράξεων, που δεν είχαν διερευνηθεί επαρκώς και τον περαιτέρω χειρισμόν της υποθέσεως από τον Αντεισαγγελέα, , που ενεχειρίσθη και κατείχε αυτή. Ηδη, κατόπιν της ασκήσεως διώξεως, κατά τα ανωτέρω, οι παραπέμφθησαν, αμετακλήτως, ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Λαρίσης (Πλημ/τών), λόγω της ιδιότητας των δύο πρώτων, ως Αξιοματικών της Ελληνικής Αστυνομίας), προκειμένου να δικασθούν ως υπαίτιοι των αξιοποιώνων πράξεων της προωθήσεως λαθρομεταναστών εις το εσωτερικό της χώρας οι γ' και δ' τούτων, της υποθάψεως εγκληματίου από κοινού, κατά συρροήν οι α' και β', της ψευδούς βεβαίσεως, υπεξαγωγής εγγράφων και της παραβάσεως καθήκοντος οι α' και β' τούτων, της ηθικής αυτουργίας εις υποθάψη εγκληματίου και παράβαση καθήκοντος ο γ' τούτων και της παραπλανήσεως εις ψευδορκία κατ' εξακολούθηση οι α' και γ' τούτων. Όμως, το ανωτέρω Δικαστήριο, δια της υπ' αριθμ. 1249/2000 αποφάσεώς του, όπως διωρθώθη και συνεπληρώθη, χαρακτήρισε την, ως άνω, αποδιδόμενη εις τους αξιόποινον πράξη της υποθάψεως εγκληματίου, ως κατάχρηση εξουσίας (άρθρ. 239 εδ. β' Π.Κ.) και παρέπεμψε όλους τους κατηγορούμενους εις το ακροατήριο του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου της Δικαστικής Περιφέρειας του Εφετείου Λαρίσης, που θα ορισθεί αρμοδίως, από τον Εισαγγελέα Εφετών, προκειμένου να δικασθούν δια τις προαναφερόμενες αξιόποινες πράξεις. Εξάλλου, ο κατηγορούμενος παρέλειψε την, κατά τα ανωτέρω, ποινική δίωξη τελών εν γνώσει ότι υφίστανται οι ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις, δια την άσκηση αυτής, εφόσον, ως ικανός και έμπειρος Εισαγγελικός Λειτουργός, ο οποίος έφερε τον βαθμό του Εισαγγελέως Πρωτοδικών από 24-7-1992 (βλ. πίνακες αρχαιότητας Δικ. Λειτουργών έτους 2001) και επομένως είχε χειρισθεί μεγάλο αριθμό υποθέσεων, ε γνώριζε ασφαλώς ότι, δια την άσκηση ποινικής διώξεως, είναι αρκετή και απλή πιθανότητα τελέσεως αξιοποιώνων πράξεων και ότι εις την παρούσα περίπτωση υπήρχε πλούσιο αποδεικτικό υλικό, πολλαπλώς διασταυρούμενο, το οποίο επέβαλε την άσκηση ποινικής διώξεως κατά των υπαιτίων. Όμως, το αποδεικτικό αυτό υλικό το παρέκαμψε, εν γνώσει του, και κατέληξε εις την κρίση περί μη ασκήσεως ποινικής διώξεως, η οποία έρχεται εις οξεία αντίθεση προς αυτό.

Τούτο συνάγεται και από το περιεχόμενο της από 1-2-2002 αναφοράς του, προς τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης, δια της οποίας αιτείται την έγκριση από αυτόν της ενεργείας του, περί θέσεως της υποθέσεως εις το αρχείο, χωρίς, όμως, να παραθέτει εις αυτή πραγματικά περιστατικά, δια των οποίων να ανατρέπεται ή να τίθεται υπό αμφισβήτηση το, ως άνω, αποδεικτικό υλικό, εις βαθμό τέτοιο, ώστε να εξάγεται ανευδοκίμως κρίση ότι δεν ετελέσθησαν παντίπασις αδικήματα ή ότι οι κατηγορίες είναι προφανώς κατ' ουσίαν αβάσιμες. Αντιθέτως, αυτός, παραθέτοντας αποσπάσματα των καταθέσεων των εξετασθέντων μαρτύρων, επισημαίνει ασήμαντες διαφορές μεταξύ τούτων, που δεν θίγουν την ουσία των γεγονότων και προσπαθεί καταφανώς να μειώσει την αξιοπιστία των μαρτύρων, αστυνομικών, και να εξάρη την εντιμότητα και την προσωπικότητα του Διοικητού και Υποδιοικητού τότε του Α.Τ.

....., οι οποίοι, όπως είναι φυσικό, δια των από 3-12-1999 και 5-11-1999 ενόρκων καταθέσεών των, αντιστοίχως, ενόπιον του αυτού, ως άνω. Αντισταγγελέας, αρνούνται την οποιαδήποτε σχέση των, εις τα ανωτέρω, ισχυριζόμενοι ότι το πρώτον πληροφόρηθησαν περί της υποθέσεως, κατά μήνα Ιούνιο-Ιούλιο 1999, εξ αιτίας της διεξαγομένης προκαταρκτικής εξετάσεως. Ειδικότερον, ως προς τον πρώτο των ανωτέρω μαρτύρων, αφού επισημαίνει ότι αυτός είχε τον πρωτεύοντα ρόλο εις την όλη πλοκή της υποθέσεως, αναφέρει ότι «το περιεχόμενο των πολυσέλιδων καταθέσεων και τα κείμενα των δύο εγγράφων αναφορών προς τις προϊστάμενες υπηρεσίες του, δια των οποίων αναφέρεται εις πρόσωπα και πράγματα και περί παντός επιστητού, είναι διαποτισμένα κατ' επιεική χαρακτηρισμό από εμπάθεια και μίσος κυρίως προς τους Προϊσταμένους της υπηρεσίας του, από υπερβολή των γεγονότων και πέρα από κάθε αίσθηση ευπρέπειας και αστυνομικής δεοντολογίας». Προκειμένου δε να αμφισβητηθεί το, από τον ρηθέντα μάρτυρα κατατιθέμενο, γεγονός της, κατά την νύκτα της 10 προς 11-4-1995, επεμβάσεως του Διοικητού του Α.Τ., δια τηλεφωνικής επικοινωνίας του με τον ίδιον, κατά την οποία του είπε «Ελα , ο Αστυνόμος είμαι ο , σε παίρνω από Καρδίτσα, έπιασε κανένα φορτηγό με Αλβανούς□ είναι του Μην κάνεις καμία ενέργεια και να μην ενημερώσεις σημαντικά τις Προϊστάμενες Υπηρεσίες, αλλά επικοινωνήσε με τον , γνωρίζει αυτός, έχουμε συζητήσει μαζί, το αυτοκίνητο θα δοθεί□» επισημαίνει εις την ανωτέρω αναφορά του: Ο ισχυρισμός του όμως αυτός αφ' ενός δεν διαψεύδεται από τους δύο αστυνομικούς (προφανώς νοείται ο γιατί δεν καταθέτουν κάτι τέτοιο, καιτοι όσο διαρκούσε η διαδικασία της ερεύνης του αυτοκινήτου ήταν μαζί του (παραβλέποντας ότι ο αυτός μάρτυς καταθέτει ότι «πριν ακόμη τελειώσει ο έλεγχος του αυτοκινήτου άκουσα να κτυπάει το τηλέφωνο του τμήματος και εγώ ως υπεύθυνος πήγα να απαντήσω□», αφετέρου ο ισχυρισμός του αυτός δεν στηρίζεται στην λογική και στην συνήθη χρήση του λόγου. Δεν είναι δυνατόν ο Αστυνόμος να λείπει από τηλεφώνου «Ελα , ο Αστυνόμος είμαι, ο». Γιατί οπωσδήποτε ο γνώριζε την φωνή του Αστυνόμου του και αν τον έλεγε ο Αστυνόμος είμαι δεν θα χρειαζόταν να του πει ο , γιατί ο Αστυνόμος ήτο ένας». Εν σχέσει δε προς το κατατιθέμενο από τον αυτόν μάρτυρα γεγονός ότι τον Αύγουστο 1999 συνήτησε τον και αυτός τον εβεβαίωσε (ο τον μάρτυρα) «ότι το φορτηγό το οδηγούσε ο ίδιος με συνοδηγό τον , ότι το ίδιο βράδυ επικοινωνήσε με τον Δ/ντή του Α.Τ. και του ανέφερε σχετικά και ότι μετά από 1-2 ημέρες από το περιστατικό πήγε ο ίδιος μαζί με τον στο Α.Τ. ανέβηκε στο γραφείο του Διοικητού και του έδωσε τα κλειδιά, ο ίδιος επισημαίνει : «Ο ισχυρισμός αυτός του μάρτυρος διαψεύδεται κατ' αρχήν από τον ίδιο τον διότι: 1. Στην από 24-9-1999 εξέτασή του ο κατέθεσε ότι την 12-4-1995 τον πήρε στο κινητό του ο και του είπε ότι την προηγούμενη ημέρα είχε χρησιμοποιήσει το φορτηγό του εν αγνοία του, για να μεταφέρει λαθρομετανάστες και συνελήφθη από αστυνομικούς και 2) στην από 29-10-1999 συμπληρωματική κατάθεσή του ο κατέθεσε ότι «την επομένη ημέρα πήγα με τον στο Α.Τ. , εκεί συναντήσαμε δύο αστυνομικούς- μας απάντησαν δεν έγινε τίποτε με το αυτοκίνητο-έτσι εγώ πήρα το φορτηγό και έφυγα□». Όμως, εν σχέσει προς το χρησιμοποιούμενο, προς διάψευση, επιχείρημα, παραβλέπεται παντελώς η κατάθεση του συνεργάτου του , ο οποίος σαφώς και λεπτομερειακώς καταθέτει τα αντίθετα, ενώ εν σχέσει προς το δεύτερο επιχείρημα (της διαψεύσεως) χρησιμοποιείται περικοπή της καταθέσεως του , από την οποία συνάγεται ότι πράγματι αυτός μετέβη, την επομένη εις το Α.Τ. μετά του και «πήρε το αυτοκίνητο και έφυγε», έστω και επειδή του είπαν ότι «δεν έγινε τίποτα» (ανεξαρτήτως του ότι το τελευταίο, ήτοι ότι του είπαν ότι «δεν έγινε τίποτα» δεν δύναται να ληφθεί σοβαρώς υπόψιν, από οποιονδήποτε αμερόληπτο κριτή). Παρά ταύτα, όσον αφορά τις καταθέσεις των , εις την αυτή αναφορά του, περιορίζεται να επισημάνει, ότι «έκαστος τούτων διαψεύδει τον έτερον, ως προς την συμμετοχή του ή μη στην μεταφορά των λαθρομεταναστών την συγκεκριμένη ημερομηνία της 10 προς 11-4-1995, τον τρόπο με τον οποίο έχει αφαιρεθεί το φορτηγό αυτοκίνητο, από το Α.Τ. και αν δια την παράδοση αυτή ευθύνεται κάποιο αστυνομικό όργανο». Ωσαύτως, ως προς τον μάρτυρα , αμφισβητώντας τα, δια της από 13-10-1999 καταθέσεως αυτού κατατιθέμενα γεγονότα ότι «ο επικοινωνήσε, το βράδυ που είχαν καταλάβει το φορτηγό του , τηλεφωνικά με την οικία του υπαστυνόμου για να τον ενημερώσει αλλά δεν στάθηκε δυνατό» και ότι «ο ότι έγγραφα είχε συντάξει για την υπόθεση και τα κλειδιά του αυτοκινήτου τα παρέδωσε στον πρώην Αξ/κό υπηρεσίας, , προκειμένου όπως μειωθεί η αξιοπιστία τούτου, παραθέτει περικοπές των καταθέσεων του και εντοπίζει επουσιώδεις διαφορές, ενώ θεωρεί την συμπλήρωση των, ως άνω, γεγονότων, ως αποτέλεσμα της εναρμονίσεως της καταθέσεως αυτού προς τις καταθέσεις του , αναφέροντας «Τρεις καταθέσεις έδωσε ο μάρτυς και οι τρεις είναι διαφορετικές μεταξύ των, ως προς τον τόπο στον οποίο είχαν μεταβεί με το περιπολικό της υπηρεσίας, άλλοτε στην Ε.Ο. και άλλοτε στο σιδηροδρομικό σταθμό , ως προς τον αριθμό των λαθρομεταναστών που τράπηκαν σε φυγή και τον αριθμό των συλληφθέντων,

ανερχόμενων με την πρώτη σε 6 και με την δεύτερη σε 5-7 και ως προς τον ενδοιασμό «αν θυμάμαι καλά πρέπει να ξεφουσκώσαμε τα ελαστικά των εμπρόσθιων τροχών», αλλά παραδόξως ενθυμείται άλλα τα οποία τότε ήσαν ασήμαντα και αποτελούν σήμερα αντικείμενο έρευνας. Η τρίτη κατάθεσή του της 13-10-1999 είναι πιο βελτιωμένη από την δεύτερη της 8-7-1999 «Όσον αφορά δε εις την από 11-4-1995 κατάθεση του αυτού μάρτυρος, ενώπιον του τότε Αξ/κού Υπηρεσίας, , αμφισβητεί ότι αυτή εδόθη κατά τον ανωτέρω χρόνο (αμφισβήτηση που επανέλαβε και ενώπιον του Συμβουλίου τούτου), εξ αιτίας του χρόνου που χρησιμοποιείται, κατά την διατύπωση του κειμένου της, ήτοι «□ την 10-4-1995 ήμουν υπηρεσία□» γεγονός το οποίο, κατ' αυτόν, σημαίνει ότι συνεισέγγη μεταγενεστέρως, «διότι ο χρόνος του ρήματος «ήμουν σημαίνει ότι τα ιστορούμενα γεγονότα έλαβαν χώρα εις παρελθόντα χρόνια». Χαρακτηριστικό, εξ' άλλου, της προσπάθειας του κατηγορουμένου, όπως αιτιολογήσει την μη άσκηση ποινικής διώξεως, καίτοι το αποδεικτικό υλικό επέβαλε το αντίθετο, είναι και το, εις την ανωτέρω αναφορά αυτού, συμπέρασμα, που έχει ως εξής : «Κατόπιν αυτών, δήλον καθίσταται ότι οιαδήποτε αξιόποινη πράξη ήθελε θεωρηθεί ότι έχει διαπλεχθεί εκ πράξεως ή παραλείψεως αστυνομικού τινός ή και περισσοτέρων σφειλεται στο πολυπρόσωπο της συγκροτήσεως του Αστυνομικού Τμήματος στην διαδοχική μεταξύ των αντικατάσταση μετά το πέρας της ημερήσιας βάρδιας και στην δυσκολία της παραδόσεως και παραλαβής των διαφόρων εγγράφων μεταξύ των, γεγονός το οποίο δημιούργησε σύγχυση στους κόλπους της υπηρεσίας του Αστυνομικού Τμήματος , σε βαθμό που να αίρει το υποκειμενικό στοιχείο του δόλου και να καθίσταται η ικανοποίηση της ποινικής αξίωσης του κράτους ανενεργός». Κατά την εξαγωγή, όμως, του συμπεράσματος αυτού, δεν διευκρινίζεται από τον ίδιον πως «το πολυπρόσωπο» της συγκροτήσεως του Α.Τ και η δημιουργηθείσα «σύγχυση» στους κόλπους της υπηρεσίας, επηρεάζει και την αφαίρεση του σχετικού φύλλου του Βιβλίου Αδικημάτων και Συμβάντων του Α.Τ., όπου είχε καταχωρηθεί το γεγονός της καταλήψεως του, ως άνω, αυτοκινήτου του να μεταφέρει, την νύκτα της 10 προς 11-4-1995, παρανόμως Αλβανούς λαθρομετανάστες, καθώς και την παραλαβή του αυτοκινήτου αυτού από τον , από τον προ του Α.Τ. χώρο (ως περιλαμβανομένων και των πράξεων αυτών εις την έννοια της «οιασδήποτε αξιοποιήσιμης πράξεως» ήθελε θεωρηθεί ότι είχε τελεσθεί). Ωσαύτως, δεν πρέπει να παραβλεφθεί και η επιφύλαξη του κατηγορουμένου, εις την αυτή αναφορά του, προς άσκηση ποινικής διώξεως κατά των , δια την αξιοποιήσιμη πράξη της προωθήσεως λαθρομεταναστών εις το εσωτερικό της χώρας- η οποία ως σημειωθεί παραγράφεται μετά δύο μήνες και δέκα ημέρες από της υποβολής της ανωτέρω αναφοράς του- (άρθρ. 33 παρ. 1β' του Ν. 1975/1991), εφόσον, δια της επιφυλάξεως αυτής, παραβλέπεται από τον ίδιον, ότι, από το αυτό αποδεικτικό υλικό, που αποδέχεται δια την άσκηση ποινικής διώξεως, δια την ανωτέρω αξιοποιήσιμη πράξη, προέκυπτε και ότι το Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο του , δια του οποίου εγένετο η παράνομος μεταφορά των λαθρομεταναστών, μετεφέρθη και ακινητοποιήθηκε εις το προ του Α.Τ. χώρο και ότι κατεσχέθη αυτό και η κάρτα ταχογράφου του, οπότε το εύλογο ερώτημα τι απέγινε το αυτοκίνητο αυτό και πως απεδόθη, οδηγεί εις την πιθανότητα τελέσεως και των λοιπών, ως άνω, αξιοποιήσιμων πράξεων, από τα πρόσωπα, τα οποία ενδιαφέροντο δια την απόδοση τούτου και την μη άσκηση ποινικής διώξεως κατά του οδηγού αυτού και του συνοδηγού του. Περαιτέρω, ο κατηγορούμενος, δια της ενδίκου εφέσεώς του, (και των πολυσέλιδων υπομνημάτων του), ενώπιον του Ανακριτού Α. Τμήματος Βόλου, του Συμβουλίου Πλημ/δικών Βόλου και του Συμβουλίου τούτου) ισχυρίζεται, ότι «δεν στοιχειοθετείται εις βάρος του η αποδιδόμενη εις αυτόν αξιοποιήσιμη πράξη της καταχρήσεως εξουσίας, εφόσον αυτός, αξιολογώντας το αποδεικτικό υλικό, έκρινε, κατά την ανέλεγκτο κρίση του», ότι έπρεπε να θέσει τη σχετική δικογραφία εις το αρχείο, κατ' άρθρο 43 Κ.Π.Δ., δι' ένα σκέλος της καταγγελίας, επιφυλασσόμενος να αποφανθεί δια το υπόλοιπο, εν συνεχεία δε υπέβαλε την πράξη του αυτή, προς έγκριση, εις τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης, ακολουθώντας όλες τις προβλεπόμενες δικονομικές πράξεις και διαδικασίες». Όμως, ο ισχυρισμός αυτός του κατηγορουμένου κρίνεται απορριπτός. Και τούτο διότι, επί τη βάσει όσων ανωτέρω εξετέθησαν, εις την συγκεκριμένη περίπτωση, η μη άσκηση ποινικής διώξεως, κατά των υπαιτίων, από τον ίδιον, δεν είναι αποτέλεσμα εσφαλμένης εκτιμήσεως από αυτόν του αποδεικτικού υλικού, που ετέθη υπό την κρίση του. Αντιθέτως, από το αποδεικτικό υλικό που ετέθη υπό την κρίση του, αυτός ετέλει εν γνώσει της υπάρξεως των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων δια την άσκηση ποινικής διώξεως κατά των υπαιτίων, ο ίδιος, όμως, παρέλειψε την άσκηση αυτής, ενεργώντας αντιθέτως από όσα διεπίστωσε, κατά την απροσωπώληπτον κρίση του, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο, κατά παράβαση της, εκ του άρθρου 43 Κ.Π.Δ. υποχρεώσεώς του. Υπό τα περιστατικά δε αυτά, αποδοχή του τοιούτου ισχυρισμού αυτού, θα είχε την έννοια ότι ο αρμόδιος δια την άσκηση της ποινικής διώξεως και την κίνηση της ποινικής διαδικασίας Εισαγγελέας, καλυπτόμενος όπισθεν της κατά τον προσήκοντα δικονομικό τρόπο εκφραζομένης και υποβαλλομένης προς έγκριση οιοσδήποτε δικαιοδοτικής κρίσεώς του, δύναται να αυθαιρετεί, ασκώντας ποινική δίωξη επιλεκτικώς. Ωσαύτως, αυτός αμφισβητεί τα προαναφερόμενα πραγματικά περιστατικά και παραθέτοντας περικοπές των καταθέσεων των, ως άνω, μαρτύρων, που εδόθησαν ενώπιον του διενεργήσαντος την προκαταρκτική εξέταση Εισαγγελέως καθώς και αυτών που εδόθησαν από αυτούς ενώπιον άλλων αρχών και συγκρίνοντας αυτές μεταξύ των και μεταξύ των καταθέσεων των μαρτύρων- υπαιτίων, επισημαίνει αναντιστοιχίες εις

αυτές και διαφορές μεταξύ των, καταλήγοντας, επί τη βάσει των επί μέρους ισχυρισμών του, ότι οι καταθέσεις των, ως άνω, μαρτύρων, ήσαν ψευδείς και αντιφατικές, ότι οι κατηγορίες ήσαν προφανώς ουσιαστικάς αβάσιμες και ο ίδιος ενήργησε ορθώς, θέτοντας την υπόθεση εις το αρχείο. Περί αυτών, που συνιστούν λόγους εσφαλμένης εκτιμήσεως του αποδεικτικού υλικού, από το Συμβούλιο πλημμελειοδικών Βόλου, εγένετο λόγος ανωτέρω, ενώ οι αναντιστοιχίες και διαφορές που ο κατηγορούμενος επισημαίνει και τα συμπεράσματά του, δεν ανατρέπουν εις το ελάχιστο τα βασικά γεγονότα, όπως αυτά προεξετέθησαν, ως πιθανότητα τελεσθεισών αξιοποιώνων πράξεων και δεν οδηγούν ανενδοίαστος και κατά τρόπον έκδηλον εις κρίση ότι δεν ετελέσθησαν παντάπασι αδικήματα. Ως εκ τούτου, τα γεγονότα αυτά έπρεπε να αποτελέσουν αντικείμενο της περαιτέρω ανακρίσεως, δια της ασκήσεως ποινικής διώξεως, ώστε να κριθούν εις τα πλαίσια των αποχρωσών ενδείξεων ή και των αποδείξεων εις το ακροατήριο. Πλλωστε, όπως προελέχθη, δια της ασκήσεως ποινικής διώξεως, ώστε ο ίδιος παρέλειψε την ποινική δίωξη, οι υπαίτιοι παρεπέμφθησαν αμετακλήτως εις δίκη και οι κατ' αυτών κατηγορίες εκκρεμούν ήδη ενώπιον του Μ.Ο.Δ. της Δικαστικής Περιφέρειας του Εφετείου Λαρίσης που θα ορισθεί αρμοδίας από τον Εισαγγελέα Εφετών Λαρίσης. Ο ανωτέρω δε μάρτυς και ήδη μηνυτής, , δια της από 20-3-2000 μηνύσεώς του, το περιεχόμενο της οποίας εβεβαίωσε ενόρκως, εμμένει εις τα προαναφερόμενα γεγονότα, όπως και ο μάρτυς , αναφερόμενος εις την κατάθεσή του, ενώπιον του Αντεισαγγελέως , κατά την από 11-6-2001 κατ' αντιπαράσταση, μετά του κατηγορούμενου, εξέτασή του, ενώπιον του Ανακριτού Α' Τμήματος Βόλου. Πρέπει, περαιτέρω, να σημειωθεί, ότι «τα κίνητρα» που ώθησαν τον κατηγορούμενο εις την παράλειψη της διώξεως, κατά τα ανωτέρω, τα οποία αποδέχεται το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Βόλου, δια της αναφοράς του εις την πρόταση του Εισαγγελέως, δεν ασκούν επιρροή εις την στοιχειοθέτηση της αποδιδόμενης εις τούτον αξιοποιούνου πράξεως της καταχρήσεως εξουσίας, εφ' όσον καθοριστικό στοιχείο της πράξεως αυτής είναι η από αυτόν γνώση της υπάρξεως των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων, δια την άσκηση ποινικής διώξεως και όχι τα κίνητρα τα οποία τον ώθησαν εις την παράλειψή της. Επομένως, η τυχόν ανυπαρξία τούτων, όπως ισχυρίζεται ο κατηγορούμενος, δεν επάγει διάφορον αποτέλεσμα και ως εκ τούτου ο σχετικός λόγος της εφέσεώς του παρίσταται ως αλυσιτελής. Κατ' ακολουθίαν πάντων όσων ανωτέρω εξετέθησαν, στοιχειοθετείται εις βάρος του κατηγορουμένου η αποδιδόμενη εις αυτόν αξιοποιουνοσ πράξη της καταχρήσεως εξουσίας, που προβλέπεται και τιμωρείται από την διάταξη του άρθρου 239 εδ. β' Π.Κ. και όχι αυτή της παραβάσεως καθήκοντος (άρθρ 259 Π.Κ.), όπως, υπό τα αυτά, ως άνω, πραγματικά περιστατικά, διαλαμβάνεται εις την προπαρατεθείσα εισαγγελική πρόταση, εφόσον : α) Η αποδιδόμενη εις τον κατηγορούμενο αξιοποιουνοσ πράξη είναι τετελεσμένη αφ' ότου παρήλθε ο χρόνος της ασκήσεως από τον ίδιο ποινικής διώξεως, ήτοι από και δια της αρχειοθετήσεως, κατά τα ανωτέρω, της υποθέσεως και είναι ανεξάρητο το ότι τελικώς ησκήθη κατά των υπαιτίων ποινική δίωξη, επειδή ο Εισαγγελέας Εφετών Λαρίσης δεν ενέκρινε την ενέργεια αυτού περί αρχειοθετήσεως της υποθέσεως και β) η διάταξη του άρθρου 259 Π.Κ. είναι επικουρική έναντι αυτής του άρθρου 239 ΠΚ, εν όψει της διατυπώσεως της πρώτης «□ αν η πράξη αυτή δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη». Υπάρχουν δε σοβαρές ενδείξεις τελέσεως από τον κατηγορούμενο της ανωτέρω πράξεως, ώστε να παρίσταται αναγκαίος ο ακροαματικός έλεγχος□».-

5.- Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές το Συμβούλιο Εφετών Λαρίσης έκρινε ότι υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου- αναιρεσειόντος στο ακροατήριο του αρμόδιου δικαστηρίου για να δικασθεί για την αποδιδόμενη σ' αυτόν αξιοποιουνη πράξη και έτσι απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη την έφεση του κατηγορουμένου, επικυρώνοντας το πρωτόδικο βούλευμα.-

Με αυτά που δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών, διέλαβε στο προσβαλλόμενο βούλευμά του την επιβαλλόμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σε αυτό, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος για το οποίο κρίθηκε παραπεμπτός ο κατηγορούμενος, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους νομικούς συλλογισμούς με τους οποίους υπήγαγε αυτά στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 239 στοιχ. β' του Π.Κ, την οποία ορθώς εφάρμοσε και δεν παραβίασε ούτε εκ πλαγίου. Ειδικότερα, από το προσβαλλόμενο βούλευμα προκύπτει ότι διενεργήθηκε κυρία ανάκριση και όχι προανάκριση, το δε Εφετείο κατέληξε στην ως άνω κρίση του αφού έλαβε υπόψη του, μεταξύ άλλων κατ' είδος αναφερόμενων αποδεικτικών μέσων, «□ και τις καταθέσεις των νομίμως εξετασθέντων μαρτύρων κατά τη διενεργηθείσα κυρία ανάκριση» καθώς και «□ πάντα τα συνημμένα εις την δικογραφία έγγραφα□».

Επομένως, η αιτίαση ότι δεν ελήφθησαν υπόψη «αποδεικτικά μέσα της προανακρίσεως (απολογίες των κατηγορουμένων και το απολογητικό υπόμνημα του αστυνόμου), η πειθαρχική αγωγή εις βάρος του, υπομνήματα και απολογίες αυτού και άλλων κατηγορουμένων που σχετίζονται με την υπόθεση και τα λοιπά έγγραφα που αναφέρει ο αναιρεσειών στην αίτηση αναιρέσεως, είναι αβάσιμη, διότι από την ανωτέρω αναφορά του Συμβουλίου ότι έλαβε υπόψη και «πάντα τα συνημμένα

εις την δικογραφία έγγραφα» συνάγεται ότι έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε και τα ως άνω έγγραφα, καθόσον για την πληρότητα της αιτιολογίας, αρκεί να προσδιορίζονται τα αποδεικτικά μέσα κατά κατηγορίες, χωρίς να απαιτείται αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα, ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους. Η αιτίαση εξάλλου, ότι δεν αιτιολογείται η ύπαρξη στο πρόσωπό του ο άμεσος δόλος, είναι αβάσιμη. Και αυτό γιατί από την παραδοχή του προσβαλλόμενου βουλεύματος, «ο κατηγορούμενος παρέλειψε την κατά τ' ανωτέρω) ποινική δίωξη, τελών εν γνώσει ότι υφίστανται οι ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις, δια την άσκηση αυτής, εφόσον ως ικανός και έμπειρος εισαγγελικός λειτουργός». εγνώριζε ασφαλώς ότι δια την άσκηση ποινικής διώξεως είναι αρκετή και απλή πιθανότητα τελέσεως αξιοποιώνων πράξεων και ότι στην παρούσα περίπτωση υπήρχε πλούσιο αποδεικτικό υλικό πολλαπλώς διασταυρούμενο το οποίο επέβαλε την άσκηση ποινικής διώξεως κατά των υπαιτίων. Όμως το αποδεικτικό αυτό υλικό το παρέκαμψε εν γνώσει του και κατέληξε στη κρίση περί μη ασκήσεως ποινικής διώξεως, η οποία έρχεται εις οξεία αντίθεση προς αυτό.» Προκύπτει ότι το Συμβούλιο διέλαβε πλήρη αιτιολογία αναφορικά με τον άμεσο δόλο του αναιρεσείοντος που απαιτείται για την αξιόποινη πράξη ποθου του αποδίδεται. Επομένως οι παραπεμφθέντες στην Ολομέλεια λόγοι αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής και εμπειρισιατωμένης αιτιολογίας ως και για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, κατά το μέρος που με τις επιμέρους αιτιάσεις τους υποστηρίζονται τα αντίθετα των όσων προαναφέρθηκαν, είναι αβάσιμοι, ενώ κατά το μέρος τους με το οποίο υπό την επίκληση των εκ των άνω διατάξεων του ΚΠΔ ιδρυομένων λόγων αναιρέσεως, πλήσσει η περί τα πράγματα κρίση του Συμβουλίου, η οποία δε ελέγχεται αναίρετικά, είναι απαράδεκτοι.

Κατά τη γνώμη όμως του Αρεοπαγίτη Νικολάου Κασσαβέτη στην από τη διάταξη του άρθρου 239 περ. β' Π.Κ. για τη στοιχειοθέτηση του και απ' αυτή προβλεπόμενου και τιμωρούμενου εγκλήματος της κατάχρησης εξουσίας απαιτούμενη παράλειψη της διώξης υπαιτίου δεν εμπίπτει και η από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 43 παρ. 1 Κ.Ποιν.Δ. αρχειοθέτηση της υπόθεσης με απ' αυτόν υποβολή της σύμφωνα με τη διάταξη αυτή της σχετικής αναφοράς στον Εισαγγελέα των Εφετών αφού η αρχειοθέτηση αυτή ως τελούσα κατά την ίδια δικονομική διάταξη υπό την έγκριση του Εισαγγελέα των Εφετών δεν είναι οριστική με αποτέλεσμα να μην εμπίπτει από τη φάση της στην έννοια της παράλειψης της διώξης υπαιτίου. Επομένως και ενόψει του ότι κατά τις παραδοχές του προσβαλλόμενου βουλεύματος τηρήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση από τον αναιρεσείοντα τότε Εισαγγελέα οι διατυπώσεις του άρθρου 43 παρ. 1 Κ.Ποιν.Δ. ο από τη διάταξη του άρθρου 484 παρ. 1β Κ.Ποιν.Δ. λόγος της αναίρεσης έπρεπε κατά την ίδια γνώμη να κριθεί βάσιμος.

Κατά συνέπεια πρέπει οι άνω λόγοι αναιρέσεως να απορριφθούν, καθώς και η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της, μετά την απόρριψη με την 252/2004 απόφαση του Στ' Τμήματος του Αρείου Πάγου σε Συμβούλιο και του λόγου αυτής για απόλυτη ακυρότητα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 2.10.2002 αίτηση αναίρεσης του κατηγορούμενου

....., κατοίκου Λάρισας, κατά του με αριθμό 197/2002

βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας. Και

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα τα οποία ορίζει σε διακόσια δέκα (210) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 9 Δεκεμβρίου 2004.-

Εκδόθηκε στην Αθήνα, στις 7 Φεβρουαρίου 2005.-

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΗΛΠΡΟΦΟΡΙΩΝ INTRACOM-ΝΟΜΟΣ

121/2002 ΠΑΗΜΜ ΙΩΑΝΝ (326452)

(ΠΟΙΝΔ/ΝΗ 2003/394)

Κατάχρηση εξουσίας. Με τη διάταξη του άρ. 225 ΠΚ επιχειρείται η εξασφάλιση της εχεμύθειας κατά την άσκηση της δημόσιας υπηρεσίας και προστατεύεται η ομαλή λειτουργία της Διοίκησης. Υπάλληλος ως υποκείμενο του εγκλήματος Νοείται και το πρόσωπο του άρ. 13α ΠΚ και με τη διευρυμένη έννοια του άρ. 263α ΠΚ. Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος απαιτείται γνωστοποίηση σε άλλον, που δεν έχει δικαίωμα να λάβει γνώση, απορρήτου πραγματικού γεγονότος ή εγγράφου, το οποίο ο υπάλληλος γνωρίζει μόνο λόγω της υπηρεσίας του. Αρκεί και ο ενδεχόμενος δόλος. Απαιτείται και το πρόσθετο στοιχείο του στόχου του δράστη της επιδίωξης να επωφεληθεί ο ίδιος ή να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλο. Κακουργηματική κατάχρηση εξουσίας. Αντικείμενό της μπορεί να είναι και ο προανακριτικός αστυνομικός υπάλληλος, ο οποίος με ενέργεια ή παράλειψή του εξέθεσε κάποιον αθώο σε ποινική δίωξη ή προκάλεσε την απαλλαγή του από την τιμωρία. Απαιτείται δόλος, δηλαδή γνώση του αστυνομικού ότι το πρόσωπο του οποίου την απαλλαγή προκάλεσε πράγματι είχε τελέσει την αξιόποινη πράξη.

(ΠΟΙΝΔ/ΝΗ 2003/394)

Πρόεδρος: Σ. Ζώνιος.

Μέλη: Ε. Μητσόλας, Χ. Αντωνίου.

Εισαγγελέας: Μ. Γαζή, Αντεισαγγελέας.

Απόσπασμα :

Η γενομένη εν μέρει δεκτή εισαγγελική πρόταση έχει ως εξής:

Εισάγω σύμφωνα με τα άρθρα 32 παρ. 1, 4, 138 παρ. 2β και 308 παρ. 1 ΚΠΔ, ύστερα από κύρια ανάκριση την ΑΒΜ .../1999 ποινική δικογραφία κατά των 1) Γ.Μ., κατοίκου Ι. κατηγορουμένου α) για παραβίαση υπηρεσιακού απορρήτου, β) διευκόλυνση μεταφοράς ή προώθηση λαθρομεταναστών από δημόσιο υπάλληλο, γ) κατάχρηση εξουσίας και δ) παράβαση άρθρο 1 περ. αιθ', 2 παρ. 1 και 5 Ν 2331/1995 σε συνδυασμό με άρθρο 19 παρ. 1, 2 Ν 1941/1991 και 33 παρ. 1 Ν 1975/1991 και 2) Χ.Π., κατοίκου Ι., κατηγορουμένου για διευκόλυνση προώθησης αλλοδαπών στο ελληνικό έδαφος χωρίς να υποβληθούν στο νόμιμο αστυνομικό έλεγχο από υπάλληλο δηλαδή για παράβαση των άρθρων 94 παρ. 1, 2, 239 περ. β, 252 ΠΚ και άρθρο 33 παρ. 1 περ. γ' Ν 1975/1991, άρθρο 1 περ. αιθ', 2παρ. 2, 5 Ν 2331/1995 σε συνδυασμό με άρθρο 19παρ.1, 2 Ν 1941/1991 και 33 παρ. 1 Ν 1975/1991 και εκθέτω τα εξής:

Υστερα από τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, ασκήθηκε η άνω ποινική δίωξη και παραγγέλθηκε κύρια ανάκριση, η οποία ήδη περατώθηκε νομίμως με τη λήψη απολογιών των κατηγορουμένων κατ' άρθρο 270 παρ. 1 α ΚΠΔ και τη γνωστοποίηση σ' αυτούς του πέρατος κατ' άρθρο 308 παρ. 6 ΚΠΔ, όπως αντικαταστάθηκε με άρθρο 13 ΝΔ 2493/1953 (βλ. τις από 13.5.2001, 25.10.2001 σχετικές εκθέσεις) οπότε η δικογραφία μας υποβλήθηκε με το ...έγγραφο του Ανακριτή Ιωαννίνων. Με τη διάταξη του άρθρου 252 ΠΚ επιχειρείται η εξασφάλιση της εχεμύθειας κατά την άσκηση της δημόσιας υπηρεσίας γενικώς (Ηλ. Γάφος Γ' 71). Με την τήρηση του υπηρεσιακού μυστικού προστατεύεται η ομαλή λειτουργία της Διοίκησης. Υποκείμενο του εγκλήματος δεν είναι μόνο ο υπάλληλος με την έννοια του άρθρου 13α ΠΚ αλλά και ο υπάλληλος με τη διευρυμένη έννοια του άρθρου 263Α' ΠΚ. Η εγκληματική συμπεριφορά συνίσταται στη γνωστοποίηση σε άλλον πράγματος ή εγγράφου. Ο "άλλος", στον οποίον γίνεται η γνωστοποίηση, πρέπει να είναι πρόσωπο που δεν έχει δικαίωμα να λάβει γνώση του απορρήτου. Αντικείμενο της γνωστοποίησης είναι "πράγμα" ή "έγγραφο". Ο όρος "πράγμα", που έχει ληφθεί από την καθημερινή ομιλία, σημαίνει εδώ "πραγματικό γεγονός" (Μπουρόπουλος, σελ. 369, Γ.Α Μαγκάκη, Η παραβίαση του υπηρεσιακού απορρήτου ως έγκλημα κατά το άρθρο 252 ΠΚ, ΠοινΧρ ΙΕ', 387 επ.). Επομένως μπορεί να ανάγεται στο παρελθόν ή στο παρόν. Το πραγματικό αυτό γεγονός πρέπει ο υπάλληλος να το γνωρίζει μόνο λόγω της υπηρεσίας του, δηλαδή να το πληροφορήθηκε είτε κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων του, είτε και με την ευκαιρία αυτής της άσκησης. Η πράξη της γνωστοποίησης πρέπει να συνιστά παράβαση των καθηκόντων του υπαλλήλου. Ως προς την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος αυτού αρκεί και ο ενδεχόμενος δόλος (Μπουρόπουλος, σελ. 370, Δέδες, σελ. 105, Τούσης-Γεωργίου, σελ. 677, Καρανίκας, σελ. 441, Σπινέλλης, Εγκλήματα σχετικά με την υπηρεσία, σελ. 80). Εκτός του δόλου, ο νόμος απαιτεί ως πρόσθετο υποκειμενικό στοιχείο και έναν ορισμένο σκοπό: Να επιδιώκει ο δράστης να ωφεληθεί ο ίδιος ή να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλον. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 239 περ. β' του ΠΚ "υπάλληλος στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση αξιόποινων πράξεων, αν εν γνώσει του εξέθεσε σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον αθώο ή παρέλειψε να διώξει κάποιον υπαίτιο ή προκάλεσε την απαλλαγή του από την τιμωρία, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών". Η ερμηνευτική προσέγγιση της προεκτεθείσας διάταξης αποτέλεσε διελκυστίνδα μεταξύ μερίδων της θεωρίας και της νομολογίας. Ειδικότερα, διατυπώθηκαν διαφορετικές ερμηνευτικές απόψεις ως προς την έννοια του όρου "δίωξη". Αν ως "δίωξη" εκληφθεί η προβλεπόμενη από τον ΚΠΔ (άρθρα 27 και 43 τούτου) ποινική δίωξη, τότε υποκείμενο, δράστης του πιο πάνω εγκλήματος, κακουργηματικού χαρακτήρα, μπορεί να είναι μόνον ο Εισαγγελέας και ο δημόσιος κατηγορος (δηλαδή ο γενικός ή ειδικός προανακριτικός υπάλληλος, στον οποίον ο διοικητικός προϊστάμενος αυτού ανέθεσε άσκηση καθηκόντων δημοσίου κατηγορού). Επομένως, κατά τη συλλογιστική της άποψης αυτής, ο προανακριτικός υπάλληλος ή ο αξιωματικός της ΕΛ.ΑΣ που δεν ασκεί καθήκοντα δημοσίου κατηγορού, δεν δύναται να τελέσει το έγκλημα της κακουργηματικής κατάχρησης εξουσίας (έτσι ΑΠ 473/1997 ΠοινΧρ ΜΗ', 70, ΑΠ 273/2000 ΠοινΧρ Ν', 2000, 881, Χ. Δέδες, Ποινικό Δίκαιον, Ειδικό Μέρος Εγκλήματα περί την υπηρεσίαν, 1983, σελ. 56, Ι. Μανωλεδάκης, Ερμηνεία κατ' άρθρο των όρων του Ειδικού Μέρους του Ποινικού Κώδικα, 1996, σελ. 73, Δ. Σπινέλλης, Εγκλήματα περί την υπηρεσίαν 1988, σελ. 41). Με ασάφειες, εν μέρει αξεπέραστες εννοιολογικώς, βλ. ΑΠ 1702/1983 ΠοινΧρ Μ', 573, ΑΠ 1611/1985 ΠοινΧρ ΛΣΤ', 327. Υπάρχει και η άποψη ότι δράστης του πιο πάνω εγκλήματος μπορεί να είναι και αστυνομικός προανακριτικός υπάλληλος, που με τις προανακριτικές του ενέργειες ή παραλείψεις εκθέτει κάποιον σε δίωξη (έτσι βλ. ΑΠ 1193/1987 ΠοινΧρ ΛΖ', 995 με την ενσωματωθείσα σύμφωνη πρόταση του Αντεισαγγελέα Γ. Πλαγιαννάκου, ΑΠ

1255/1977 ΠοινΧρ ΚΗ', 325, Ν. Μπιτζιλέκη, Τα υπηρεσιακά εγκλήματα, 1993, σελ. 293 επ., Α. Σταίκο, Επίτομος Ερμηνεία Ελληνικού Ποινικού Κώδικος, τόμος Β', Ειδικών Μέρους, σελ. 719-733, ιδιαίτερα σελ. 719-721 και 729, Α. Μπουρόπουλο, Ερμηνεία του Ποινικού Κώδικος, τομ. Β', Ειδικών μέρους, άρθρο 239, σελ. 33-336, Α. Τούση -Α. Γεωργίου, Ποινικός Κώδικς, Ερμηνεία κατ' άρθρον, Εκδόσεις Γ', σελ. 640-643, Η. Γάφο, Ποινικών Δίκαιον, Ειδικό μέρος, Εγκλήματα σχετικά με την υπηρεσία, σελ. 44, όπου εμμέσως μιν, σαφώς δε, ανατρέπει προγενέστερη θέση του μιν (βλ. και ΔιατΕισΠλημΑθ 7/1996 (Δ. Ασπρογέρακα) ΠοινΧρ ΜΖ', 716 και κυρίως αναλυτική πρόταση του ΕισΠλημΜυτιλήνης (Γ. Κτιστάκη) την ενσωματωθείσα στο σύμφωνο με αυτήν με αριθμό 77/2000 βούλευμα του ΣυμβΠλημΜυτιλήνης ΠοινΧρ Ν'(2000), 841 επ. και δη 842-847). Η πρώτη των προεκτεθεισών απόψεων φέρεται να έχει υπέρ αυτής το πλεονέκτημα της γραμμικής ερμηνείας της επίμαχης διάταξης, πλεονέκτημα που μας προφυλάσσει από ενδεχόμενη ανεπίτρεπτη διευρυνση των ορίων της ερμηνείας ποινικής διάταξης που "καθιερώνει και τιμωρεί κάποιο έγκλημα"). Η συλλογιστική αυτή δεν μπορεί να ακολουθείται δογματικός, πολλώ δε μάλλον, δεν επιτρέπεται να ακολουθείται, όταν άγει σε αποτελέσματα προσκρούοντα στους κανόνες της απλής λογικής και μας οδηγεί περαιτέρω όχι στο να παγιώνουμε, ως εφαρμοστές του δικαίου, την κοινήν ειρήνη με βάση το Σύνταγμα, τους Νόμους και τη διαφοροποιημένη πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου (Ι. Μανωλεδάκης, Αρμ 40,591), αλλά στο να ελαχιστοποιούμε αξιόποινες συμπεριφορές που τραυματίζουν βάνασα το κοινό περί δικαίου συναίσθημα. Και αυτό συμβαίνει όταν δράστες εγκλημάτων είναι τα πρόσωπα εκείνα, που υποτίθεται ανέλαβαν να διώξουν και τιμωρούνται με ποινές ήσσονος σημασίας. Με αυτό το σκεπτικό ο Αρειος Πάγος με την αριθμό 283/1989 (ΠοινΧρ ΛΘ', 850) απόφαση της ολομέλειάς του, τάχθηκε υπέρ της διασταλτικής ερμηνείας στο ουσιαστικό ποινικό δίκαιο, διευρύνοντας το αξιόποιν της ερμηνευθείσας διάταξης που τον απασχολούσε. Επιπλέον δε, με άλλη απόφασή του (1606/1988 ΠοινΧρ ΛΘ', 477) προέβη ακόμα και σε contra legem ερμηνεία διάταξης που "καθιέρωνε και τιμωρούσε κάποιο έγκλημα". Αυδία λίθος, ultimum refugium, για τον κηδεμόνα της έννομης τάξης ερμηνευτή μιας διάταξης, αποτελεί η σκέψη "Τι ήθελε ο νομοθέτης αυτήν", που εκλαμβάνεται οίκοθεν ως σοφός, τουλάχιστον όχι παράλογος. Σε κάθε περίπτωση, μη παράλογος οφείλει να είναι ο εφαρμοστής της διάταξης. Η ποινική δίκη νοείται ως ενέργεια μιας σειράς πράξεων με προκαθορισμένη χρονική σειρά και με ορισμένες διατυπώσεις, οι οποίες συγκροτούν μια δικονομική έννομη σχέση. Για να καθιερυθεί πλήρως η δικονομική έννομη σχέση της ποινικής δίκης, απαιτείται ως απαραίτητος όρος η ύπαρξη ορισμένου φυσικού προσώπου, ως δράστη ενός εγκλήματος και η προγενέστερη τέλεση, εννοείται του εγκλήματος τούτου (βλ. Κ.Ε. Σταμάτη, Η προκαταρκτική εξέταση στην ποινική διαδικασία και οι αρχές της νομιμότητας και της σκοπιμότητας, εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα-Κομοτηνή, 1984, σελ. 243, ως και Ζησιάδη, Ποινική Δικονομία, τομ. Β', σελ. 277). Μέσα σε αυτόπλαίσιο της προκαθορισμένης χρονικής σειράς θεσμοθετημένων ενεργειών εντάσσεται και η ποινική δίωξη ως θεμελιωτικό της ποινικής δίκης γεγονός. Την ποινική δίωξη βέβαια την ασκεί ο Εισαγγελέας ή ο δημόσιος κατηγορός (μόνο σε περιπτώσεις πταισμάτων που δεν συρρέουν με άλλες βαρύτερου χαρακτήρα πράξεις). Ο Εισαγγελέας όμως δεν ασκεί την ποινική δίωξη εν κενώ, χωρίς προηγουμένως να επεξεργασθεί κάποιον έγκληση ή μήνυση (εν ευρεία έννοια μπορεί να είναι μηνυτήρια αναφορά, ανακοίνωση τέλεσης αξιόποινης πράξης, είδηση δημοσιευθείσα στον τύπο κλ.π.). Οι εγκλήσεις ή μηνύσεις, που ως τέτοιες εγχειρίζονται στον Εισαγγελέα απ' ευθείας χωρίς τη διαμεσολάβηση των προανακριτικών υπαλλήλων, υφισταμένων του, είναι ελάχιστες σε σχέση με εκείνες τις εγκλήσεις και τις μηνύσεις που του υποβάλλουν οι υφιστάμενοί του προανακριτικοί υπάλληλοι κατά την ενάσκηση των προανακριτικών τους καθηκόντων (άρθρα 27,33 παρ. 1, 34, 37 και 243 ΚΠΔ). Το μέγιστο μέρος των υποβαλλομένων στον Εισαγγελέα δικογραφιών, σχηματίστηκαν από τους προανακριτικούς υπαλλήλους είτε στο πλαίσιο των αυτοφώρων εγκλημάτων (άρθρο 243 παρ. 2 ΚΠΔ), πριν ή ασκήσει την δέουσα ποινική δίωξη ο Εισαγγελέας. Όταν λοιπόν ο τελευταίος επιλαμβάνεται μιας υπόθεσης προς άσκηση ποινικής δίωξης, στην συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων ήδη υφίσταται ένα συγκεντρωμένο αποδεικτικό προανακριτικό υλικό (μαρτυρικές καταθέσεις, έγγραφα, απολογίες κατηγορουμένων κλπ.), το οποίο πρέπει να μελετήσει και να αξιολογήσει δεόντως ασκώντας την δέουσα ποινική δίωξη ή αρχειοθετώντας τη μήνυση κατ' άρθρο 43 ΚΠΔ ή απορρίπτοντας την έγκληση κατ' άρθρο 47 ΚΠΔ. ο εισαγγελέας λοιπόν διώκει. Αλλά οι προανακριτικοί υπάλληλοι, που στο πλαίσιο του αυτοφώρου ή της λεγομένης αστυνομικής προανάκρισης (άρθρο 243 παρ. 2 ΚΠΔ) σχημάτισαν ήδη την υποβληθείσα στον Εισαγγελέα ποινική δικογραφία, εκθέτουν σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον και τούτο συχνά αναρμοδίως, αλλά εκτελώντας τα προανακριτικά τους καθήκοντα. Αν αυτοί οι προανακριτικοί υπάλληλοι γνωστοποιούν, εν γνώσει ψευδώς στον Εισαγγελέα ότι κάποιος αθώος τέλεσε δήθεν αξιόποινη πράξη, εκθέτουν τον τελευταίο σε κίνδυνο δίωξης ή τιμωρίας. Αν οι αυτοί προανακριτικοί υπάλληλοι δεν ανέφεραν εν γνώσει τους στον Εισαγγελέα ότι κάποιος τέλεσε μια αξιόποινη πράξη, τότε είναι αυτοί που προκάλεσαν την απαλλαγή του δράστη από την τιμωρία. Και στις δύο περιπτώσεις ο Εισαγγελέας παραπλανήθηκε. Μέσα στο προαναφερόμενο πλαίσιο λειτουργίας του μηχανισμού της ποινικής δίωξης, ο Εισαγγελέας διώκει ή παραλείπει να διώξει κάποιον, ο Δικαστής τιμωρεί ή απαλλάσσει κάποιον από την τιμωρία, ο προανακριτικός υπάλληλος όμως είναι αυτός που εκθέτει σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον ή προκαλεί κριτικές ενέργειες ή παραλείψεις του κατά

ή υπέρ του δράστη ορισμένου εγκλήματος. Τελικά η γραμματική ερμηνεία της επίμαχης διάταξης δεν επιβραβεύει τους υποστηρικτές της πρώτης άποψης. Ο Νόμος ομιλεί γι' αυτόν που "εκθέτει σε δίωξη ή τιμωρία" και "γι' αυτόν που προκάλεσε την απαλλαγή κάποιου υπαίτιου από την τιμωρία" και όχι μόνον γι' αυτόν "που διώκει ή τιμωρεί" ή "γι' αυτόν που απαλλάσσει από την τιμωρία". Πίσω από τον Εισαγγελέα, ως θεσμό και ως λειτουργό, βρίσκονται αναποσπαστως συνδεδεμένοι μετ' αυτού οι προανακριτικοί υπάλληλοι. Η δίωξη λοιπόν είναι μεν στην αρμοδιότητα του Εισαγγελέα, αλλά η ορθή θεσμικώς λειτουργία της εξαρτάται εν πολλοίς από τους προανακριτικούς υπαλλήλους που δύναται, όταν είναι επίφορκοι, να την εκτρέψουν από τον στόχο της ή ακόμη και να την ακυρώσουν. Με αυτή την έννοια, οι προανακριτικοί υπάλληλοι μετέχουν και μάλιστα ουσιωδώς στην δίωξη ή στην απαλλαγή από την τιμωρία κάποιου. Αν υιοθετήσουμε την άποψη που θέλει ως υποκείμενο του εγκλήματος του άρθρου 239 β' ΠΚ μόνον Εισαγγελέα ή δημόσιο κατήγορο, τότε θα καταλήξουμε σε αποτελέσματα απολύτως αποκρουστέα. Ετσι πχ. ο προανακριτικός υπάλληλος που εκτελεί καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου, αν εν γνώσει του διώξει κάποιον μη υπαίτιο πταισματοτικής παράβασης ή προκάλεσε την απαλλαγή του (πράγματι υπαίτιου), κινδυνεύει να τιμωρηθεί με ποινή κάθειρξης. Ο υποστηνόμενος όμως της ΕΛ.ΑΣ., διοικητής των αποσπασμάτων Α' και Β' Ζώνης με έδρα την Κ.Ι., που παρακολουθώντας τις κινήσεις των ενεδρευόντων αστυνομικών αποσπασμάτων, ενημερώνει τους λαθρομεταφορείς να αποφύγουν τη σύλληψη, επειδή δεν ασκεί καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου, κινδυνεύει να τιμωρηθεί με φυλάκιση μέχρι δύο ετών (άρθρο 259 ΠΚ). Εχω την πεποίθηση πως στην τελευταία περίπτωση υποβαθμίζεται σε σπουδαίο βαθμό η κοινωνική, ηθική και νομική αξία της αξιόποινης συμπεριφοράς του αστυνομικού της ΕΛ.ΑΣ. επί ζημιά της έννομης τάξης που πλήττεται από τους αναλαβάντες την υπεράσπισή της, ότι με αυτό τον τρόπο δεν παγιώνεται η κοινή ειρήνη, ότι εν κατακλείδι δεν ήταν αυτή η βούληση του θεσμοθετήσαντος την διάταξη του άρθρου 239 β' του ΠΚ. Συνεπώς, αφού δεν έχει εκδοθεί μέχρι τούδε απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου επί του προκειμένου ζητήματος, αλλά μόνον αποφάσεις, αντίθετες μεταξύ τους, των τμημάτων τούτου, προκρίνω ως ορθότερη την δεύτερη των προεκτεθέντων απόψεων, δηλονότι εκείνη την άποψη της νομολογίας και της θεωρίας, που ως υποκείμενο της κακουρηγηματικής κατάχρησης εξουσίας θεωρεί και τον προανακριτικό υπάλληλο, που δεν ασκεί καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου. Σύμφωνα με την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 239 β' του ΠΚ, υποκείμενο του εγκλήματος τούτου μπορεί να είναι και αστυνομικός προανακριτικός υπάλληλος, ανεξαρτήτως βαθμού (βλ. επίσης άρθρο 33 ΚΠΔ και 2 παρ. 3 Ν 2226/1994), (πλέον τα σχετικά με την άσκηση των καθηκόντων της προανάκρισης και δημοσίου κατηγόρου ρυθμίζονται από το άρθρο 16 παρ. 1 του Ν 2800/2000 "Περί αναδιάρθρωσης των Υπηρεσιών Δημόσιας Τάξης, Αρχηγείο Αστυνομίας κλπ." -ΦΕΚ Α' 41/29.2.2000). Περαιτέρω και σύμφωνα με το άρθρο 1 του Ν 2800/2000 "Το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος και των νόμων, έχει ως αποστολή την κατοχύρωση και διατήρηση της Δημόσιας Τάξης. Στην δε παράγραφο 3 του άρθρου 3 του ΠΔ 358/1989, που έχει εκδοθεί κατ' εξουσιοδότηση του Ν 1481/1984 ορίζεται ότι: "Οι αστυνομικοί υποχρεούνται να εφαρμόζουν τις κάθε φορά ισχύουσες διατάξεις που ανάγονται στην αρμοδιότητά τους, να ενεργούν για την πρόληψη και καταστολή των εγκλημάτων". Με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 2 ΚΠΔ το σύνολο της διακτικής εξιχνιαστικής δράσης των υπό ευρεία έννοια αστυνομικών οργάνων ενσωματώνεται στην ποινική δίκη παίρνοντας τη μορφή του προανακριτικού σταδίου της. Τα εν λόγω όργανα και χωρίς εισαγγελική παραγγελία έχουν τις ανακριτικές εξουσίες που προβλέπει ο ΚΠΔ (βλ. Ανδρουλάκη, Θεμελιώδεις έννοιες της ποινικής δίκης, 1994, σελ. 292-293).

Η γραμματική ανάλυση της διάταξης του άρθρου 239 περ. β' ΠΚ είναι σαφής υπό δύο διαφορετικές οπτικές γωνίες: Η πρώτη αναφέρεται στη ρητή διάκριση μεταξύ του υπαλλήλου στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη εναρμονίζεται με τη σημασία που έχει ως εναρκτηρία πράξη για την έκβαση της όλης ποινικής διαδικασίας. Η αναφορά στη συνέχεια στην ανάκριση των πράξεων αυτών σημαίνει το αυτονόητο. Χωρίς αυτήν δεν θα επιτευχθεί η τιμωρία του δράστη. Η δεύτερη αναφέρεται στη γραμματική και νομική έννοια των όρων "δίωξη", "έκθεση σε δίωξη". Αλλο είναι να διώκει κάποιος και άλλο να εκθέτει σε δίωξη. Διώκει αυτός ο ίδιος που έχει τη σχετική αρμοδιότητα. Εκθέτει σε δίωξη κάποιος προκειμένου να ασκήσει τη δίωξη αυτός που έχει τη σχετική αρμοδιότητα. Αυτό σε συσχέτιση με την αμέσως παραπάνω δικονομική ανάλυση της λειτουργίας του συστήματος οδηγεί στο συμπέρασμα ότι I) ο Εισαγγελέας ασκεί την ποινική δίωξη, II) εκθέτουν δε κάποιον σε κίνδυνο δίωξης οι γενικοί και ειδικοί προανακριτικοί υπάλληλοι που γνωστοποιούν ψευδώς στον αρμόδιο Εισαγγελέα ότι κάποιος (αθώος) τέλεσε αξιόποινη πράξη ή που δεν γνωστοποίησαν στον Εισαγγελέα ότι κάποιος τέλεσε μία αξιόποινη πράξη και έτσι προκάλεσαν την απαλλαγή του υπαίτιου από την τιμωρία.

Για την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος αυτού, όταν δράστης είναι ο πιο πάνω υπάλληλος και πρόκειται για πρόκληση της απαλλαγής του υπαίτιου, πρέπει η ενέργεια ή η παράλειψή του να επέφερε την απαλλαγή του υπαίτιου. Απαιτείται δόλος που συνίσταται στη γνώση του δράστη ότι το πρόσωπο, του οποίου την απαλλαγή προκάλεσε από την αξιόποινη πράξη, είχε τελήσει αυτήν. Εξάλλου κατά το άρθρο 42 παρ. 1 του ΠΚ, όποιος έχοντας αποφασίσει να

εκτελέσει κακούργημα ή πλημμέλημα, επιχειρεί πράξη που περιέχει τουλάχιστον αρχή εκτέλεσης, τιμωρείται, αν το κακούργημα ή πλημμέλημα δεν ολοκληρώθηκε, με ποινή ελαττωμένη (άρθρο 83 ΠΚ). Σύμφωνα με την έννοια της διάταξης αυτής, για την ύπαρξη απόπειρας απαιτείται εξωτερική πράξη, που να περιέχει τουλάχιστον αρχή εκτέλεσης ορισμένης αξιόποινης πράξης, τέτοια δεν είναι και κάθε ενέργεια του δράστη, που εξ ολοκλήρου ή κατά μέρος αποτελεί τμήμα της αντικειμενικής υπόστασης της αξιόποινης αυτής πράξης ή κατά τρόπο αναμφισβήτητο άγει στην πραγμάτωσή της ή τελεί προς αυτήν σε τέτοια αναγκαία και άμεση σχέση συνάφειας, ώστε κατά την κοινή αντίληψη θεωρείται ως τμήμα αυτής, στην οποία άγει αμέσως, αν για οποιονδήποτε λόγο δεν ανακοπεί.

Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 1 του Ν 2331/1995 "Με ποινή καθείρξεως μέχρι δέκα ετών τιμωρείται όποιος από κερδοσκοπία ή με σκοπό να συγκαλύψει την αληθή προέλευση ή να παράσχει συνδρομή σε πρόσωπο που ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα αγοράζει, αποκρύπτει, λαμβάνει ως εμπράγματη ασφάλεια, δέχεται στην κατοχή του, καθίσταται οπωσδήποτε δικαιούχος, μετατρέπει ή μεταβιβάζει οποιαδήποτε περιουσία, που προέρχεται από την προαναφερόμενη δραστηριότητα. "Επίσης σύμφωνα με την παρ. 1 Ν 2331/1995 για την εφαρμογή των διατάξεων του πρώτου κεφαλαίου αυτού του τόμου, ως εγκληματική δραστηριότητα θεωρείται η δραστηριότητα του υπαιτίου, μεταξύ των άλλων, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού και στο έγκλημα της λαθρομεταναστεύσεως (υπό στοιχείο αιθ'). Επομένως για να στοιχειοθετηθεί αντικειμενικά το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες πρέπει ο υπαίτιος α) να αγοράζει, β) να αποκρύπτει, γ) να λαμβάνει ως εμπράγματη ασφάλεια, δ) να αποδέχεται στην κατοχή του, ε) να καθίσταται δικαιούχος, στ) να μετατρέπει και ζ) να μεταβιβάζει, το δε υλικό αντικείμενο είναι περιουσία που προέρχεται από εγκληματική ενέργεια όπως η έννοια αυτή ορίζεται στο άρθρο 1 στοιχ. γ' του Ν 2331/1995. Περαιτέρω και από πλευράς υποκειμενικής υποστάσεως, αφενός μεν αρκεί ο ενδεχόμενος δόλος, ως προς τη συνδρομή των στοιχείων της αντικειμενικής υποστάσεως, αφετέρου αξιούται η ύπαρξη προσθέτων υποκειμενικών στοιχείων, τα οποία είναι τα εξής: α) η κερδοσκοπία, δηλαδή η επιδίωξη υπερβολικού κέρδους εκ της συναλλαγής, γεγονός που θα τεκμηριωθεί από μία αντικειμενική δικαιολογία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής, β) σκοπός της συγκαλύψεως της αληθούς προελεύσεως της περιουσίας στοιχείο που επίσης πρέπει να τεκμηριώνεται και να αιτιολογείται βάσει αντικειμενικών δεδομένων, και γ) ο σκοπός παροχής συνδρομής σε πρόσωπο που ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα, δηλαδή στην τέλεση ενός από τα εγκλήματα που αναφέρονται στον προαναφερόμενο κατάλογο του άρθρου 1. (Ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, Μελέτη Παναγιώτη Βασιλακόπουλου, ΠοινΧρ ΜΣΤ', 1361, Thomas Wegend Καθηγητής Ποινικού Δικαίου Παν. Κολωνίας "Το οργανωμένο έγκλημα..." μελέτη 23.10.1998) (ΣυμπλημΑλεξ 16/1999 Υπερ 2000,588).

Σύμφωνα με το άρθρο 33 παρ. 1 Ν 1975/1991 "Πλοίαρχοι ή κυβερνήτες οποιουδήποτε πλοίου, πλωτού μέσου ή αεροπλάνου και γενικά οδηγοί κάθε είδους μεταφορικού μέσου, που μεταφέρουν από το εξωτερικό στην Ελλάδα αλλοδαπούς, οι οποίοι σύμφωνα με τις διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας δεν έχουν δικαίωμα εισόδου στο ελληνικό έδαφος ή στους οποίους έχει απαγορευθεί η είσοδος για οποιαδήποτε αιτία, καθώς και αυτοί που προωθούν στο εσωτερικό της χώρας ή διευκολύνουν τη μεταφορά ή προώθησή τους θεωρείται επιβαρυντική περίπτωση και επιβάλλεται αν ο υπαίτιος είναι ... ή δημόσιος υπάλληλος ...". Το έγκλημα του άρθρου 33 παρ. 1 Ν 1975/1991 είναι υπαλλακτικώς μικτό και πραγματοποιείται με καθένα από τους αναφερόμενους τρόπους, είτε με τη μεταφορά αλλοδαπών στην Ελλάδα χωρίς τις νόμιμες διατυπώσεις, είτε με την προώθηση στο εσωτερικό της χώρας ή διευκόλυνση της μεταφοράς ή προώθησής τους (ΑΠ 1218/1995 ΠοινΧρ ΜΣΤ', 351).

Από το αποδεικτικό υλικό που συγκεντρώθηκε κατά την ανάκριση και ειδικότερα από τις καταθέσεις των μαρτύρων, από όλα τα έγγραφα της δικογραφίας, από τις απολογίες των κατηγορουμένων, προέκυψαντα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο Υπάστυνος Α' Γ.Μ. κατά το έτος 1999, αφού πληροφορήθηκε, λόγω του ότι βρισκόταν εντός καταστήματος (μπαρ), όπου εργαζόταν ως σερβιτόρα η υπήκοος Ρουμανίας S.C.I., ότι η τελευταία πρόκειται να καταγγείλει τον Αλβανό φίλο της Κ.Β. ή Ι. ότι κατέχει ποσότητα ναρκωτικών, ένα (1) κιλό κάνναβης -στο σπίτι όπου διέμεναν, ενημέρωσε τον δράστη με αποτέλεσμα να μεριμνήσει αυτός για την εξαφάνιση της προαναφερόμενης ναρκωτικής ουσίας. Όταν μετέβησαν στην οικία της οι αστυνομικοί του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών, διαπίστωσαν ότι είχε παραβιασθεί το παράθυρο και είχαν αφαιρεθεί η ποσότητα των ναρκωτικών και τα ρούχα του φίλου της, ο οποίος και δεν είχε κλειδιά της οικίας που διέμεναν. Η καταγγέλουσα δήλωσε επίσης ότι αυτός (Κ.Β. ή Ι.) ασχολούνταν και με τη μεταφορά λαθρομεταναστών από τα ελληνοαλβανικά σύνορα προς το εσωτερικό της χώρας και σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχε μαζί της, δήλωσε, ότι πληροφορήθηκε τη μετάβασή της και την καταγγελία του συμβάντος στην Αστυνομία από το φίλο του "Το Γ. της Ι.", εννοώντας τον πρώτο κατηγορούμενο, ο οποίος τον χρόνο εκείνον, ήταν Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Ι. Η καταγγέλουσα ανέφερε επίσης ότι όταν συνάντησε τον προαναφερόμενο κατηγορούμενο στο ίδιο κατάστημα την απείλησε με τις φράσεις: "κάτσε καλά γιατί δεν σε βλέπω για πολύ στην Ελλάδα". Στις 24.5.1999 και ώρα 23. 15' στην περιοχή "Χ. Δ.", όπου ενέδρευαν αστυνομικοί της Α.Δ. Ι. προκειμένου,

ύστερα από πληροφορία να ακινητοποιήσουν φορτηγό το οποίο θα μετέφερε λαθρομετανάστες και να συλλάβουν τους δράστες μεταφοράς, εμφανίστηκε ο παραπάνω κατηγορούμενος στο σημείο με πολιτική περιβολή, χωρίς να δικαιολογείται εκεί η παρουσία του και σιθάρησε το ΙΧΕ αυτοκίνητό του, χρώματος λευκού, επί της οδού και απέναντι από το ενεδρεύον υπηρεσιακό όχημα και καθόν χρόνο το Α/Ο επιχείρησε να κινηθεί σύμφωνα με το σχεδιασμό της αστυνομικής επιχείρησης για να καταδιώξει και ελέγξει το όχημα μεταφοράς των Αλβανών λαθρομεταναστών, κινήθηκε με το ΙΧΕ αυτοκίνητό του, κατά τέτοιο έντεχνο τρόπο, με σκοπό να παρεμποδίσει την έγκαιρη εκκίνηση του υπηρεσιακού οχήματος προς καταδίωξη κι έτσι να διευκολύνει την φυγή του υπόψη φορτηγού και, κατ' ακολουθίαν, να διευκολύνει προώθηση των ατόμων που επέβαιναν σ' αυτό, λαθρομεταναστών -στο εσωτερικό της χώρας. Στη συνέχεια και συγκεκριμένα, το πρωί της επόμενης ημέρας, το εν λόγω αυτοκίνητο, βρέθηκε από τους ίδιους Αστυνομικούς σε απόσταση τριακοσίων (300) περίπου μέτρων από το σημείο της ενέδρας με δέκα (10) Αλβανούς λαθρομετανάστες εντός αυτού, οι οποίοι ομολόγησαν, ότι για την παράνομη είσοδο και διακίνησή τους στον ελληνικό χώρο κατέβαλε ο καθένας 130.000 δραχμές. Οι παραπάνω αλλοδαποί ομολόγησαν ότι το προηγούμενο βράδυ ο οδηγός του οχήματος, που τους μετέφερε, ειδοποιήθηκε στο κινητό του τηλέφωνο από κάποιον που μιλούσε ελληνικά, ο οποίος του είπε συγκεκριμένα "παράτα τους, σας την έχουν στημένη" με αποτέλεσμα να τους εγκαταλείψει στην περιοχή μέσα στο αυτοκίνητο με τη δικαιολογία, ότι θα τους παραλάμβανε το πρωί και ο ίδιος εξαφανίστηκε αποφεύγοντας έτσι τη σύλληψη. Ο προαναφερόμενος αξιωματικός ήταν ο μόνος που είχε αντιληφθεί την ενέδρα των αστυνομικών στο συγκεκριμένο σημείο. Στις 27.5.1999, στη διασαύραση Π. ο κατηγορούμενος έγινε αντιληπτός, από ενεδρεύοντες για τη σύλληψη λαθρομεταναστών αστυνομικούς, ο υπό κρίση να κινείται με ΙΧΕ αυτοκίνητό του, χρώματος λευκού φορώντας πολιτική περιβολή. Λίγο αργότερα, την αυτή ημερομηνία, μετέβη με το ίδιο αυτοκίνητό του στο μεθοριακό σταθμό Κ., όπου εθεάθη από ενεδρεύοντες εκεί αστυνομικούς της Α.Δ. Ι. να πραγματοποιεί συνάντηση και συνομιλία με δύο (2) άτομα. Αργότερα αφού επιβίβασε στο αυτοκίνητό του άγνωστο άτομο, αναχώρησε με κατεύθυνση προς τα Ι. και ακολουθούσαν δύο ΙΧΕ αυτοκίνητα. Την 21.30' περίπου ώρα, της ίδιας ημερομηνίας, στη θέση Χ.Δ. όταν, ο εν λόγω, διήλθε με το ΙΧΕ όχημά του από το σημείο, από ενεδρεύοντες αστυνομικούς ελέγχθησαν τα ακολουθούντα αυτόν αυτοκίνητα ήτοι το ενοικιασμένο ΙΧΦ αυτοκίνητο που οδηγούσε ο Ζ.Γ. και το ΙΧΕ αυτοκίνητο που οδηγούσε ο Κ.Κ., με τα οποία όπως διαπιστώθηκε μεταφέρονταν τρεις (3) και πέντε (5) Αλβανοί λαθρομετανάστες, αντίστοιχα, κατά των οποίων σχηματίστηκε δικογραφία από το Α' Τμήμα Συνοριακής Φύλαξης Δ. οι δε λαθρομετανάστες κατέθεσαν ότι ο καθένας είχε καταβάλει 100.000 δραχμές σε κάποιον Αλβανό στο Αργυρόκαστρο, ο οποίος θα "φρόντιζε" για τη μεταφορά τους στο εσωτερικό της Ελλάδας καθώς τον τρόπο για να τους περάσει από τα μπλόκα της Αστυνομίας, Ο εν λόγω κατηγορούμενος με στολή υπηρεσιακής των Μεταβατικών Αποσπασμάτων και υπηρεσιακό όχημα με οδηγό μετέβη στο Α' Τμήμα Συνοριακής Φύλαξης Δ., χωρίς να δικαιολογείται εκεί η παρουσία του και, αφού παρέμεινε σε αυτό αρκετή ώρα και συνομίλησε με έναν εκ των συλληφθέντων οδηγών, δίνοντας σε αυτόν οδηγίες -συμβουλές για τη στάση που έπρεπε να τηρήσει κατά την προανάκριση και συγκεκριμένα τον συμβούλευσε να μην απολογηθεί. Επίσης ζήτησε από τον επιληφθέντα την προανάκριση, ανθυπαστυνόμο Γ.Κ. "να πει κάτι ιδιαίτερος στον κατηγορούμενο", πλην όμως δεν του το επέτρεψε. Ο συλληφθείς Κ.Κ., μετά τη σύλληψή του είπε ότι τηλεφώνησε σε κάποιον γνωστό του. Την επομένη δε της σύλληψης των παραπάνω κατηγορουμένων ο προαναφερόμενος αξιωματικός, βρισκόταν με τους ως άνω κατηγορουμένους στο χώρο των Δικαστηρίων Ι., που είχαν οδηγηθεί στα πλαίσια της αυτόφωρης διαδικασίας, χωρίς να δικαιολογείται εκεί η παρουσία του. Η εταιρεία κινητής τηλεφωνίας Telestet με το από 21.3.2000 έγγραφό της γνώρισε στη Διεύθυνση Εσωτερικών Υποθέσεων της ΕΛ.ΑΣ., ότι ο Μ. Γ. κατέχει και χρησιμοποιεί από 9.1.1995 έως και την ημερομηνία 21.3.2000 το κινητό τηλέφωνο. Κατόπιν εκδόσεως του .../2000 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών παραγγέλλθηκαν οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας Panafon, Telestet και Cosmote να γνωρίσουν στην παραγγείλασα υπηρεσία τις τηλεφωνικές κλήσεις που έγιναν κατά το χρονικό διάστημα από 1.5.1999 έως 10.6.1999 από και προς το τηλέφωνο, το οποίο ανήκει στον ως άνω Υπαστυνόμο, καθώς και τα στοιχεία των συνδρομητών, στους οποίους ανήκουν αυτοί οι αριθμοί κλήσεως. Από τα απαντητικά έγγραφα των εταιρειών κινητής τηλεφωνίας Panafon και Telestet προκύπτουν τα εξής: Την 27.5.1999 - ημέρα σύλληψης των Κ., Ζ., και από 12.58' έως 21.21' ώρα ο Υπαστυνόμος Μ. κινούμενος επί του οδικού δικτύου Κ. - Ι., όπου κινούνταν και οι κατηγορούμενοι - λαθρομεταφορείς, ο τελευταίος βρισκόταν σε συνεχή επικοινωνία με τους προαναφερθέντες ιδιώτες και συγκεκριμένα από το ...κινητό τηλέφωνό του, κατά τις ώρες από 12,47 έως 14.36', κάλεσε εννέα φορές τον Ζ. στο ... κινητό του τηλέφωνο και δέχθηκε οκτώ κλήσεις απ' αυτόν μεταξύ των ωρών 12.58' έως 21.21' της ίδιας ημερομηνίας. Επίσης την [δία ημέρα Ι...] κατά το έτος 1999, ο εν λόγω κατηγορούμενος με σκοπό να συγκαλύψει την αληθινή προέλευση περιουσίας, που προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα αγόρασε [...] μετοχές. Μεταβίβασε κατά κυριότητα στη σύζυγό του (Μ.Κ.) το ποσό των 22.549.820 δρχ. [...]

Μετά από όλα αυτά πρέπει να προσδοθεί στην παραπάνω πράξη του κατηγορουμένου ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός που είναι εκείνος της απόπειρας της κατάχρησης

εξουσίας. Υστερα από τα προεκτεθέντα, επειδή προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής σε βάρος των κατηγορουμένων και γι' αυτό τον λόγο το Συμβούλιο σας θα πρέπει, σύμφωνα με τα άρθρα 309 παρ. 1 εδ, ε' και 313 του ΚΠΔ να αποφασίσει την παραπομπή του α' κατηγορουμένου (Γ.Μ.) στο ακροατήριο του Μικρού Ορκωτού Δικαστηρίου της Περιφέρειας του Εφετείου Ιωαννίνων που θα ορίσει ο Εισαγγελέας τούτου, που είναι τυπικά και υλικά αρμόδιο, σύμφωνα με τα άρθρα 97 παρ. 1 του Συντάγματος, 109 εδ, α', 111, 122, 128, 129 ΚΠΔ, να δικάσει τον κατηγορούμενο για τις πράξεις που του αποδίδονται, κατάχρηση εξουσίας τετελεσμένη και σε απόπειρα, παραβίαση υπηρεσιακού απορρήτου, και παράβαση άρθρου 1 περ. αιθ', 2 παρ. 1 και 5 Ν 2331/1995 σε συνδυασμό με άρθρο 19 παρ. 1, 2 Ν 1941/1991, διευκόλυνση μεταφοράς ή προώθηση λαθρομεταναστών στο εσωτερικό της χώρας από δημόσιο υπάλληλο που προβλέπονται και τιμωρούνται από τα άρθρα 1, 14, 18α, 26 παρ. 1 εδ, α', 27, 51, 52, 53, 57, 7994 παρ. 1, 42 παρ. 1, 83, 239 παρ. β', 252 ΠΚ και άρθρο 33 παρ. 1 περ. γ' Ν 1975/1991 και άρθρο 1 περ. αιθ, 2 παρ. 1 και 5 Ν 2331/1995 σε συνδυασμό με άρθρο 19 παρ. 1, 2 Ν 1941/1991 και 33 παρ. 1 Ν 1975/1991. Ως προς τον κατηγορούμενο Χ.Π., Ανθυπαστυνόμο της ΕΛ.ΑΕ., επειδή δεν συντρέχει περίπτωση συνάφειας (άρθρο 129 ΚΠΔ) θα πρέπει η υπόθεση να χωριστεί και να παραπεμφθεί να δικάσσει ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ιωαννίνων (άρθρο 112 ΠΚ) για την πράξη που κατηγορείται ήτοι της διευκόλυνσης προώθησης αλλοδαπών στο ελληνικό έδαφος χωρίς να υποβληθούν στον νόμιμο έλεγχο από υπάλληλο για παράβαση δηλαδή των άρθρων 1, 14, 18, 26 παρ. 1α, 27, 51, 53, 57, 79, 94 παρ. 1 ΠΚ και άρθρο 33 παρ. Δ' περ. γ' Ν 1975/1991.

Για τους λόγους αυτούς -προτείνω

Ι. Να μετατραπεί η κατηγορία για την πράξη που έλαβε χώρα στις 27.5.1999 μεταξύ της διασταύρωσης Π,Κ, και της διασταύρωσης Κ. -Δ. από κατάχρηση εξουσίας σε απόπειρα αυτής, όπως αναφέρεται αναλυτικώς στο σκεπτικό της παρούσας και συγκεκριμένα να παραπεμφθεί στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Περιφέρειας του Εφετείου Ιωαννίνων που θα ορίσει ο Εισαγγελέας Εφετών ο κατηγορούμενος Γ.Μ. Υπαστυνόμος Α' για να δικάσει ως υπαίτιος του ότι: Στους παρακάτω αναφερόμενους τόπους και χρόνους με περισσότερες πράξεις τέλεσε περισσότερα εγκλήματα: Α) Στα Ι. το έτος 1999, χωρίς ο ειδικότερος χρόνος να έχει σαφώς προσδιοριστεί στην ανάκριση, έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου παρέβη το καθήκον του, γνωστοποιώντας σε άλλον πράγμα το οποίο γνώριζε μόνο λόγω της υπηρεσίας του, με σκοπό να βλάψει το κράτος κι ειδικότερα έχοντας την ιδιότητα του Αξιωματικού της Ελληνικής Αστυνομίας (Υπαστυνόμος Α' -Διοικητής του Α.Τ. Ζ.), αφού πληροφορήθηκε, ως εκ της υπηρεσίας του, ότι η υπήκοος Ρουμανίας Σ.Σ.Ι. κατήγγειλε στο τμήμα Δίωξης Ναρκωτικών Ι., ότι ο Αλβανός φίλος της Κ.Β. ή Ι. με τον οποίο συζούσε, κατείχε στην οικία της, που διέμεναν, ποσότητα ναρκωτικής ουσίας, ένα κιλό κάνναβης, ενημέρωσε τον δράστη για τη σχετική καταγγελία με αποτέλεσμα να μεριμνήσει ο τελευταίος για την εξαφάνιση των πειστηρίων του εγκλήματος και κατ' ακολουθίαν να αποφευχθεί η σύλληψή του, παραβλάπτοντας έτσι την ομαλή λειτουργία της Αστυνομίας.

Β) Στις 27.5.1999, μεταξύ των ωρών 20.00' έως 23.00', κινούμενος μεταξύ της διασταύρωσης Π.-Κ. και διασταύρωσης Κ. και Δ. Ι., διευκόλυνε τη μεταφορά και προώθηση στο εσωτερικό της χώρας Αλβανών λαθρομεταναστών, στην πράξη αυτή προέβη έχοντας την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου και συγκεκριμένα [...]

Γ) Υπό την ιδιότητα του υπαλλήλου στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η ανάκριση αξιόποινων πράξεων στους ανωτέρω τόπους και χρόνους προκάλεσε την απαλλαγή από την τιμωρία και επιχείρησε να προκαλέσει αυτή, πλην όμως ο σκοπός του δεν ολοκληρώθηκε για λόγους ανεξάρτητους της θελήσεώς του και συγκεκριμένα αν και ήταν Διοικητής Αποσπασμάτων Α' και Β' Ζώνης με έδρα την Κ. Ι. και ως υπαστυνόμος Α' προανακριτικός υπάλληλος προέβη εν γνώσει του στις ανωτέρω πράξεις παραλείποντας εν γνώσει του να προβεί στην δίωξη και σύλληψη των ως άνω λαθρομεταναστών και λαθρομεταφορέων [...]

Δ) Στα Ι., εντός του έτους 1999, με σκοπό να συγκαλύψει την αληθή προέλευση περιουσίας που προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα, αγόρασε άλλως απέκρυψε, άλλως κατέστη οπωσδήποτε δικαιούχος, μετατρέποντας ή μεταβιβάζοντας οποιαδήποτε περιουσία που προέρχεται από την, κατά τα ανωτέρω δραστηριότητα και συγκεκριμένα [...]

ΙΙ. Να παραπεμφθεί ο κατηγορούμενος Χ.Π., Ανθυπαστυνόμος για να δικάσει ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ιωαννίνων, αφού χωριστεί η υπόθεση ως προς αυτόν ως υπαίτιος του ότι: Στις 2.10.1999 και περί ώρα 10.30' στην περιοχή Ν.Ι., έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου (Ανθυπαστυνόμου) διευκόλυνε τη μεταφορά στο ελληνικό έδαφος αλλοδαπών, χωρίς να έχουν υποβληθεί στον έλεγχο του άρθρου 4 του Ν 1975/1991 και συγκεκριμένα [...].

Το βούλευμα έχει ως εξής:

Επειδή από την κύρια ανάκριση που διενεργήθηκε και τα αποδεικτικά μέσα που συγκεντρώθηκαν από αυτή, καθώς και από τις διευκρινίσεις του κατηγορουμένου Γ.Μ., που έδωσε κατά την αυτοπρόσωπη παράστασή του ενώπιον του Συμβουλίου τούτου, προέκυψαν και κατά την κρίση του Συμβουλίου, το οποίο αναφέρεται στους νόμιμους και βάσιμους λόγους που αναπόσπαστοι και αναλύονται στην

παραπάνω εισαγγελική πρόταση, σοβαρές ενδείξεις για να στηριχθεί δημόσια στο ακροατήριο κατηγορία εναντίον των κατηγορουμένων Α) Χ.Π., κατοίκου Ι. για την πράξη της διευκόλυνσης, μεταφοράς ή προώθησης αλλοδαπών στο Ελληνικό έδαφος χωρίς να υποβληθούν στο νόμιμο αστυνομικό έλεγχο τελούμενη από υπάλληλο, και Β) Γ.Μ., κατοίκου Ι. για τις πράξεις α) παραβίασης υπηρεσιακού απορρήτου, β) διευκόλυνσης μεταφοράς ή προώθησης λαθρομεταναστών από δημόσιο υπάλληλο και κατάχρησης εξουσίας τετελεσμένη και σε απόπειρα, μετά από μετατροπή της κατηγορίας ως προς την πράξη αυτή από κατάχρηση εξουσίας σε απόπειρα αυτής κατά το ένα σκέλος της, δηλαδή για παράβαση των άρθρων 42, 94 παρ. 1, 2, 239 περ. β', 252 ΠΚ ο δεύτερος και άρθρο 33 παρ. 1 περ. γ' Ν 1975/1991 και οι δύο, πράξεις που φέρονται ότι τελέστηκαν από αυτούς κατά το χρονικό διάστημα από αρχές του 1999 έως Οκτώβριο 1999 στα Ι. Επομένως, οι παραπάνω κατηγορούμενοι πρέπει κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 308 παρ. 1, 309 παρ. 1 ε', 313 ΚΠΔ, και αφού χωριστεί η υπόθεση ως προς αυτούς, να παραπεμφθεί ο μεν πρώτος κατηγορούμενος Χ.Π. ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ιωαννίνων, αρμοδίου καθ' ύλη και κατά τόπο, σύμφωνα με το άρθρο 112, 122 ΚΠΔ, για να δικάσσει ως υπαίτιος της αποδοθείσας σε αυτόν πράξεως που προβλέπεται και τιμωρείται κατά τις διατάξεις των άρθρων 1, 14, 18, 26 παρ. 1α, 27, 51, 53, 57, 7994 παρ. 1 ΠΚ και άρθρο 33 παρ. 1 περ. γ' Ν 1975/1991, ο δε δεύτερος Γ.Μ. στο ακροατήριο του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου της περιφέρειας του Εφετείου Ιωαννίνων που θα ορίσει ο Εισαγγελέας Εφετών, που είναι τοπικά και υλικά αρμόδιο, σύμφωνα με τα άρθρα 97 παρ. 1 του Συντάγματος, 109 εδ. α', 111, 122, 128, 129 ΚΠΔ για να δικάσει για τις πράξεις που του αποδίδονται και συγκεκριμένα κατάχρηση εξουσίας τετελεσμένη και σε απόπειρα, παραβίαση υπηρεσιακού απορρήτου, διευκόλυνση μεταφοράς ή προώθηση λαθρομεταναστών που προβλέπονται και τιμωρούνται από τα άρθρα 1, 14, 18α, 26 παρ. 1 εδ. α', 27, 51, 53, 57, 79, 94 παρ. 1, 42 παρ. 1, 83, 239 περ. β', 252 ΠΚ και 33 παρ. 1 περ. γ' Ν 1975/1991. Ωσον όμως αφορά την πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα δηλαδή της παράβασης των άρθρων 1 περ. αιθ', 2 παρ. 1, 4 του Ν 2331/1995 σε συνδυασμό με άρθρο 19 παρ. 1, 2 Ν 1941/1991 και 33 παρ. 1 Ν 1975/1991, για την οποία ασκήθηκε επίσης ποινική δίωξη σε βάρος του δευτέρου κατηγορουμένου Γ.Μ., δεν προέκυψαν ενδείξεις ενοχής σε βάρος του κατηγορουμένου αυτού για την ως άνω πράξη. Και τούτο διότι από κανένα στοιχείο δεν προέκυψε ότι τόσο το ποσό των 2.880.820 δραχμών που διέθεσε ο κατηγορούμενος για αγορά 250 μετοχών της εταιρείας "Μ." και 250 μετοχών ... και που φέρεται ότι το ποσό αυτό μεταβίβασε ο κατηγορούμενος στη σύζυγό του για την αγορά των εν λόγω μετοχών, προήλθαν από την εγκληματική δραστηριότητα αυτού (κατηγορουμένου) και συγκεκριμένα από την προώθηση λαθρομεταναστών στη χώρα. Αντίθετα προέκυψε ότι κατά το έτος 1995 (Μάιο) η σύζυγος του κατηγορουμένου Μ.Κ., προεξόφλησε ομόλογα δημοσίου συνολικού ύψους 38.000.000 δραχμών, τα οποία είχε αγοράσει για λογαριασμό της ο πατέρας της Α.Κ. το Μάιο του 1994. Το ποσό αυτό τρία ομολόγων, αρκετά σημαντικό για την εποχή εκείνη, μαζί με τα υπόλοιπα ετήσια εισοδήματα του κατηγορουμένου από το μισθό του και της συζύγου του από την λειτουργία επιχείρησης (κάβα ποτών) που διατηρούσε αυτή στα Ι. μέχρι και το έτος 1999, υπερκαλύπτουν τα ποσά που διατέθηκαν από τον κατηγορούμενο και τη σύζυγό του, για την αγορά των προαναφερομένων μετοχών. Επομένως με βάση τα παραπάνω το Συμβούλιο κρίνει ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία εναντίον του ως άνω κατηγορουμένου για την αποδιδόμενη σε αυτόν πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 309 παρ. α' και 310 παρ. 1α του ΚΠΔ. Περίπτωση επιβολής δικαστικών εξόδων δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση γιατί η ποινική δίωξη ασκήθηκε αυτεπαγγέλτως.

Για τους λόγους αυτούς

Διατάσσει το χωρισμό της υπόθεσης ως προς τον κατηγορούμενο Χ.Π. Παραπέμπει τον κατηγορούμενο αυτό Χ.Π., κάτοικο Ι. στο ακροατήριο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ιωαννίνων για να δικάσει ως υπαίτιος του ότι: Στις 2.10.1999 και περί ώρα 10.30' στην περιοχή Ν.Ι., έχοντας την ιδιότητα του υπαλλήλου (Ανθυπαστυνόμου) διευκόλυνε τη μεταφορά στο ελληνικό έδαφος αλλοδαπών, χωρίς να έχουν υποβληθεί στον έλεγχο του άρθρου 4 του Ν 1975/1991 και συγκεκριμένα στον ως άνω τόπο και χρόνο ιστάμενος όρθιος υπό βροχή, έξω από το αυτοκίνητό του, σε παρακείμενο της Ε.Ο. Κ.-Ι. χωματόδρομο στην ειδικότερη θέση "Π." και σε μικρή απόσταση (περίπου 300 μέτρων) από το σημείο, όπου οδηγός του ΙΧφ αυτοκινήτου με αλβανικές πινακίδες ... επιβίβασε σε αυτό 47 λαθρομετανάστες στην άνω περιοχή, Κατόμεισε την άνω Ε.Ο. για την ύπαρξη αστυνομικών αποσπασμάτων και αφού αντιλήφθηκε τους αστυνομικούς που παρακολουθούσαν το παραπάνω φορτηγό ειδοποίησε περί αυτού τον οδηγό αυτού Ν.Τ., μέσω του συνεργού του Αλβανού Ε. ή Μ., ο οποίος ανέπτυξε μετά ταύτα ταχύτητα αποσκοπώντας στην ματαίωση της σύλληψης αυτού και των 47 λαθρομεταναστών που μετέφερε, χωρίς όμως και να το επιτύχει, αφού το εν λόγω φορτηγό ακινητοποιήθηκε στην Ε.Ι. στις 11.30' ώρα από τα αστυνομικά όργανα.

Μη γίνει κατηγορία κατά του δευτέρου κατηγορουμένου Γ.Μ., κατοίκου Ι., για την πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, δηλαδή για παράβαση των διατάξεων των άρθρων 1 περ. αιθ, 2 παρ. 1, 5 του Ν 2331/1995 σε συνδυασμό με άρθρα 19 παρ. 1, 2 Ν 1941/1991 και 33 παρ. 1 Ν 1975/1991, πράξη

που φέρεται ότι τελέστηκε από αυτόν στα Ι. τα έτος 1999.

Μετατρέπει την κατηγορία για την πράξη που έλαβε χώρα στις 27.5.1999 μεταξύ της διασταύρωσης Π.Κ. και της διασταύρωσης Κ.-Δ., από κατάχρηση εξουσίας σε απόπειρα αυτής.

Παραπέμπει τον κατηγορούμενο Γ.Μ., κάτοικο Ι., στο ακροατήριο του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου της περιφέρειας του Εφετείου Ιωαννίνων, για να δικάσσει ως υπαίτιος του ότι: (βλ. εισαγγελική πρόταση).

96745	307592
-------	--------

ΠΟΙΝΑ/ΝΗ/2001 (1239) Κατάχρηση εξουσίας σε βαθμό κακούργηματος από ανακριτικό υπάλληλο ή εισαγγελικό λειτουργό. Μετ' ερμηνεία της σχετικής διατάξεως, κρίση ότι υποκείμενο του εγκλήματος μπορεί να είναι και ο προανακριτικός υπάλληλος, που με τις προανακριτικές του ενέργειες ή παραλείψεις εκθέτει κάποιον σε δίωξη. Στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος. Ανθυπαυστός της ΕΛΑΣ, υπεύθυνος της ομάδας δίωξης ναρκωτικών του Τμήματος Ασφαλείας, ο οποίος ειδοποίησε τηλεφωνικά έμπορο ναρκωτικών να μην λάβει μέρος σε συναλλαγή, διότι αυτός που επρόκειτο να εμφανιστεί ως αγοραστής ήταν πράκτορας της ΕΛΑΣ. Ορθή η παραπομπή του για απόπειρα κακούργηματικής κατάχρησης εξουσίας. Περιστατικά. Απόρριψη υπερασπιστικών ισχυρισμών του κατηγορουμένου. Δεκτή η πρόταση του Αντεισαγγελέως Π. Ραπτόπουλου. Απορρίπτεται η έφεση που ασκήθηκε κατά του υπ' αριθμόν 27/2001 παραπεμπτικού βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Ξάνθης.

96745	complex_query_			

13. 5/2001 ΜΟΑ ΡΟΔΟΠ (334624)

(ΠΟΙΝΛΟΓ 2002/2116) Κατάχρηση εξουσίας. Καταδίκη αστυνομικού για απόπειρα κατάχρησης εξουσίας, ο οποίος ως προϊστάμενος της δίωξης ναρκωτικών ειδοποίησε τηλεφωνικά τον έμπορο ναρκωτικών ότι αστυνομικοί τον παρακολουθούν με σκοπό να τον συλλάβουν επ' αυτοφώρω και τελικά τον συνέλαβαν. Αποψη μειοψηφίας. Στην περίπτωση παράλειψης να διωχθεί ο υπαίτιος κατά την κίνηση δηλαδή της ποινικής δίωξης, υπαίτιος του εγκλήματος της κατάχρησης εξουσίας μπορεί να είναι μόνο ο Εισαγγελέας ή δημόσιος κατηγορός. Αν ο δράστης προκαλεί την απαλλαγή από την τιμωρία, πάλι το άνω έγκλημα μπορεί να τελέσει μόνο ο Εισαγγελέας ή ο τακτικός προανακριτικός ή ο ανακριτής και όχι αυτός που διενεργεί καθήκοντα αστυνομικού ή ειδικού προανακριτή, επειδή οι τελευταίοι είναι ενταγμένοι μόνο στο στάδιο της αστυνομικής προανάκρισης και δεν μπορούν να επέμβουν στην απαλλαγή του δράστη, αφού πρέπει να μεσολαβήσει το στάδιο της ποινικής δίωξης, το οποίο όμως δεν έχει ακόμα κινηθεί. Σύμφωνα με τη μειοψηφία, η πράξη που τέλεσε ο κατηγορούμενος στοιχειοθετεί το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος.

96745	complex_query_			